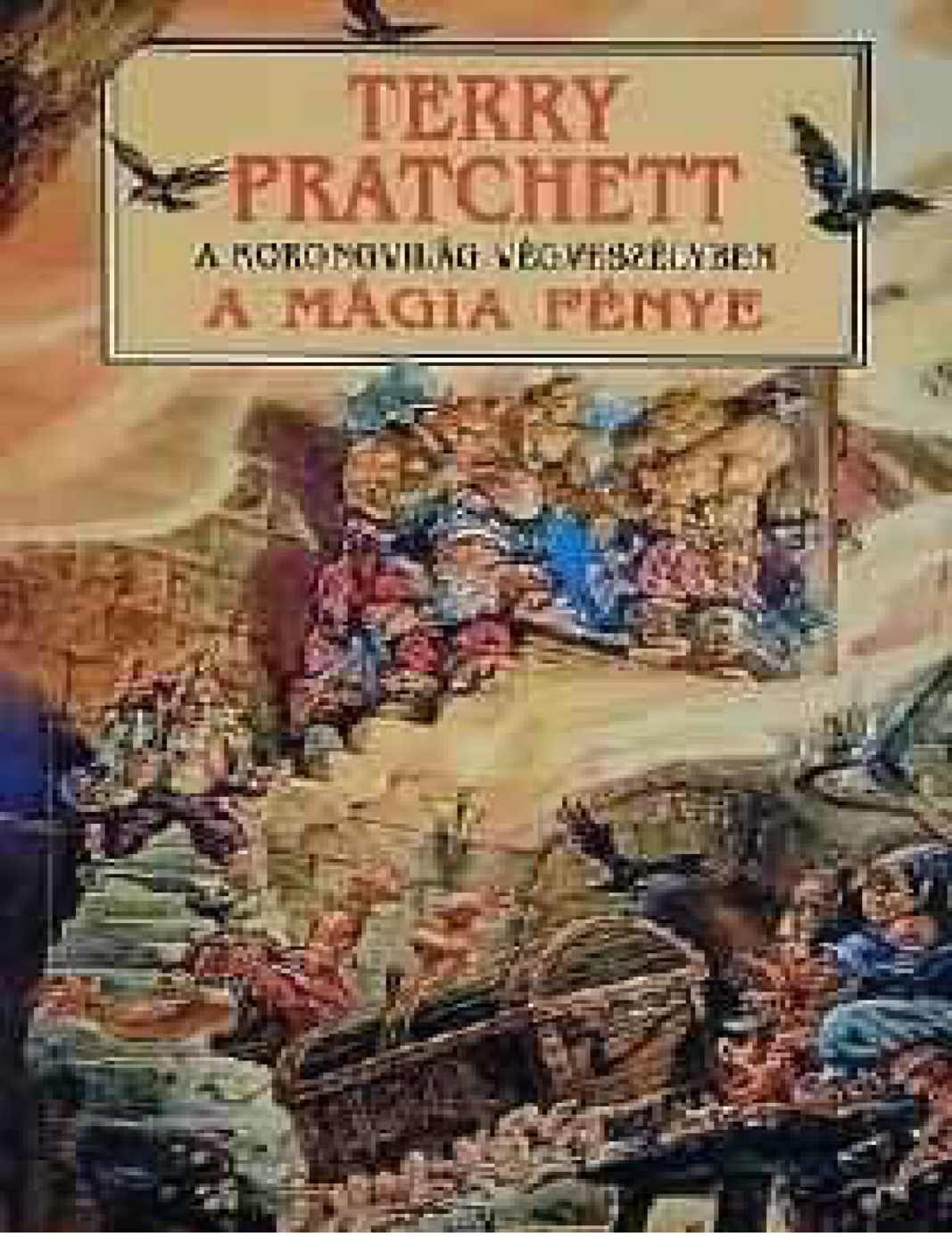
TERRY
PRATCHETT
A KORONGVILÁG VÉGVESZÉLYBEN
A MÁGIA FÉNYE

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

Nagy A’Tuin, a Korongvilágot hátán cipelő csillagteknőc az egyetlen lény kerek e világon, aki pontosan tudja, hová tart. Hamarosan a Korong varázslói is megtudják, és akkor kezdhetnek csak igazán aggódni…

A világot katasztrófa fenyegeti, s az egyetlen ember, aki megmenthetné, Széltoló, egy meglehetősen kétes hírű és gyáva varázsló, aki eltűnt. Állítólag legutóbb a Peremről lezuhanni látták egy négyszemű turista társaságában…

A legmókásabb és legszokatlanabb fantasy történet az egész galaxisban. (Vagy bármely más galaxisban.)

- Terry Pratchett
  - Korongvilág — 2
- notes
  - 1
  - 2
  - 3
  - 4
  - 5

Terry Pratchett
A mágia fénye

Korongvilág — 2

A nap olyan lassan kelt fel, mintha nem lenne biztos abban, hogy a dolog megér ennyi erőfeszítést.

A Korongvilágra ismét új nap virradt, ám csak fokozatosan; ennek oka pediglen a következő:

Amikor a fény erős mágikus térbe ütközik, minden siethetnéktől elmegy a kedve. Azonnal lelassul. És hát Korongvilág mágikus mezeje zavarba ejtően erős, ami azt jelenti, hogy a hajnal lágy, sárga fénye úgy bóklászott végig az alvó tájon, mint a gyöngéd szerető simogatása, vagy, kevésbé költőien szólva, szétcsurgott, mint valami aranyló szirup. Megpihent, mielőtt megtöltötte a völgyeket. Feltornászta magát a hegyvonulatok mentén. Amikor elérte a Mennyek Ormát, a tíz mérföld magas, zöld jég és szürke szikla alkotta hegycsúcsot — a Korong tengelyét, ahol az istenek lakoznak —, halmokba púposodott, majd pedig hatalmas, henye, bársonypuha szökőárként zúdult alá a lenti sötét vidékre.

Nincs ehhez fogható látvány egyetlen más bolygón sem.

Persze, nincs is több olyan bolygó a világon, amelyet a csillagpettyes végtelenségben hátán hordoz négy óriási elefánt, amik maguk egy gigantikus teknős páncélján álldogálnak. A teknőc neve Nagy A'Tuin, s hogy hím-e avagy nőstény, nem tudható. Ám bármely gondolkodói irányzatnak legyen igaza Nagy A'Tuin nemét illetően, történetünkben — akár hím, akár nőstény — nem fog jelentős szerepet játszani, csupán elengedhetetlen a Korongvilág megértéséhez, hogy őurasága — vagy esetleg őhölgysége — ott van alul, a bányák, a tengerek és hamisított őskövületek alatt, mely utóbbiakat a Teremtő kizárólag azért pakolta oda, hogy bosszantsa a régészeket s fantasztikus teóriák kiagyalására sarkallja őket.

Nagy A'Tuin, a csillagteknőc, meteor-becsapódásoktól lyuggatott páncélja fagyott metántól deres és aszteroidák pora sikálta simára. Nagy A'Tuin szeme olyan, mint a vénséges óceán s kontinensnyi agyában a gondolatok kicsiny, csillogó gleccserek megfontoltságával mozognak. Nagy A'Tuin a maga böhöm, lassú, siralmasan ható uszonyaival és csillagfényezte teknőjével vonszolja magát a galaktikus éjben a Korong súlya alatt. Életnagyságban. Az Időnél is vénebben. S olyan türelmesen, akár egy féltégla.

A filozófusok persze tévednek. Igazából Nagy A'Tuin pompásan érzi magát.

Ő az egyetlen lény kerek e világon, aki abszolút pontosan tudja, hová tart.

A filozófusok, mi sem természetesebb, már évszázadok óta vitatják, hogy ugyan hová is igyekezhet, s gyakran szóvá tették,

mennyire aggasztja őket, hogy esetleg sosem fogják megtudni.

Körülbelül két hónap múlva meg fogják tudni. És akkor kezdhetnek csak *igazán* aggódni…

A másik dolog, amely szintén régóta izgatja Korongvilág élénkebb képzelettel megvert gondolkodóit, az Nagy A'Tuin nemének kérdése, s meglehetősen sok időt és energiát áldoztak már arra, hogy ezt egyszer s mindenkorra megállapítsák.

Ahogy az óriási sötét alak tovaúszik az űrben, mint valami végtelenített teknőchéj fésű, a legutóbbi erőfeszítés eredménye máris láthatóvá válik.

Bármiféle irányítás nélkül, íme, itt zuhan a Potens Utazó bronzhéja, ami, ha úgy tetszik, egyfajta primitív űrhajó, készítették és mélybe lökték a világ pereméről Krull csillagász-papjai ilyetén módon is kihasználva országuk kedvező földrajzi fekvését.

A hajóban Kétvirág tartózkodik, a Korongvilág első turistája. Néhány hónapot a világ fölfedezésével töltött, most pedig épp villámgyorsan távozik róla, viszonylag komplikált okokból kifolyólag, de legfőképp a Krullból való mielőbbi elmenekülés szándékától vezérelve.

E vágya ezerszázalékosan teljesült.

Dacára annak, hogy minden jel szerint ő lesz egyben a Korongvilág *utolsó* turistája, Kétvirág a kilátásban gyönyörködik.

Körülbelül két mérfölddel fölötte zuhan Széltoló, a varázsló, egy olyan öltözékben, ami a Korongvilágon szkafandernek számít. Képzelj magad elé egy búvárruhát, amit olyanok terveztek, akik sosem láttak tengert.

Fél évvel korábban Széltoló egy teljesen szokványos, bukott varázsló volt. Aztán találkozott Kétvirággal, égbekiáltó napidíjért útikalauzául szegődött, és az azóta eltelt idő zömét azzal töltötte, hogy lőttek rá, terrorizálták, üldözték, fejjel lefelé lógott a megmenekülés legcsekélyebb reménye nélkül, avagy, mint ahogy most is, nagy magasságokból lezuhant.

Egyáltalán nem gyönyörködik a kilátásban, ugyanis épp a múltja pereg el szeme előtt s az emlékképek eltakarják a látnivalókat. Lassan rájön arra, hogy ha az ember szkafandert ölt, miért olyan életbevágóan fontos, hogy feltegye a sisakot is.

Itt most sok mindent be lehetne iktatni megmagyarázandó, hogy ezek ketten miért estek le a Korongról, és miért van az, hogy Kétvirág Poggyásza egy nem kifejezetten mindennapi bőrönd — amikor utoljára láttuk, kétségbeesetten próbálta követni gazdáját apró lábacskák százain —, ám az ilyen magyarázatok csak lopják az időt, és gyakran több bosszúságot okoznak, mint amennyit az egész megér. Egyszer például valaki egy házibulin megkérdezte a híres filozófustól, Ha Mu Kától, „Te meg miért vagy itt?", és a válasz három évet vett

igénybe.

Egy sokkal fontosabb esemény van épp történőben, feljebb, magasan Nagy A'Tuin, az elefántok és a hamarosan lejáró szavatosságú varázsló fölött. Az idő és tér szövete épp most készül a mángorlóba.

A levegő a mágia mással össze nem téveszthető érzetétől zsongott és fekete gyertyák füstjétől bűzlött. Hogy a gyertyákat pontosan milyen anyagból öntötték bölcs ember jobb, ha nem firtatja.

Valami nagyon nem stimmelt ezzel a szobával, odalenn a Korongvilág legrangosabb varázslóiskolájának, a Láthatatlan Egyetemnek, pincéjében. Először is úgy tűnt, mintha túl sok dimenziója lenne, nem is annyira láthatóan, mint inkább csak az észlelhetőség határán. A falakat okkult szimbólumok borították, és a padló nagy részét a Sztázis Nyolcszoros Pecsétje takarta, amiről azt tartják mágiához értő körökben, hogy legalább olyan remek letaglózó hatása van, akár egy főbe kólintó féltéglának.

Az egyetlen bútordarab a szobában egy sötét fából madár alakúra, na jó, valljuk be, valami szárnyas izé alakúra, amit talán jobb, ha nem nézünk meg közelebbről, faragott pulpitus volt, s azon egy könyv, amit súlyos lánc és számos lakat erősített az állványhoz.

Egy nagy, de nem különösebben imponáló könyv. Az Egyetem könyvtárában akadtak olyan könyvek, amiknek fedőlapját ritka drágakő és lenyűgöző faberakás ékítette, vagy amit sárkánybőrbe kötöttek. Ezt viszont csak ütöttkopott bőr borította, amiről azt szokták írni a könyvtári katalógusokban, hogy „kissé viseltes", ám becsületesebb elismerni, hogy ez a könyv úgy nézett ki, mint amit nem csak viseltek, de amin valószínűleg ettek, ittak, aludtak, és nem kizárt, hogy még szörföztek is.

Fémkapcsok tartották csukva. Nem díszesek, csupán súlyosak — csakúgy mint a lánc, ami nem annyira hozzákapcsolta a könyvet az olvasópulthoz, mint inkább odapányvázta.

A kapcsok olyan ember munkáját dicsérték, akinek nagyon határozott célja volt, és aki élete jelentős részét valószínűleg elefántok betöréséhez használatos béklyók tökéletesítésével töltötte.

A levegő sűrűsödött és kavargott. A könyv lapjai szörnyűséges, előre megfontolt módon zizegni kezdtek és kék fény ömlött ki közülük. A szoba csöndje feszültséggel vala terhes, mint amikor egy kéz lassan ökölbe szorul.

Fél tucat hálóinges varázsló kukucskált be egymást váltva az ajtó rácsos kémlelőnyílásán keresztül. Nincs az a varázsló, aki képes lenne aludni, amikor ilyesmi történik — a létrejövő nyers mágia úgy áradt szét az egyetemen, mint a dagály.

— Jól van — mondta egy hang. — Mi folyik itt? És engem miért

nem hívott senki?

Gáldor Mállotviksz, az Ezüstcsillag Rendjének Legfelsőbb Nagymestere, a Szent Bot Birodalmi Ura, Nyolcadik Szintű Ipszisszimusz és a Láthatatlan Egyetem 304-ik rektora impozáns látványt nyújtott veres, kézi hímzésű, misztikus rúnákkal ékes hálóinge, hosszú, bojtban végződő hálósipkája és a kezében szorongatott Incifinci Szundi Vili gyertyatartó ellenére is. Csupán a papucsán fityegő bolyhos pomponok rontották le valamelyest az összhatást.

Hat rémült arc fordult felé.

— Öööö, de hát hívtuk, uram — mondta az elvarázslók egyike. — Emiatt van itt — tette hozzá segítőkészen.

— Úgy értem, miért nem hívtak *előbb*? — csattant fel Gáldor, odatolakodva a rácshoz.

— Öööö, mihez képest előbb, uram? — kérdezte a varázsló.

Gáldor rámeredt alantasára, majd megkockáztatott egy gyors pillantást a rácson keresztül.

A szobában a levegő fel-felszikrázott, ahogy a porszemek megvillanva lángra lobbantak a nyers mágia áradatában. A Sztázispecsét kezdett felhólyagosodni, szélei felpöndörödtek.

A szóban forgó könyv Oktávó néven ismeretes, és immár eléggé nyilvánvaló, hogy nem közönséges könyv.

Természetesen se szeri, se száma a híres varázskönyveknek. Egyesek az ősi gyíkbőrből készült Necrotelicomnicont említenék elsőnek, mások a Tizenegytájt Felkelők Könyvét hoznák fel, amit egy rejtélyes és meglehetősen lusta llámaikus szekta írt, megint mások a Bombajó Anekdotagyűjteményt, ami a hírek szerint leközli az univerzumban még megmaradt egyetlen eredeti viccet. Ám mindezek csupán ócska pamfletek az Oktávóhoz képest, amit állítólag a Világegyetem Teremtője felejtett el magával vinni — jellemző szórakozottságában — nem sokkal legjelentősebb művének megalkotása után.

A lapjai közé zárt nyolc varázsige titkos és bonyolult magánéletet él, és a közhiedelem szerint…

Gáldor összeráncolta a szemöldökét ahogy befelé bámult a nyugtalan szobába. Na persze, már csak hét varázsige van a könyvben. Valamelyik idióta, siheder varázslójelölt egy nap lopva belekukkantott az Oktávóba s az egyik varázsige megszökött, beköltözött az illető fejébe. Sose derült ki, hogyan történt a dolog. Mi is volt a kölyök neve? Szélfogó?

Oktarin és bíbor szikrák ragyogtak fel a könyv gerincén. A pulpitusról gyér füst kígyózott és a nehéz fémkapcsok, amik csukva tartották a könyvet, határozottan erőlködni látszottak.

— Miért olyan nyugtalanok a varázsigék? — kérdezte a fiatalabb

varázslók egyike.

Gáldor vállat vont. Természetesen nem mutathatta ki, de kezdett komolyan aggódni. Nyolcadik szintű, tapasztalt varázslóként nem okozott neki gondot, hogy lássa a szinte csak képzeletbeli alakokat, amik egy-egy pillanatra kialakultak a vibráló levegőben és csalogattak, hívogattak. Akárcsak a nagy viharok, amelyek előtt tömegesen felbukkannak a muslicák, az igazán komoly mágiakitörések a kaotikus Tömlöc Létsíkok lényeit magukhoz vonzzák — undorító Dolgokat, csupa nyálka, csupa összevissza lógó kocsány Dolgokat, amik mindörökkön egy rést kutattak, amin át az emberek világába oldaloghatnának.[1]

Nincs mese, ezt meg kell állítani.

— Kérek egy önkéntest! — mondta határozottan.

Hirtelen csönd támadt. Csak az ajtó mögül hallatszott hang, mégpedig a túlterhelés alatt megpattanó fém hátborzongató kis pendülése.

— Hát jó — vetette oda Gáldor. — Ez esetben szükségem lesz ezüstcsipeszekre, kábé két pint macskavérre, egy kis ostorra meg egy székre.

Azt mondják, a zaj ellentéte a csend. Ez nem igaz. A csend csupán a zaj hiánya. A csend fültépő lárma ahhoz a váratlan, lágyan szertefröccsenő zajtalansághoz képest, ami egy pitypangernyőszétrobbanásának erejével csapta meg a varázslókat.

A könyvből vastag sugárban szita fény lobbant a magasba, lángoló foltban nekicsapódott a mennyezetnek, és eltűnt.

Gáldor felmeredt a lyukra; füstölgő szakállával *szikrányit* sem törődött. Drámaian felmutatott.

— A felsőbb pincékbe! — kiáltotta, és szökellve hágott fel a kőlépcsőkre. A varázslók nagy papucscsattogással, lobogó hálóingben követték, s csaknem fellökték egymást nagy igyekezetükben, hogy utolsók lehessenek.

Mindazonáltal mind időben érkeztek, hogy lássák, amint az okkult lehetőségek tűzgolyója a következő szint plafonját is átüti.

— Ááá! — mondta a legfiatalabb varázsló, és rábökött a padlóra.

Amíg a mágia, útjában erőszakosan átrendezve a valóság darabkáit, nem hatolt rajta keresztül, a szoba a könyvtárhoz tartozott. Így hát feltételezhető, hogy az apró, bíbor férgek eredetileg a padló részét képezték, és az ananászsodó valamikor könyv — esetleg több könyv is — lehetett. És több varázsló esküdött rá a későbbiekben, hogy a kicsiny, szomorú orángután, ami mindezek közepén csücsült, roppantul hasonlított a főkönyvtárosra.

Gáldor felnézett.

— A konyhába! — bömbölte, s a sodón átgázolva a következő lépcsősor felé rohant.

Soha senki nem tudta meg, mivé is alakult át a hatalmas, öntöttvas sparhert, mert áttörte a falat és elmenekült még mielőtt az űzött tekintetű mágusok zilált csapata berontott a helyiségbe. Sokkal később megtalálták a vegetáriánus konyhafőnököt a levesesbográcsba rejtőzve, aki nem túl sokatmondóan csak azt makogta:

— Azok a csülkök! Azok a borzalmas csülkök!

A mágia utolsó foszlányai, kissé lelassulva, épp eltűntek a mennyezeten keresztül.

— A Nagycsarnokba!

A lépcsők itt szélesebbek voltak, a világítás jobb. Lihegve és ananásszagúan, a fittebb varázslók felértek a lépcső tetejére, mire a tűzgolyó a hatalmas, huzatos csarnok, az Egyetem Nagycsarnoka közepéig lebegett. Ott moccanatlanul lógott a levegőben eltekintve a kis dudortól, ami néhányszor kidomborodott és sercegett a felszínén.

Mindenki tudja, hogy a varázslók dohányoznak. Ez valószínűleg megmagyarázza a végsőket rúgó tüdőbetegre jellemző köhögésorkánt és asztmatikus zihálókórust, ami Gáldor mögött tört ki, ahogy ott állt, felmérendő a helyzetet s egyben azon mélázva, vajon merjen-e rejtekhelyet keresni. Megragadott egy rémült diákot.

— Keríts elő látnokokat, jósokat, jövendőmondókat, messzilátókat és vesébelátó prófétákat! — ugatta. — Azt akarom, hogy tanulmányozzuk a jelenséget!

Valami formálódott a tűzgolyóban. Gádor kezével oltalmazva szemét rámeredt az előtte kialakuló képre. Nem lehetett eltéveszteni. A világegyetem volt.

Nagyjából biztos volt ebben, mert a dolgozószobájában akadt egy modell, amit általában sokkal imponálóbbnak tartottak az eredetinél. Teszem azt a Teremtő elmulasztotta teljes körűen kiaknázni az ezüstfiligrán és a tenyésztett gyöngy alkalmazásában rejlő lehetőségeket.

De a csöpp univerzum a tűzgolyóban nyomasztóan… nos, nyomasztóan valóságos volt. Igaz, a színek hiányoztak. Minden átlátszó, ködös fehérben rajzolódott ki.

Ott volt Nagy A’Tuin, a négy elefánt, s maga a Korong. Ebből a szögből Gáldor nem látta a felszínt túlzottan jól, de halálos biztonsággal tudta, hogy a modell tökéletesen pontos. Ki tudta venni a Mennyek Ormának kicsinyített mását, aminek legfelső csúcsán a világ veszekedős és erősen kispolgári istenei éltek egy csupa márvány, csupa alabástrom, csupa végeérhetetlen plüss palota — amit, ki tudja miért, Megnemnyilvánul-laknak neveztek el — háromszobás lakosztályaiban. Minden kifinomult ízlésű korongvilági polgárt határozottan bosszantott, hogy olyan istenek uralkodnak fölötte, akiknek elképzelése a felemelő művészeti élményről kimerül a zenélő ajtócsengőben.

A pöttöm embrionális világegyetem elkezdett lassan, inogva mozogni…

Gáldor kiáltani próbált, de nem jött ki hang a torkán.

Gyöngéden, ám egy robbanás megállíthatatlan erejével, a forma tágulni kezdett.

Gáldor először pánikban, majd lenyűgözve nézte, ahogy az univerzum átterjedt rajta, olyan könnyedén, mint egy gondolat. Kinyújtotta a kezét és figyelte a sziklarétegek sápadt fantomjait, ahogy szorgos csöndben átáramlanak az ujjai között.

Nagy A'Tuin, már nagyobb egy háznál, közben békésen a padló szintje alá süllyedt.

A varázslók Gáldor mögött derékig álltak a tengerekben. Egy pillanatra feltűnt egy gyűszűnél is kisebb csónak, mielőtt a terjeszkedés magával ragadta, át a falakon.

— A tetőre! — kiáltotta a rektor remegő ujjával az ég felé bökve.

Azok a varázslók, akik még nem gárgyultak meg annyira, hogy ne tudtak volna gondolkozni és volt elég szuflájuk, követték — keresztül rohantak a kontinenseken, amik simán hatoltak át a szilárd kövön.

Még éjszaka volt, de már a hajnal ígéretével viselős. A holdsarló épp lenyugodott. Ankh-Morpork, a Körköröstenger menti városok legnagyobbika, aludt.

Ez az állítás persze nem teljesen fedi a valóságot.

Egyrészt, a város azon lakosai, akik általában olyasmivel foglalkoznak mint például zöldségek eladása, lovak patkolása, kicsiny, művészi nefritdíszek faragása, pénzváltás, asztalterítés — nagyjából és egészében véve, aludtak. Hacsak nem szenvedtek álmatlanságban. Vagy, ez sem kizárt, esetleg fel kellett kelniük az éj közepén, hogy vécére menjenek. Másrészt sok, kevésbé jogtisztelő polgár teljességgel ébren volt és például éppen egy ablakon — nem a sajátján! — mászott be, történetesen valaki torkát nyiszálta, kirabolta egymást, hangos zenét hallgatott füstös pincekocsmákban, és általában véve pompásan mulatott. De a legtöbb állat valóban aludt, kivéve a patkányokat. És persze a denevéreket. Ami pedig a rovarokat illeti…

Az az igazság, hogy a leíró irodalom nagyon ritkán precíz. II. Olaf Quimby, Ankh Patríciusának uralkodása alatt becikkelyeztek egy törvényt, hogy megszüntessék ezt a gyakorlatot és némi tisztességre kényszerítsék az elbeszéléseket. Így, ha a monda azt állította a nevezetes hősről, hogy „mindenki az ő tetteit zengi", minden mesemondó, aki valamire is becsülte életét, sürgősen hozzátette, hogy „kivéve néhányan a szülőfalujában, akik hazudósnak tartották, meg még egy csomóan, akik soha a büdös életben nem is hallottak róla". A költői hasonlatot szigorúan ilyesmikre korlátozták: „hatalmas csataménje olyan sebes volt mint a szél egy viszonylag csöndes napon,

mondjuk, kábé Hármas Erősségű" és az esetleges pongyola megfogalmazást a szeretett nő arcát illetően, miszerint ezer hajót bocsátottak tengerre érte, bizonyítékokkal kellett alátámasztani, s jaj volt a költőnek, ha vágyának tárgya a legkevésbé sem hasonlított egy üveg pezsgőre.

Quimbyt végül egy mogorva költő ölte meg a palotatéren rendezett kísérlet során, aminek az volt a célja, hogy eldöntsék egy vitatott szólás, nevezetesen „A toll erősebb mint a kard" pontosságát, és emlékére a mondást a következőképpen egészítették ki: „de csak akkor, ha a kard nagyon kicsi és a toll nagyon hegyes".

Szóval. Körülbelül a város lakosainak hatvanhét, esetleg hatvannyolc százaléka aludt. Nem-mintha a nem alvó, többségében kriminális utakon osonó többi polgár észrevette volna a sápadt ködöt, ami végigömlött az utcákon. Csak a varázslók, akik már hozzászoktak a láthatatlan látásához, figyelték, hogyan terjed a távoli mezőkön.

A Korongnak, lévén lapos, nincs igazi láthatára. Bármely kalandvágyó tengerész, akinek fejébe bolondos ötleteket csempészett egy narancs vagy tojás túl hosszas bámulása és nekivágott, hogy felfedezze az antipódusokat, hamarosan rá kellett jöjjön, hogy az ok, amiért néha úgy látszik mintha a távoli hajó eltűnne a világ pereméről, az, hogy a hajó valóban eltűnik a világ pereméről.

De azért még Gáldor látóképességének is volt határa, különösen a kavargó, porral telített ködben. Felnézett. Magasan az Egyetem fölé tornyosulva meredt az égnek a zord és ősi Művészetek Tornya, állítólag a Korong legöregebb épülete, a maga nyolcezer-nyolcszáznyolcvannyolc fokból álló híres-nevezetes csigalépcsőjével. Csipkés ormú tetejéről, a varjak és zavarba ejtően mozgékony vízköpők törzshelyéről, egy varázsló akár a Korong pereméig is elláthat. Persze csak miután vagy tíz percet borzalmas köhögéssel töltött.

— Cseszd meg! — mormolta Gáldor. — Végül is mire való a varázstudomány, ha nem arra, hogy hasznát vegyük? Avyento, thessalous! Repülni fogok! Hozzám, lég és sötétség szellemei!

Kinyújtotta bütykös kezét, és az omladozó mellvéd egy darabjára mutatott. Oktarin tűz sarjadt a nikotintól elszíneződött körmök alól s az odafenn málladozó kőnek csapódott.

Ami leesett. A sebességek pontosan kikalkulált cseréjének köszönhetően Gáldor felemelkedett, hálóinge csontos lábait csapkodta. Magasabbra, mind magasabbra szállt, átszáguldva a sápadt fényen mint egy… mint egy… na jó, rendben, mint egy idősödő ám hatalmas varázsló, akit egy, az univerzum mérlegén nagy szakértelemmel elhelyezett hüvelykujj emel felfelé.

Avítt fészkek szemetében landolt, visszanyerte egyensúlyát, s lebámult a Korong hajnalának szédítő látványára.

A hosszú év ezen szakában a Körkörös-tenger csaknem a Mennyek Ormának alkonyati oldalára került, és ahogy a nappali fény lecsorgott az Ankh-Morpork körüli földekre, a hegy árnyéka úgy kaszált keresztül a tájon, mint az árnyékvető mutató az Isten napóráján. Ám az éjszakai rész felé, versenyezve a világ peremét megcélzó lassú fénnyel, fehér köd csíkja hullámzott.

Száraz gallyak reccsentek Gáldor háta mögött. Megfordult s Dömper Ármándot, a Rend második emberét pillantotta meg, az egyetlen varázslót, aki lépést tudott vele tartani.

Pillanatnyilag nem vett róla tudomást, csupán erősen megmarkolta a kőből faragott mellvédet és megerősítette a személyét védelmező varázsigéket. Az előrelépés lassan megy egy olyan szakmában, amely hagyományosan hosszú élettel ruházza fel művelőit, s így bevett módszernek számít, hogy a fiatalabb varázslók halottak kunkori orrú cipőjén keresztül törekednek előmenetelre, mégpedig korábbi viselőjük erőszakos eltávolításával. Ráadásul volt valami nyugtalanító az ifjú Ármándban. Nem dohányzott, kizárólag forralt vizet ivott, és Gáldornak gyakorta az a kényelmetlen gyanúja támadt, hogy még okos is. Ármánd nem mosolyogott valami gyakran, szerette a számokat és azt a fajta szervezési táblázatot, ami rengeteg négyzetből áll, más négyzetekre mutató nyilakkal. Egyszóval, az a típusú ember volt, aki nemcsak használja, de komolyan is gondolja a „személyzeti állomány” kifejezést.

Mostanra a Korong látható részét teljes egészében befedte egy csillámló fehér burok, ami tökéletesen illett rá.

Gáldor lenézett kezére és látta, hogy azt is a pislákoló szálak halovány hálója borítja, amely minden mozdulatot követ.

Felismerte, miféle varázslat ez. Maga is alkalmazta már. De az övé kisebb volt — sokkal kisebb.

— Ez egy Változtató varázsige — mondta Ármánd. — Az egész világot megváltoztatja.

Némelyekben, gondolta Gáldor gyászosan, lett volna annyi tisztesség, hogy egy ilyen kijelentés végére felkiáltó jelet tegyenek.

A tiszta hangzatok legelhatóbbika hallatszott; magas és éles, mint mikor egy egér szíve megszakad.

— Mi volt ez? — kérdezte Gáldor.

Ármánd a fülét hegyezte.

— Azt hiszem, Cisz.

Gáldor nem szólt semmit. A fehér vibrálás megszűnt, és az ébredező város első neszei lassan kezdtek felszűrődni a két varázslóhoz. Minden pontosan olyannak tűnt, mint korábban. Mindez csak azért történt volna, hogy a dolgok ugyanolyanok maradjanak?

Gáldor szórakozottan megütögette hálóingének zsebeit s végül a füle mögött lelte meg, amit keresett. Szájába dugta a lucskos csikket,

misztikus tüzet csiholt ujjai között, s erősen beleszívott a nyomorult sodormányba egész addig, míg kicsi, kék szikrák kezdtek ugrálni a szeme előtt.

Nagyon keményen törte a fejét.

Arra próbált visszaemlékezni, hogy nem tartozott-e neki valamelyik isten egy jókora szívességgel.

Valójában az Istenek legalább annyira tanácstalanok voltak, mint a varázslók, de mit se tudtak tenni, és különben is épp eléggé lekötötte őket az eónok óta tartó csatározás a Jégóriásokkal, akik az istennek se akarták visszaszolgáltatni a nyírót.

Ám hogy igazából mi is történt, annak megértéséhez talán némi segítséget nyújt a tény, hogy Széltoló, akinek elpergő múltja épp egy egész érdekfeszítő részhez érkezett, ami tizenötéves korában esett meg vele, váratlanul azon kapta magát, hogy mégsem haldoklik, hanem fejjel lefelé lóg egy fenyőfán.

Gond nélkül lejutott: kontrollálatlanul zuhant ágról ágra, míg végül a fején landolt egy nagy rakás tűlevél kellős közepén, ahol is hosszasan elhevert, lélegzetért kapkodott és azt kívánva, bárcsak erkölcsösebb életet élt volna.

Valahol, ebben bizonyos volt, kell legyen egy tökéletesen logikus magyarázat. Egyik percben az ember lezuhan a világ pereméről és haldoklik, a következőben pedig fejjel lefelé lóg egy fenyőfáról. Noha nem sokáig.

Mint hasonló esetekben mindig, az Ige kezdett előbújni elméjéből.

Tanárai általában úgy tartották, hogy Széltoló pontosan annyira természetadta varázslótehetség, mint amennyire a halak született hegymászók. Valószínűleg mindenképp kirúgták volna a Láthatatlan Egyetemről — egyáltalán nem tudta megjegyezni a varázsigéket, a dohányzástól pedig rosszul lett — ám a bajt végül is az az ostoba eset okozta, amikor beosont a leláncolt Oktávót őrző szobába, és belepislantott a könyvbe.

És a bajokat *tovább* súlyosbította, hogy soha senki sem tudott rájönni, mitől nyíltak ki a zárak arra a rövidke időre.

A varázsige nem volt túlzottan követelőző társ/albérlő. Úgy gubbasztott Széltoló agyában, mint egy vén varangy a dísztó fenekén. De valahányszor a varázsló igazán elfáradt vagy halálra rémült, az Ige megpróbálta magát kimondatni vele. Senkise tudta, mi fog történni, ha a Nyolc Nagy Varázsige egyike kimondódik, ám egyöntetű vélekedés szerint a hatások megfigyelésére a legideálisabb hely minden bizonnyal a szomszédos világegyetem lenne.

Elég fura gondolat volt, egy nagy csomó tűlevélen heverészve alig valamivel azután, hogy lepottyant a világ széléről, de Széltolónak az volt az érzése, hogy a varázsige életben akarja őt tartani.

— És ez nekem nagyon is megfelel — gondolta.

Felült, és a fákra pillantott. Széltoló városlakó varázsló volt, és bár hallott arról, hogy a különféle fafajták között változatos eltérések lehetségesek, melyek alapján szeretteik, barátaik és üzletfeleik képesek őket azonosítani, ő mindössze egy dolgot tudott biztosan, mégpedig azt, hogy a levéltelen végük illik a földbe. Itt mindenesetre túl sok volt belőlük, és elrendezésük a rendszeretet teljes hiányát mutatta. Ráadásul a helyet legalább ezer éve fel se söpörték!

Halványan rémlett neki valami arról, hogy az ember helyzete valahogy megállapítható a fák mohos oldalát figyelembe véve. Azonban ezeket a fákat minden oldalon moh borította, és göcsörtök, meg keszekusza vén gallyak; ha a fák emberek lennének, ezek már hintaszékben ringatóznának naphosszat.

Széltoló belerúgott a legközelebbi fába. A fa, halálpontos célzással, egy makkot ejtett rá.

— Aú!

— Megérdemelted! — nyekeregte a fa, olyan hangon, mint amikor egy vénséges ajtó kitárul.

Hosszú csönd.

Aztán Széltoló megszólalt.

— Ezt te mondtad?

— Igen.

— És ezt is?

— Igen.

— Ó! — Széltoló rövid ideig gondolkozott, aztán kísérletet tett. — Esetleg, véletlenül, netalántán nem lehetséges, hogy ismered az erdőből kivezető utat?

— Nem. Én nem mászkálok valami sokat — felelte a fa.

— Meglehetősen unalmas élet lehet — vélte Széltoló.

— Nem tudhatom. Még sosem voltam semmi más — válaszolta a fa.

Széltoló megvizsgálta közelebbről. Eléggé úgy nézett ki, mint bármely más fa, amit valaha látott.

— Mágikus vagy? — firtatta.

— Senkise közölte velem — mondta a fa. — Feltételezem, igen.

Széltoló azt gondolta: Kizárt dolog, hogy egy fával beszélgessek. Ha egy fával beszélgetnék, akkor őrült lennék, és mivel még nem bolondultam meg, noha számos okom lett volna rá, ebből következik, hogy a fák nem tudnak beszélni.

— Isten veled! — mondta határozottan.

— Hé, ne menj el! — kezdte a fa, aztán felfogta az egész reménytelenségét. Figyelemmel kísérte, mint vergődik át Széltoló a bokrokon, majd nekilátott mindennapos tevékenységének; nevezetesen, hogy teljes egészében átérezze a nap hevét levelein, a víz

bugyogását és szörcsögését gyökereiben, meg nedveinek árapályát a nap és a hold természetes vonzásának engedelmeskedve. Unalmas, gondolta. Milyen különös ilyesmit állítani. A fák természetesen tudnak unatkozni, a cölöpök például állandóan, de nem hinném, hogy ezt akarta mondani. És: lehetséges vajon, hogy tényleg valami más lehess?

Ami azt illeti, Széltoló soha többé nem beszélt ezzel a bizonyos fával újra, ám ebből a röpke eszmecseréből született az első favallás alaptana, amely, idővel, végigsöpört a világ erdein. Hittétele pediglen imigyen hangzott: egy fa, amely jó fa volt, és tiszta, illedelmes és szálegyenes életet élt, biztos lehet a halál utáni életben. Ha egészen kiemelkedően jó volt, akkor végül ötezer tekercs vécépapírként fog újjászületni.

Néhány mérfölddel arrébb Kétvirág szintén kezdett túlesni a meglepetésen, hogy újfent a Korongon találta magát. A Potens Utazó héján ücsörgött, amint az fokozatosan és szörcsögve merült bele egy fákkal körülvett nagy tó sötét habjaiba.

Fura, de nem különösebben aggódott. Kétvirág turista volt, a Korongon majdan kifejlődő faj első példánya, s létének alapját képezte az a sziklaszilárd hiedelem, hogy semmi rossz nem történhet vele, hiszen ő nem vesz részt benne. Valamint azt is hitte, mélyen és meggyőződéssel, hol bárki megért bármit, amit mond, feltéve, hogy hangosan és tagoltan beszél, hogy az emberek alapjában véve megbízhatóak, és hogy bármilyen problémát meg lehet oldani jóakaratú emberek között, ha ésszerűen közelítik meg a kérdést.

Első pillantásra ez a hite valamivel kisebb túlélési esélyt adott neki, mint mondjuk egy lavór forró vízbe vetett szappanheringé, ám Széltoló legnagyobb csodálkozására a dolog működött, és az, ahogy az apró ember egyáltalán nem vette észre a veszély semmilyen formáját, valahogy elbátortalanította a veszedelmeket, míg végül azok feladták és eloldalogtak.

Pusztán a várható vízbefulladással szembenézni nem jelentett különbséget. Kétvirág egész biztos volt abban, hogy egy jól szervezett társadalomban nem engedik meg az embereknek, hogy csak úgy megfulladjanak.

Bár kissé aggasztotta, hogy hova lett a Poggyásza. De azzal a biztos tudattal vigasztalódott, hogy végül is a Poggyász tudákos körtefából készült, ergo elég intelligens kellene legyen ahhoz, hogy vigyázni tudjon magára…

Az erdő másik részében egy fiatal sámán képzése rendkívül jelentős szakaszához ért. Megette a szent mérgesgombát, elszívta a megszentelt rizómát, óvatosan porrá törte és változatos testnyílásokba tömte a misztikus vargányát, és most, egy fenyő alatt ülve keresztbe

tett lábakkal, először is arra összpontosított, hogy kapcsolatba lépjen a Lét velejének különös és csodálatos titkaival, ám mindenekfelett arra, hogy valahogy megakadályozza koponyatetejének lecsavarodását és elröppenését.

Vízióján keresztül és kasul kék, négyoldalú háromszögek cigánykerekeztek. Nagyritkán tudálékosan rámosolygott a nagy semmire, és ilyeneket mondott, hogy „Hű!" meg „Nahát!".

Valami mozgolódás támadt a levegőben, valami olyasmi, amit később úgy mesélt el, hogy „olyan volt, mint egy robbanás, csak hátrafelé, érted?", és ahol az előbb még nem volt semmi, hirtelen ott termett egy nagy, viharvert faláda.

Nehézkesen ért földet az avaron, több tucat kicsiny lábat növesztett, és esetlenül körbefordult, hogy ránézhessen a sámánra. Azaz nem volt arca, de még a gombászat adta homályon keresztül is szörnyen egyértelmű volt a fiatal sámán számára, hogy a láda őt bámulja. És nem is túlzottan kedves pillantással. Hihetetlen, hogy egy kulcslyuk és pár görcslyuk milyen baljós tud lenni.

A sámán mélységes megkönnyebbülésére a láda mintegy megvonta favállát, és könnyű vágtában eliramlott a fák között.

A sámán emberfeletti erőfeszítéssel eszébe idézte a felálláshoz szükséges mozdulatsort, mi több, néhány lépést is sikerült megtennie, mielőtt lenézett és feladta, kifogyva a lábakból.

Széltoló időközben rátalált egy ösvényre, ami összevissza kanyargott. Széltoló sokkal boldogabb lett volna, ha az utat macskakő burkolja, de legalább volt mit csinálnia azzal, hogy együttkanyargott a csapással.

Több fa is megpróbált beszélgetésbe elegyedni vele, de hiába, mert Széltoló csaknem teljesen biztos volt abban, hogy ez nem normális viselkedés fák részéről, és rájuk se hederített.

A nap tellett-múlott. Nem hallatszott más hang, csak kis, ocsmány és szúrós rovarok zümmögése, egy-egy letörő faág reccsenése, és a fák suttogása, ahogy megvitatták a vallási kérdéseket meg a mókusok okozta gondokat. Széltoló kezdte magányosnak érezni magát. Elképzelte, ahogy mindörökre az erdőkben él, levélpárnán alszik és étkéül… és étkéül… majd az szolgál, ami ehető az erdőkben. Fák, vélte, és makkok meg bogyók. Majd kell…

— Széltoló!

És íme, szembejőve a csapáson, Kétvirág közeledett — csuromvizesen, ám örömtől ragyogva. A Poggyász mögötte ügetett (bármi, ami ebből a fából készült, bárhová követi tulajdonosát, és így gyakran faragtak belőle ládát az olyan rendkívül gazdag halott királyok sírmellékleteinek tárolására, akik biztosak akartak lenni abban, hogy tiszta fehérneművel kezdhetnek új életet a másvilágon).

Széltoló sóhajtott. Mindezidáig azt gondolta, hogy a mai nap már

nem is lehet rosszabb.

Esni kezdett egy különösképp nedves és hideg eső. Széltoló és Kétvirág egy fa alatt ültek és nézték.

— Széltoló?

— Hm?

— Miért vagyunk itt?

— Nos, egyesek azt mondják, hogy a Világegyetem Teremtője alkotta a Korongot és mindazt, ami rajta van. Mások azt tartják hogy az egész egy nagyon bonyolult história, amibe az Égisten heréi és a Mennyei Tehén teje is bele vannak valahogy keverve. Megint mások úgy vélik, hogy mindnyájan valószínűségrészecskék teljesen véletlenszerű felszaporodásának köszönhetjük létünk. Ám ha azt kérded, miért vagyunk *itt* szemben a Korongról történt leeséssel, akkor halvány fogalmam sincs róla. Valószínűleg az egész valami irtózatos tévedés.

— Ó! Gondolod, hogy van valami ehető ebben az erdőben?

— Igen — felelte a varázsló keserűen. — Mi.

Néhány pillanatig csak ücsörögtek a nedves csöndben.

— De az egyik fa azt mondta…

— A fák nem tudnak beszélni! — csattant fel Széltoló. — Rendkívül fontos, hogy ezt észben tartsuk.

— Dehát hallottad…

Széltoló sóhajtott egyet.

— Na, idefigyelj — kezdte. — Az egész csak biológia kérdése, nem? Ha szándékodban áll beszélni, akkor szükséged lesz a megfelelő szervekre, mint például tüdőre meg ajkakra, meg… meg…

— Hangszalagokra — tette hozzá egy fa.

— Aha, azokra is — mondta Széltoló. Elhallgatott, és rosszkedvűen meredt az esőbe.

— *Én* azt hittem, hogy a varázslók mindent tudnak a fákról, a vadon tenyésző ennivalóról és az összes dolgokról — szólalt meg Kétvirág szemrehányóan. Roppant ritkán fordult elő, hogy a hangszíne azt sugallta, nem Széltolót találja a legremekebb bűbájosnak a föld laposán, s a varázslót ez azonnal akcióra serkentette.

— *Én* tudok is mindent! — förmedt rá Kétvirágra.

— Hát akkor ez miféle fa? — érdeklődött a turista. Széltoló felnézett.

— Bükk — válaszolta határozottan.

— Valójában… — kezdte a fa, de sürgősen elhallgatott. Ugyanis elkapta Széltoló pillantását.

— Azok az izék makknak látszanak — jegyezte meg Kétvirág.

— Nos, igen, ez a megrögzött avagy heptokarpikus variáció — magyarázta Széltoló. — A csonthéjas termések tényleg emlékeztetnek

a makkokra. Gyakorlatilag bárkit megtéveszthet — tette hozzá nagyvonalúan.

— Híjnye — füttyentette Kétvirág. — És az a bokor ott micsoda?

— Fagyöngy.

— De hát tövisei vannak meg piros bogyói!

— És? — meredt rá szigorúan Széltoló. Kétvirág tört meg elsőnek.

— Semmi — mondta meghunyászkodva. — Biztos félreinformáltak.

— Biztos.

— Viszont van alatta néhány nagy gomba. Szerinted ehetőek?

Széltoló gyanakodva nézett a gombák irányába. Valóban, ugyancsak nagyok voltak, kalapjukon vörös és fehér pettyekkel. Ami azt illeti, ahhoz a fajtához tartoztak, amit a helyi sámán (aki e pillanatban néhány mérfölddel arrébb épp barátságot igyekezett kötni egy sziklával) kizárólag akkor mert volna elfogyasztani, ha előzetesen egy vastag kötéllel egy súlyos követ kötözött a lábához. Nem volt mit tenni, ki kellett bújni az esőbe, odamenni, és közelebbről szemügyre venni őket.

Letérdelt az avarba, és a kalap alá kukucskált. Egy kis idő múlva elhaló hangon azt mondta:

— Nem, egyáltalán nem ehetőek.

— Miért? — kíváncsiskodott Kétvirág. — Azért mert nem megfelelő árnyalatú a sugárlemezkék sárgája?

— Nem, nem igazán az a baj.

— Akkor talán a szár barázdáltsága hagy kívánnivalót maga után?

— Nem, úgy tűnik, a szár oké.

— Akkor valószínűnek tartom, hogy a kalapjával van gond; biztos annak a színe nincs rendben, ugye?

— Nem vagyok benne biztos.

— Hát akkor mégis miért nem ehetőek?

Széltoló köhécselt egy kicsit.

— Igazából azok a kis ajtók meg ablakok rajta — mondta boldogtalanul —, azok a tuti áruló jelek.

A mennydörgés végiggördült a Láthatatlan Egyetemen. A tetőre zúduló eső kiszörcsögött az esőcsatornaszájakon, bár a vízköpők élelmesebbjének egyike-másika sietve elmenekült, hogy menedéket leljen a zsindelyek labirintusában.

Messze alattuk, a Nagycsarnokban, egy szertartásos nyolcszög sarkaiban, összegyűlt Korongvilág nyolc leghatalmasabb varázslója. Az igazat megvallva, valószínűleg nem ők voltak *valóban* a leghatalmasabbak, ám egész bizonyosan jelentős túlélési készséggel bírtak, ami a mágia kifejezetten versenyszellemű világában gyakorlatilag ugyanazt jelentette. Minden nyolcadik szintű varázsló

mögött ott tolongott vagy fél tucat hetedik szintű, kezét-lábát törve, hogy kitúrja, és a rangidős varázslóknak ki kellett fejleszteniük egy fürkésző attitűdöt, teszem azt az ágyukban esetlegesen megbújó skorpiók irányába. Egy ősi közmondás pompásan összefoglalja ezt: amikor a varázsló belefárad abba, hogy üvegcserepek után kutasson a vacsorájában, akkor az életet unta meg.

A legöregebb varázsló, Gréber Mölcs, az Ősi és Igazán Eredeti Bölcsek Töretlen Körének rendjéből, ránehezedett faragásokkal ékes botjára, és imigyen szóla:

— Ne lacafacázzon, Mállotviksz, gyötör a csúz!

Gáldor, aki csupán hatásszünetet tartott, ellenséges pillantást vetett rá.

— Jól van, akkor rövidre fogom…

— Nagyon helyes!

— Mindnyájan kutattunk útmutatás után a reggeli eseményeket illetőleg. Van-e közöttünk olyan, aki talált is?

A varázslók oldalvást egymásra sandítottak. Sehol, egy szakszervezeti konferencia jótékony célú, felebarátian önsegélyező estélyén kívül nem találunk oly sok kölcsönös bizalmatlanságot és gyanakvást, mint a rangidős mágusok gyülekezetében. Mindazonáltal a puszta tények azt mutatták, a nap eléggé rosszul sikerült. Az amúgy lelkesen felvilágosítással szolgáló démonok, akiket nagy hirtelen odarendeltek a Tömlöc Létsíkokból, behúzták fülük-farkuk, és elsompolyogtak a kérdések elől. A varázstükrök meghasadtak. A tarokk kártyákról rejtélyesen eltűntek a figurák. A kristálygömbökben csak homályos ködöt lehetett látni. Még a tealevelek is összebújtak a csésze alján és határozottan nem kívántak semerre se mozdulni — ez utóbbi módszert, mint léhaságot és szemlélődésre méltatlant, a varázslók normális körülmények között lenézték.

Egyszóval az egybesereglett varázslók tanácstalanok voltak. Az általános egyetértés moraja hallott.

— Következésképpen tehát javallom hol celebráljuk el AshkEnte rituáléját — jelentette ki Gáldor drámaian.

Be kellett vallja, jobb reakciót remélt, valami olyasmit, hogy „Ne, csak az AshkEnte rituálét ne! Halandó lény ne ártsa magát ilyesmibe!”

A valóságban a bejelentést elismerő mormogás fogadta.

— Jó ötlet.

— Ésszerűen hangzik.

— Vágjunk bele!

Kissé kizökkenve a kerékvágásból, Gáldor berendelte az alacsonyabb rangú varázslók menetét, akik különféle varázseszközöket hurcoltak a terembe.

Már utaltunk rá, hogy erre az időre kialakult némi egyenetlenség a mágia gyakorlásának hogyanja kérdéskörét illetően a varázslói

testvériségen belül.

Különösen a fiatalabb varázslók terjesztették, hogy ideje lenne, ha a mágia korszerűsítené imázsát, és hol mindnyájan jobban tennék, ha abbahagynák a piszmogást a viaszdarabokkal és csontokkal, és az egészet gondosan megszervezett alapokra helyeznék, kutatási programokkal és háromnapos konferenciákkal ötcsillagos szállodákban, ahol előadásokat tarthatnának izgalmas témákról, mint például „Hová tart a geomancia?” és „A hétmérföldes csizma szerepe a jóléti társadalomban”.

Ármánd, példának okáért, alig csinált valami mágikusat az utóbbi időkben, ám óramű pontossággal intézte a Rend ügyeit, kosárszámra írta a memókat és az irodája falán volt egy tarka pacnik, zászlócskák meg vonalak borította óriási grafikon, amit senki más nem igazán értett, viszont elképesztően imponálóan hatott.

A varázslók másik típusa ezt az egészet ingoványos locsogásnak tekintette, és semmit se volt hajlandó kezdeni egy képmással, csak ha viaszból készült és lógtak belőle a tűk.

A nyolc Rend vezetői ez utóbbi meggyőződés hívei voltak, konzervatívok az utolsó mágusig, és az eszközöknek, amiket a nyolcszög köré halmoztak, határozottan volt egy lényegre törően okkult kinézete. Kosszarvak, koponyák, barokkosan megmunkált fémtárgyak és vaskos gyertyák ugyancsak hangsúlyosan voltak jelen, az ifjabb varázslók azon felfedezésének ellenére, hogy az AshkEnte rituálé tökéletesen jól elvégezhető három kis fadarabbal és négy köbcenti egérvérrel.

Az előkészületek általában több órát vettek igénybe, ám most a rangidős varázslók egyesített erői ezt jelentősen lerövidítették, és, pusztán röpke negyven perc elteltével, Gáldor elkántálta a varázsige utolsó szavait. Azok egy percig ott lógtak a levegőben az orra előtt, majd szertefoszlottak.

A nyolcszög közepén a levegő vibrált s megsűrűsödött, majd váratlanul egy magas, sötét alakot tartalmazott. Az alak nagy részét fekete ruha és csuklya takarta, és ez valószínűleg így volt jól. Az illető egy hosszú kaszát tartott az egyik kezében, és nem lehetett nem észrevenni, hogy ahol az ujjainak kellett volna lennie, csupán fehér csont látszott.

A másik csontvázkéz egy pálcika végét markolta, amin sajt- és ananászdarabkák sorakoztak.

— NA MI VAN? — érdeklődött a Halál, egy jéghegy minden melegségét és tarkaságát idéző hangon. Észlelve a varázslók üveges tekintetét, lepillantott a pálcikára. — BULIBAN VOLTAM — tette hozzá némileg szemrehányóan.

— Ó, Föld és Setétség Teremtménye, eme egybesereglett nagyjai az mágia művészettyének szólítják kegyelmed, mégpeniglen… —

kezdte Gáldor szilárd, parancsoló hangsúllyal. A Halál bólintott.

— IGEN, IGEN, EZT MÁR MIND TUDOM KÍVÜLRŐL — jegyezte meg. — MIÉRT IDÉZTETEK IDE?

— Ismeretes, hogy ismered mind a múltat, mind az eljövendőt — szólt Gáldor egy kissé neheztelve, ugyanis a megkötés és idézés fohászát eléggé kedvelte, és már többször mondták neki, hogy nagyon jól is adja elő.

— ABSZOLÚT KORREKT.

— Akkor esetleg meg tudod nekünk mondani, hogy pontosan mi is történt ma reggel? — kérdezte Gáldor. Összeszedte magát és csengő hangon hozzátette. — Megparancsoltatik tenéked, hogy válaszolj híven és igazul Azimrothe által, T'chikel által és…

— RENDBEN, AZ ÁLLÁSPONTOD TÖKÉLETESEN VILÁGOS — mondta a Halál. — MI AZ PONTOSAN, AMIT MEG KÍVÁNSZ TUDNI? MEGLEHETŐSEN SOK MINDEN TÖRTÉNT MA REGGEL, TESZEM AZT EGYESEK MEGSZÜLETTEK, MÁSOK MEGHALTAK. AZ ÖSSZES FA NŐTT EGY KEVESET, A HULLÁMOK ÉRDEKES MINTÁKBA FODROZÓDTAK A TENGEREN…

— Úgy értem, az Oktávóval — vágott közbe Gáldor hűvös méltósággal.

— AZ? AZ CSAK A VALÓSÁG ÚJRABEÁLLÍTÁSA VOLT. ÚGY TUDOM, HOGY AZ OKTÁVÓ AGGÓDOTT, NEHOGY ELVESSZÉK A NYOLCADIK VARÁZSIGE. ÉPP LEESETT A KORONGRÓL UGYANIS.

— Várjunk csak, várjunk csak — vetette közbe Gáldor, miközben borostáit sercegtette. — Most arról a varázslatról beszélünk, ami Széltoló fejében lapul? Magas, vékony, kissé girhes fickó? Az aki…

— AMIT ÉVEK ÓTA HURCOL MINDENFELÉ, IGEN.

Gáldor összeráncolta a szemöldökét. Egy Változtató Varázs ugyancsak nagy erőfeszítést jelentett, ám miért? Mindenki tudja, hogy amikor egy varázsló meghal, minden ige kiszabadul a fejéből, akkor meg minek fáradni Széltoló megmentésével? A varázsige végül csak visszalebegne az Oktávóba!

— Van valami elképzelésed miért? — kérdezte gondolkodás nélkül, majd, mivel még időben eszébe jutott, kivel is cseveg, sietve hozzátette. — Yrriph és Kcharla által kötelezlek, hogy…

— BÁRCSAK VÉGRE FELHAGYNÁL EZZEL A BLABLÁVAL — mondta a Halál. — MINDÖSSZE ANNYIT TUDOK, HOGY MIND A NYOLC VARÁZSIGÉT EGYÜTT KELL KIMONDANI A KÖVETKEZŐ DISZNÓLESÉS ÉJJELÉN, KÜLÖNBEN A KORONG ELPUSZTUL.

— Beszélj érthetőbben! — követelte Gréber Mölcs.

— Kuss! — kiabálta Gáldor.

— ÉN?

— Dehogy, ő. Együgyű vén…

— Hallottam! — csattant fel Mölcs. — A mai fiatalok… —

Elhallgatott. A Halál elgondolkozva nézett rá, mintha meg akarná jegyezni az arcát.

— Idefigyelj — mondta Gáldor. — Ismételd csak meg ezt még egyszer, jó? Mi fog történni a Koronggal?

— ELPUSZTUL — felelte a Halál. — MOST MÁR MEHETEK? MÉG LENYÚLJA VALAKI AZ ITALOMAT.

— Maradj még — mondta Gáldor kapkodva. — Cheliliki és Orizóne és így tovább által… hogy érted azt, hogy elpusztul?

— EZ EGY ŐSI, A TSORTI NAGY PIRAMIS BELSŐ FALÁRA VÉSETT PRÓFÉCIA. AZ ELPUSZTUL SZÓ, NEKEM LEGALÁBBIS ÚGY TŰNIK, NEM SZORUL MAGYARÁZATRA.

— Ez minden, amit mondani tudsz?

— IGEN.

— De a Disznólesés éjjele alig két hónap múlva lesz!

— IGEN.

— Legalább azt mondd meg, hol van most Széltoló!

A Halál vállat vont. Alkatánál fogva kifejezetten alkalmas volt erre a gesztusra.

— SKUND ERDEJÉBEN, A KOSTETŐ HEGYSÉGTŐL PEREMIRÁNT.

— Mit csinál ott?

— RETTENETESEN SAJNÁLJA MAGÁT.

— Ó!

— MOST MÁR ELMEHETEK?

Gáldor zaklatottan bólintott. Vágyódva gondolt az elbocsájtás rituáléjára, ami „El véled, gaz árny” felütéssel indul, és néhány ugyancsak imponáló passzust tartalmaz, amiket hosszasan gyakorolt egy földig érő tükör előtt, de valahogy most nem találta magában a kellő lelkesedést.

— Hát persze — mondta. — Kösz szépen, igen. — És aztán, mivel nem okos dolog ellenséges viszonyba kerülni még gaz árnyakkal sem, udvariasan hozzátette. — Remélem, jó a buli.

A Halál nem válaszolt. Mölcsöt bámulta, kábé úgy, ahogy a kutya néz a csontra, persze ez esetben a dolgok többé-kevésbé pont fordítva álltak.

— Azt mondtam, remélem, jó a buli — emelte meg hangját Gáldor.

— MOST MÉG IGEN — mondta a Halál ugyanazon tónusban. — ÚGY VÉLEM AZONBAN, HOGY ÉJFÉLKOR IGEN GYORSAN HANYATLÁSNAK INDULHAT A HANGULAT.

— Miért?

— MERT A TÖBBIEK AZT HISZIK, HOGY AKKOR ÉN IS LE FOGOM VENNI AZ ÁLARCOT.

Eltűnt, csupán a koktélpálcikát és egy kis darab szerpentint

hagyva maga után.

Mindezen eseményeknek volt egy észrevétlen tanúja. Természetesen ez ellenkezett a szabályokkal, ám Ármánd mindent tudott a szabályokról, és mindig is úgy vélte, arra valók, hogy meghozzák, nem pedig hogy betartsák őket.

Jóval azelőtt, hogy a nyolc mágus komolyan nekiállt veszekedni azon, hogy a Halál mit is mondott valójában, ő már leért az Egyetemi Könyvtár szintjére.

A Könyvtár félelemmel vegyes tiszteletet ébresztett. Számtalan mágikus könyv akadt benne. A legfontosabb dolog, amit észben kell tartani a grimoárokkal kapcsolatban az, hogy halálosak a rendszerető könyvtáros kezében, mert az ilyen könyvtáros menthetetlenül egyazon polcra helyezi őket. Ez nem annyira üdvös olyan könyvek esetében, melyek hajlamosak mágiájuk kiszivárogtatására, ugyanis több mint egy-két ilyen könyv együtt pillanatok alatt eléri a kritikus Tömeget, más szóval spontán, könyvközi Fekete Mise kialakulását jelentő értéket hoz létre. Mindennek tetejébe, számos csekélyebb varázsige eléggé válogatós társaságát illetően, és esetleges ellenvetéseik hajlamosak azzal kifejezésre juttatni, hogy köteteik dühösen hajigálják a szobán keresztül, rátámadva a gyanútlan kutatókra. És persze mindig ott van a Tömlöc Létsíkok Dolgainak halványan észlelhető jelenléte, amik a mágikus szivárgás köré gyűlnek, és sosem szűnnek dörömbölni a valóság falain.

A varázskönyvtáros munkája, aki kénytelen munkanapjait ebben a feszültséggel hihetetlenül telített légkörben tölteni, veszélyeztetett munkakört jelent. Veszélyességi pótlék nélkül.

A Főkönyvtáros az íróasztala tetején üldögélt, csendesen hámozgatott egy narancsot, és mindezzel tökéletesen tisztában volt.

Felpislantott, amikor Ármánd belépett.

— Keresek valamit, bármit, ami megtalálható a könyvtárban a Cshuti Nagy Piramisról — mondta Ármánd. Felkészülten jött: kihalászott egy banánt a zsebéből.

A könyvtáros gyászosan szemlélte a gyümölcsöt, majd nehézkesen lepuffant a padlóra. Ármándot kézen fogta egy puha mancs — olyan érzés volt, mintha egy kis bőrkesztyűt tartott volna a kezében. A könyvtáros mutatta az utat, szomorkásan totyogva a könyvespolcok között.

Körülöttük a könyvek sercegtek és szikrát hánytak, időnként egy-egy irányítatlan mágiakisülés csapott ki egyenesen a nagy körültekintéssel elhelyezett, minden egyes polcra odaszegezett földelőrudakba. Mindenütt kékes, fémes szag érződött, és, pont a hallásküszöbön, a Tömlöc Létsíkok teremtményeinek borzalmas vartyogása hallatszott.

Mint a Láthatatlan Egyetem számos más része is, a könyvtár sokkal nagyobb helyet foglalt el, mint külső arányai sugallták, mivel a mágia különös úton-módon eltorzítja a teret. Továbbá valószínűleg ez volt a világegyetem egyetlen könyvtára Möbius-polcokkal. Ám a könyvtáros lelki szemei előtt pergő katalógus tökéletesen működött. Megállt egy dohos könyvekből összetevődő, a magasban lebegő halomnál, és fellendült a sötétségbe. Papírzizegés hallott, majd porfelhő ereszkedett alá Ármándra. Aztán a könyvtáros visszatért, kezében egy vékonyka kötettel.

— Ú-úk — mondta.

Ármánd elővigyázatosan átvette.

A borítót zömmel karcolások borították, valamint minden lehetséges helyen szamárfülek. A cím aranyozása rég lepergett, de azért még ki lehetett venni a Tsort-völgy ősi mágikus nyelvén írt szavakat: *Az Tforti Naggytemblomnak Reltéjjekben bhewuelkedö Történettye.*

— Ú-úk? — kérdezte a könyvtáros aggódva.

Ármánd óvatosan belelapozott. Nem volt egy nyelvzseni, mindig is azt tartotta, hogy a nyelvek nagyon is szakszerűtlenek, amiket voltaképp helyettesíteni kellene valamiféle könnyedén érthető számrendszerrel, de ez pont annak tűnt, amire vágyott. Több helyütt is egész oldalakat töltöttek be a jelentésteljes hieroglifák.

— Ez az egyetlen könyv a könyvtárban a tsorti piramisról? — kérdezte megfontoltan.

— Ú-úk.

— Egész biztos vagy benne?

— Ú-úk.

Ármánd fülelni kezdett. Messziről odahallatszott a közeledő léptek és veszekedő hangok moraja. De erre is felkészült.

Benyúlt a zsebébe.

— Szeretnél még egy banánt?

Skund erdeje ténylegesen elvarázsolt erdő volt, ami a Korongon nem ment különlegességszámba. Valamint az egész világegyetem egyetlen erdeje volt, amit a helyi nyelven — ha szó szerint fordítjuk le a „skund” szót — „Az Ujjad, Te Marha” elnevezés illetett.

Ennek oka sajnálatos módon túlontúl gyakran fordul elő. Amikor a Körkörös-tengermelléki meleg éghajlatú területekről megérkeztek az első felfedezők ide, a hűvös hátországba, úgy töltötték meg a térképeiken virító fehér foltokat, hogy megragadták az első bennszülöttet, ráböktek valami távoli tereptárgyra, hangosan és tagoltan megkérdezték, azt vajon hogy hívják, s leírták, amit a zavarba jött fickó mondott nekik. Imigyen váltak halhatatlanná térképek generációin keresztül olyas földrajzi furcsaságok mint „Csak

Egy Hegy”, „Tudomisén”, „Micsoda?” és, természetesen, „Az Ujjad, Te Marha”.

Esőfelhők koronázták a Oolskunrahod-hegy („Ki Ez Az Állat, Aki Azt Sem Tudja, Mi Egy Hegy”) kopasz csúcsait, és a Poggyász kényelmesebben elfészkelődött egy csöpögő fa alatt, amely — sikertelenül — megpróbált beszélgetést kezdeményezni.

Széltoló és Kétvirág vitatkoztak. Az illető, aki a vita tárgyát képezte, a gombáján csücsült, és érdeklődve figyelte őket. Úgy nézett ki, mint akinek olyan a szaga, mintha egy gombában lakna, és ez nagyon zavarta Kétvirágot.

— Először is, miért nincs neki piros kalapja?

Széltoló habozott, kétségbeesve találgatva, hova akarhat Kétvirág kilyukadni.

— Micsoda? — adta fel végül a próbálkozást.

— Piros kalapot kéne viselnie — világosította fel Kétvirág. — És határozottan tisztábbnak kéne lennie, és sokkal, de sokkal vidámabbnak. Szerintem egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy igazi manó.

— Mi a fészkes fenéről beszélsz?

— Csak vegyük a szakállát — mondta szigorúan Kétvirág. — Láttam már tetszetősebb szakállat egy darab sajton is!

— Na, ide figyelj, a figura hat hüvelyk magas és egy gombában lakik — acsarogta Széltoló. — Naná, hogy egy rohadt manó!

— Attól, hogy ezt állítja, még nem biztos, hogy igaz.

Széltoló lenézett a manóra.

— Elnézést egy percre — és ezzel félrevonta Kétvirágot a tisztás másik végébe.

— Idehallgass — sziszegte a fogai közül. — Ha tizenöt láb magas lenne és azt mondaná, hogy ő egy óriás, akkor is csak egy állítás lenne, mi?

— Lehet, hogy csak egy goblin — felelte Kétvirág dacosan.

Széltoló visszalesett a pöttöm alakra, aki épp az orrát piszkálta nagy buzgalommal.

— És? — kérdezte. — Na és akkor mi van? Manó, kobold, goblin, gnóm… mi a különbség?

— Nem kobold — szögezte le Kétvirág meggyőződéssel. — A koboldok, azok mindenféle zöldellő göncöt viselnek, és csúcsos süvegük van, és kis dudoros antennaszerű izék állnak ki a fejükből. Láttam róluk képeket!

— Hol?

Kétvirág elbizonytalanodott, és lesütött szemmel meredt a lábfejére.

— Asszem, az volt a címe, hogy a „motyogás, motyogás, motyogás”.

— A micsoda? Mi volt a címe?

Az alacsony turistában hirtelen leküzdhetetlen érdeklődés támadt kézfeje behatóbb tanulmányozására.

— A Virágtündérek Könyve Kicsiknek és Nagyoknak — motyogta.

Széltoló értetlen képet vágott.

— Ez egy könyv ami arról szól, hogyan kerüljük el őket nagyívben? — kérdezte.

— Á, dehogy — felelte sietősen Kétvirág. — Ellenkezőleg, arról szól, hol keresd őket. Még mindig jól emlékszem a képekre. — Álmodozó kifejezés ült ki az arcára, amitől Széltoló lélekben azonnal felnyögött. — Szerepelt benne egy spéci tündér is, aki jött és elvitte a fogad.

— Mi, odajött és kihúzta a még meglévő fogad?

— Nem, nem, dehogy, tévedsz! Úgy értem, hogy miután már kiesett, akkor azt kellett csinálni, hogy a fogat bedugtad a párnád alá és jött a tündér és elvitte és cserébe hagyott egy *rhinut*.

— Mért?

— Mit miért?

— Miért gyűjti a fogakat?

— Csak úgy.

Széltoló lelki szemei előtt megképződött valami lökött egyén képe, aki fogakból emelt kastélyban lakik. Az ilyenfajta képzeteket akarod azon nyomban kiverni a fejedből. Sikertelenül.

Jaj!

Piros kalap! Elmerengett, nem kéne-e felvilágosítani a turistát, milyen is valójában az az élet, amikor egy béka jelenti a jó ebédet, egy nyúlüreg hasznavehető menedéket nyújthat az eső elől és egy bagoly a csendesen lebegő terror az éjben. A vakondbőr gatya nagyon jól hangzik egész addig, míg nem neked személyesen kell kirázni az eredeti tulajdonost belőle, amikor a rohadt dögöt végre sarokba szorítottad valamelyik járatában. Ami meg a piros sapkákat illeti, bárki, aki az erdőben mászkál valami élénkszínűben és feltűnőben, csak nagyon, nagyon rövid ideig fogja ezt tenni.

Azt akarta mondani: Figyelj, öreg, a manók és koboldok élete komisz, kegyetlen és kurta. Csakúgy, mint ők maguk.

Ezt mind el akarta mondani, de nem tudta. Ahhoz képest, hogy viszketett benne a vágy az egész végtelenséget megtekinteni, Kétvirág valójában sose lépett ki a saját fejéből. Feltárni előtte a valót olyan lenne, mint belerúgni egy spánielbe.

— *Szví vhí wídl whít* — szólt egy hang a lábainál. Lenézett. A manó, aki Iszkiri néven mutatkozott be, felnézett. Széltolónak nagyon jó érzéke volt a nyelvekhez. A kobold az előzőekben ezt mondta:

— Van még egy kis tegnapról maradt gőteszörpöm.

— Ínycsiklandóan hangzik — hazudta Széltoló.

Iszkiri újra megbökte a varázsló bokáját.

— Az a másik nagyzoló, az jól van? — firtatta féltő gonddal.

— Csak sokkot kapott a valóságtól — válaszolta Széltoló. — Nincs véletlenül egy piros sityakod?

— Miii?

— Csak megkérdeztem.

— Tudom hol van a nagyzolóknak való ennivaló — mondta a manó. — És szállás is. Nincs messze.

Széltoló a beborult eget szemlélte. A nappali fény viszszavonulóban volt a vidékről, és a felhők azt a benyomást keltették, hogy már hallottak a hóról rebesgetni és most mérlegelik az ötletet. Nyilvánvaló, hogy a gombákban lakozó népek nem feltétlenül megbízhatóak, de jelen pillanatban a varázsló akár egy csapda ajtaján is bebocsátásért dörömbölt volna, feltéve, hogy a kitett csalétek meleg étel és tiszta ágynemű.

Így hát felkerekedtek. Néhány perccel később a Poggyász a lábait kímélve feltápászkodott, és követni kezdte őket.

— Psszt!

A Poggyász óvatosan megfordult, a kis lábikók bonyolult mintázatban mozogtak, és úgy tűnt, felnéz.

— Jó érzés asztalosmunkának lenni? — kérdezte a fa sóvárgóan. — Nem fájt?

A Poggyász eltűnődni látszott a kérdésen. Minden rézfogantyú, minden görcslyuk kivételes összpontosítást sugárzott.

Aztán megvonta fedelét, és elkacsázott.

A fa felsóhajtott, s lerázott néhány elszáradt levelet a gallyai közül.

A viskó kicsi volt, roskatag és olyan díszes, mint a matyóhímzés. Széltoló úgy vélte, hogy valami őrült faragómester eshetett neki és ki is élte rajta az összes elmebaját, mielőtt elrángatták volna. Minden ajtó, minden ablaktábla zsúfolva volt fából kifaragott szőlőfürtök és félholdalakú kivágások tömkelegével, és a falak minden négyzethüvelykjét járványszerűen elburjánzott fenyőtobozberakás borította. Félig-meddig arra számított, hogy valamelyik felső ablakból előbb vagy utóbb elő fog pattanni egy óriási kakukk.

És persze a levegő jellegzetes olajosságát is észrevette. Apró, zöld és bíbor szikrák pattogzottak a körmei alól.

— Erős mágikus tér — motyogta. — Legalább száz milliThaum.[2]

— Az egész hely tisztára elvarázsolt — magyarázta Iszkiri. — Egy vén banya lakott itt valaha. Már rég nem él, ám a mágia még mindig fenntartja házat.

— Nézd csak, az az ajtó eléggé fura — mutatott rá Kétvirág.

— Nem értem. Mégis, miért kell varázslat ahhoz, hogy egy ház

fennmaradjon? — kérdezte Széltoló. Kétvirág félve megérintette az egyik falat.

— Ez ragad!

— Nugát — mondta Iszkiri.

— Megáll az eszem! Egy igazi mézeskalácsházikó! Széltoló, egy igazi…

Széltoló gyászosan bólintott.

— Aha, az Építészet Cukormázas Irányzata — mondta. — Hál' Istennek, sose terjedt el igazán.

Gyanakodva pislogott az édesgyökér ajtókopogtatóra.

— Valahogy újratermelődik — magyarázta Iszkiri. — Tényleg csodálatos. Manapság már nem lehet hozzájutni ilyen házhoz. Seholse készítenek ilyen minőségű mézeskalácsot.

— Tényleg? — hümmögte Széltoló borúsan.

— Gyertek be — invitálta őket a manó —, de vigyázzatok a lábtörlővel!

— Miért?

— Vattacukor.

Az óriási Korong lassan forgott szorgos napja alatt. A nappali fény tócsákba gyűlt a völgyteknőkben, majd, ahogy az éj leszállt, felszívódott.

A Láthatalan Egyetem egy hűvös szobájában Ármánd a könyv fölé hajolt, ajkai hangtalanul mozogtak, ahogy ujjával az ismeretlen, ősrégi írást követte. Megtudta, hogy a Tsorti Nagy Piramis, ami mára réges-rég elenyészett, egymilliónégyszázezertíz mészkőkockából épült. Megtudta, hogy tízezer rabszolgát dolgoztattak halálra az építkezés során. Megtudta, hogy a piramis valóságos útvesztője volt a titkos átjáróknak, amiknek falát az ősi Tsort letisztult bölcsességei ékítették. Megtudta, hogy amennyiben a piramis összeadott magaságát és hosszúságát elosztjuk szélessége felével, az eredmény pontosan egyegészhatvanhétezerötszázhatvanháromtízezred, vagyis precízen az ezerkétszázharminchétegészkilencvennyolcmillióhétszáztizenkettőezerötszázhetmilliomodszorosa azon különbségnek, ami a naptól mért távolság és egy kis narancs súlya között mutatkozik. Megtudta, hogy teljes hatvan évet szenteltek az építkezésnek.

Úgy vélte, mindez túlontúl sok vesződség csak azért, hogy egy borotvapengét kiélesítsenek.

Ezenközben Skund erdejében Kétvirág és Széltoló letelepedtek egy kis mézeskalács-kandallópárkány lakomára, és vágyakozva gondoltak a kovászos uborkára.

És mesze-messze, ám az előbb-utóbb elkerülhetetlen találkozáshoz vezető úton, a legislegnagyobb hős, akit a Korong valaha is produkált, épp cigarettát sodort, teljes mértékben tudatlanul afelől, milyen

szerepet fog játszani a majdani eseményekben.

Elég érdekesre sikeredett készítménye, amit nagy szakértelemmel pödört ujjai közt, mivel számos vándormágushoz hasonlatosan, akiktől eltanulta ezt a művészetet, neki is szokásában állt, hogy a csikkeket egy bőriszákba gyűjtse, s belőlük sodorjon újabb szívnivalót. Az átlagok kérlelhetetlen törvényéből következik tehát, hogy a dohány egy részét több éve már gyakorlatilag folyamatosan szívta. Az az izé, amit sikertelenül próbált meggyújtani, alkalmas lett volna útburkolatnak.

Ennek a személynek olyan mesés hírneve volt, hogy egy csapatnyi kóborló barbár tisztelettudóan meghívta, csatlakozzék hozzájuk a lótrágyából rakott tábortűz mellé. A tengelyvidéki nomád törzsek általában elhúztak telelni peremiránt, és ezek a lovasok is egy olyan törzshöz tartoztak, amely már nemezsátrat vert a tikkasztó mínusz három fokos hőhullámban, és amelynek tagjai keservesen panaszkodtak a fenyegető hőgutára, miközben hámló orrukat vakarászták.

A barbár törzsfőnök szólásra emelkedett:

— Mi is tehát a legnagyobb öröm, melyet az igaz férfiember az életben lelhet? — Ilyesmiket kell annak mondania, aki fenn akarja tartani a sztyeppei hitelesség imázsát barbárkörökben.

A jobbján ülő férfi elgondolkozva kiitta kancatejből és hópárducvérből kevert koktélját, és imigyen szóla:

— A puszta élesen kirajzolódó láthatára, a hajadon átsüvítő szél, friss ló alattad.

A balján üldögélő nomád azt mondta:

— A magasban szárnyaló fehér sas vijjogása, havazás az erdőn, egy remek nyílvessző az íjon.

A törzsfőnök bólintott, és így vélekedett:

— Bizonyos, hogy a legnagyobb öröm megölt ellenséged látványa, törzsének megaláztatása, s asszonyai siráma.

Ezt a vérlázító kijelentést az általános helyeslés bajusz alatt mormolt moraja fogadta.

Ekkor a törzsfőnök tiszteletteljesen a kistermetű vendéghez fordult, aki fagydaganatait melengette nagy óvatosan a tűznél, és megszólította:

— Ám vendégünk, kinek hírneve legendás, bizonyára elárulja nekünk, mi is az igazán, amit egy férfiú a legpompásabb dolognak nevezhet az életben?

A vendég szünetet tartott egy újabb — sikertelen — rágyújtási kísérlet közepén.

— Mit beséls?

— Azt kérdeztem, mi az, amit az igazi férfi a legremekebbnek talál életében?

A harcosok közelebb hajoltak. Ami most következik, azt hallani kell.

A vendég hosszasan és keményen törte a fejét, aztán megfontoltan így válaszolt:

— Meleg víz, jó fogak, ész, puha vécépapír.

A kovácsműhelyben lobot vetett a szikrázó oktarin fény. Gáldor Mállotviksz, derékig meztelenül, arcát füstszínű üvegmaszk mögé rejtve, belehunyorgott a ragyogásba és sebészi pontossággal csapott le a pöröllyel. A mágia sikított és vonaglott a harapófogóban, de Gáldor továbbformálta, meggyötört tűzvonallá nyújtotta.

Megnyikordult egy padlódeszka. Gáldor számos órát áldozott a parkett hangolására, ami mindenképp tanácsos elővigyázatosság, ha az ember nagyravágyó segédje oly nesztelen oson, mint egy macska.

Desz. Ez azt jelenti, hogy az illető az ajtótól jobbra settenkedik.

— Á, Ármánd — vetette oda Gáldor meg se fordulva, és elégedetten nyugtázta a halk neszt, ahogy valaki levegő után kapkodott a háta mögött. — Milyen kedves tőled, hogy felkeresel. Nem csuknád be az ajtót?

Ármánd kifejezéstelen arccal belökte a nehéz ajtót. A fölötte lévő magas polcon különféle palackozott lehetetlenségek dagonyáztak páclevükben, s érdeklődéssel figyelték.

Mint minden varázsló műhelye, ez a helyiség is úgy nézett ki, mintha egy állatkitömő egy öntödében rendezkedett volna be teljes felszerelésével egyetemben, ahol utána összecsapott egy eszement üvegfúvóval, és a verekedés során egy arra járó krokodilusnak közös erővel betörték a fejét (az áldozat a plafonról lógott és kámfortól bűzlött). Ármándnak viszketett a tenyere, hogy megdörzsölje a köröskörül látható lámpákat és gyűrűket. Több olyan tükör is lógott a falakon, amik azt a benyomást keltették, érdemes lenne őket közelebbről megszemlélni, még akkor is, ha a megtekintés esetleg kölcsönös. Egy ketrecben hétmérföldes csizma izgett-mozgott nyugtalanul. Egy egész könyvtárnyi grimoár — no persze nem olyan hatalmasak, mint az Oktávó, de azért varázsigéktől duzzadóak — csikorgatta-nyikorgatta láncait, mintegy válaszul a varázsló rájuk szögezett, mohón vágyakozó pillantására. Mindezek nyers energiája úgy felizgatta Ármándot, ahogy semmi más nem tudta volna, mindazonáltal megvetette az ápolatlanságot és Gáldor színpadiasságát.

Teszem azt, történetesen tisztában volt azzal, hogy a méregzöld folyadék, amely torz csövek összevissza labirintusában bugyborékolt rejtélyesen az egyik munkapadon, csupán szappannal dúsított zöld festék — ugyanis megvesztegette a szolgák egyikét.

Egy szép napon, gondolta, mindez a múlté lesz. Kezdve a rohadt aligátorral. Az ujjízületei elfehéredtek…

— Nos hát — mondta Gáldor vidáman. Felakasztotta kötényét és lezöttyent kacsalábú és oroszlánmancsot utánzó karfájú székébe. — Küldtél nekem valami memmi-izét.

Ármánd vállat vont.

— Memót. Csupáncsak arra akartam rámutatni, uram, a többi Rend mind ügynököket küldött Skund erdejébe, hogy újra foglyul ejtsék a Varázsigét, míg ön nem tesz semmit — mondta. — Semmi kétség, hogy ön, ha úgy látja jónak, felfedi indokait az alkalmatos időben.

— Belém vetett bizalmad pirulásra késztet — felelte Gáldor.

— Az a varázsló, aki elfogja az igét, nagy megbecsülést szerez önnönmaga és rendje számára — folytatta Ármánd. — A többiek tüstént nekiláttak a különféle varázslatoknak, a hétmérföldes csizmák alkalmazásától a másholevés százfajta módszeréig. Ön mit javasol, mester, mit tegyünk?

— Lehetséges, hogy némi szarkazmus bújt meg ebben a megjegyzésben?

— Kizárt dolog, mester.

— Még egy csipetnyi se?

— Még csak árnyalatnyi se, mester.

— Akkor jó. Ugyanis nekem egyáltalán nem áll szándékomban odamenni — Gáldor lehajolt, és felemelt egy ősrégi könyvet. Elmormolt egy parancsszót, s a könyv reccsenve kinyílt; egy gyanúsan nyelvre emlékeztető könyvjelző pedig visszahúzódott a kötésbe.

Gáldor tapogatózni kezdett lenn a párnája mellett, és előhúzott egy kis bőrzacskónyi dohányt meg egy kemencenagyságú pipát. A mindhalálig nikotinfüggők hihetetlen jártasságával megformált egy diónyi dohánygömböt tenyerei között, és begyömöszölte a pipa öblébe. Csettintett az ujjával, s a dohány rögvest lángra lobbant. Mélyen beleszívott a pipába, elégedetten sóhajtott…

…felnézett.

— Még mindig itt, Ármánd?

— Ön iderendelt, uram — jegyezte meg Ármánd színtelen hangon. Pontosabban ennyi hangzott el hallhatóan. Azonban szürke szeme mélyén a halványabbnál is halványabb csillogás elárulta, hogy gondosan listát vezet minden egyes fitymálásról, minden egyes lekezelő tekintetről, minden egyes nyájas korholásról, minden egyes beavatott pillantásról és hogy minden egyes iktatott megalázásért Gáldor eleven agyára egy teljes, bugyogó sósavban eltöltendő naptári év vár.

— Ó, igen, valóban hívattalak. Kérlek, nézd el egy öregember feledékenységét — mondta Gáldor megnyerően. Feltartotta a könyvet, amit korábban olvasott.

— Nem helyeslem ezt a fejvesztett rohangászást — morogta. —

Ez, úgy ahogy van, piszkosul hatásvadász, főleg a vacakolás a repülő szőnyegekkel meg hasonlókkal, de az én szememben ez nem igazi mágia. Vegyük példának okáért a hétmérföldes csizmákat. Ha Isten az embert arra szánta volna, hogy egy lépéssel huszonegy mérföldet tegyen meg, biztos vagyok benne, hogy hosszabb lábakat adott volna nekünk… Hol is tartottam?

— Fogalmam sincs róla — válaszolta Ármánd hidegen.

— Á, igen. Furcsállom, hogy semmit sem találtunk a Könyvtárban a Tsorti Piramisról. Az ember azt gondolná, hogy valaminek csak kellene lennie annyi könyv között, nemdebár?

— A könyvtáros természetesen meg lesz fenyítve.

Gáldor oldalvást rásandított.

— De nem drasztikusan! — mondta. — Esetleg vondd meg a banánadagját.

Egy pillanatig farkasszemet néztek.

Gáldor fordult el elsőnek — mindig is kellemetlennek találta, ha hosszasabban kellett Ármándra tekintenie. Pontosan olyan zavarba ejtő hatása volt, mint belebámulni egy tükörbe és nem látni benne senkit.

— Bármily különös is, másutt azonban ráakadtam a szükséges útmutatásra. Ami azt illeti, szerény magánkönyvtáram polcain. Skerélt Cserekosárnak, Rendünk alapítójának naplóiban. Te, úgyismint hevesvérű fiatalember, aki oly kapkodva szednéd nyakadba lábad, hogy űzőbe vedd a varázsigét, vajon tudod-e azt, mi történik, amikor egy varázsló meghal?

— Bármely varázsige, amit bemagolt, kimondja magát — felelte Ármánd. — Ez egyike az első dolgoknak, amiket megtanulunk.

— Igenám, csakhogy ez nem igaz az eredeti Nyolc Nagy Varázsige esetében. Szorgos tanulmányozással Skerélt rájött, hogy egy Nagy Varázsige egyszerűen menedéket keres a legközelebbi elmében, amely nyitott és készen áll fogadására. Légy szíves, taszajtsd odébb azt a nagy tükröt, igen, oda. Köszi.

Gáldor feltápászkodott, és odacsoszogott a mostanra már kihűlt kovácstűzhelyhez. Bár a mágiapászma még mindig vonaglott — egyidejűleg volt jelenlevő és jelen nem levő, mint egy másik, csupa forró kék fénnyel teli világegyetemből kivágott metszet. Gáldor könnyedén felemelte, egy állványról leemelt egy íjat, és elégedetten figyelte, ahogy a mágia, megragadva az íj végeit, ráfeszült, míg csak a fa el nem kezdett recsegni. Akkor kiválasztott egy nyilat.

Ármánd odavonszolt egy nehéz, földig érő tükröt a padló közepére. Amikor én leszek a Rend vezetője, fogadta meg magában, én egész biztosan nem fogok ide-oda csoszogni mamuszban!

Ahogy már korábban említettük, Ármánd úgy érezte, hogy egy kis friss vérrel sokat lehetne kezdeni, ha legalább már a kiszáradt fákat el

lehetne távolítani — ám jelenleg, ha csak ideiglenesen is, őszintén kíváncsi volt arra, vajon mit fog tenni a vén bolond a következőkben.

Nem kizárt, hogy némi elégtétellel szolgált volna számára, ha tudta volna, hogy mind Gáldor, mind Skerélt Cserekosár óriásit tévedett.

Gáldor néhányszor elhúzta kezét a tükör előtt, ami elhomályosodott, majd kitisztulva Skund erdejét mutatta madártávlatból. A varázsló szúrósan meredt a látképre, s jobban megmarkolta az íjat rajta a bizonytalanul a plafonra irányuló nyíllal. Néhány szót mormolt, olyasmit például, hogy „vegyük figyelembe a szélsebességet, mondjuk, három csomó" és „igazítsuk hozzá a hőmérséklethez", és utána, egy meglehetősen kiábrándító mozdulattal, útjára bocsátotta a nyilat.

Ha a hatás és ellenhatás törvényeinek lett volna bármi beleszólásuk, a nyílnak a földre kellett volna pottyannia néhány lábnyira. De nem volt.

Egy olyan hang kíséretében, amely minden leírási kísérletnek ellenáll, de amelyre a teljesség kedvéért gondolhatunk úgy, mint ami alapvetően „sprang!" plusz háromnapi kemény munka egy jól felszerelt rádiótechnikai műhelyben, a nyílvessző eltűnt.

Gáldor félrehajította az íjat, és vigyorgott.

— Na persze, kábé egy óra, amíg odaér — mondta. — Aztán a varázsige simán visszatér az ionizált úton. Ide. Hozzám.

— Figyelemreméltó — acsarogta Ármánd, akinek agyából bármely arra járó telepata kiolvashatta volna a tíz yard magas betűkkel írt „Ha te igen, én miért ne?" gondolatot. Lenézett a rendetlen munkapadra, ahol egy hosszú és rendkívül éles kés mintegy testre szabottan ajánlkozott arra, ami hirtelen az eszébe ötlött.

Nem igazán szeretett erőszakos eszközökhöz folyamodni, kivéve, ha csak a kezét kellett kinyújtania értük. Ám a Tsorti Piramis felirata a napnál világosabban fejtette ki, milyen jutalom vár arra, aki a megfelelő időben összetereli mind a nyolc varázsigét, és Ármánd nem feltétlen ragaszkodott ahhoz, hogy hosszú évek keserves munkája a semmibe vesszék, csak azért, mert egy vén hülyének egyszer az életben zseniális ötlete támad.

— Innál egy kis kakaót, amíg várakozunk? — kérdezte Gáldor, ahogy a szolgákat szólító csengőhöz sántikált a szobán keresztül.

— De még mennyire — felelte Ármánd. Megragadta a kést, mérlegelve annak egyensúlyát és használhatóságát. — Muszáj gratulálnom önnek, mester. Látom már, hogy ugyancsak korán kell kelnünk, ha ön fölé szeretnénk kerekedni.

Gáldor felnevetett. A kés elhagyta Ármánd kezét méghozzá olyan sebességgel, hogy (tekintetbe véve a Korongvilág fényének kissé renyhe természetét) úgy látszott, mintha rövidebbé meg valamivel

masszívabbá válna, ahogy, a hibátlan célzásnak köszönhetően, Gáldor nyaka felé tartott.

Nem ért oda. Helyette kitért oldalra és sebesen cirkulálni kezdett — olyan gyorsan, hogy úgy látszott, mintha Gáldor váratlanul fémnyakörvet viselne. Gáldor megfordult, és Ármándnak úgy tűnt, mintha hirtelen több lábnyit nőtt volna és ugyanakkor sokkal, de sokkal hatalmasabb is lenne.

A kés kivágódott a körből és rezegve beleállt az ajtóba — Ármánd fülétől alig egy hajszálnyira.

— Korán? — nézett rá Gáldor szórakozottan. — Édes fiam, jobb lesz, ha le se fekszel.

— Vegyél még az asztalból! — ajánlotta Széltoló.

— Kösz nem, nem szeretem a marcipánt — válaszolta Kétvirág. — Különben is, biztos vagyok benne, hogy nem szép dolog mások bútorát megenni.

— Rá se ránts! — biztatta Iszkiri. — A vén banyát évek óta nem látta senki. Aszongyák, két, otthonról megpattant kamasz tette el láb alól.

— Ezek a mai fiatalok… — csóválta a fejét Széltoló.

— Szerintem a szülők hibája — tette hozzá Kétvirág komoran.

Ha egyszer sikerült túljutnod a szükséges lelki áthangolódáson, akkor a mézeskalácsházikó egész kellemes helynek bizonyult. A rezidens mágia karbantartotta, és mindazon helybéli vadállatok, amik még nem haltak bele a végzetes fogszuvasodásba, messzire elkerülték. A kandallóban maszatosan égő édesgyökértuskók táplálták a vidáman lobogó tüzet. Széltoló ugyan korábban megkísérelte a tűzifagyűjtést odakinn, de feladta. Nem könnyű tűzre vetni az olyan ágakat, amik beszélnek hozzád.

Böffentett.

— Ez igazán egészségtelen — mondta. — Úgy értem, miért pont édességek? Miért nem inkább pirítós és sajt? Vagy szalámi? Jut eszembe, most nagyon jólesne nekem egy szimpatikus szalámi kanapé!

— Fogalmam sincs — felelte Iszkiri. — A vén Hexenschluss Nyanya édességekre szakosodott. Látnod kellett volna a habcsókjait…

— Láttam — bólintott Széltoló. — Amikor kipróbáltam a matracot…

— A mézeskalács jobban megfelel a hagyományoknak — mondta Kétvirág.

— Micsoda? Matrackészítésre?

— Ne hülyéskedj! — intette le Kétvirág az ésszerűség nevében. — Ki hallott már mézeskalács matracról?

Széltoló morgott. Ennivaló járt a fejében — egész pontosan az ankh-morporki ételek. Nevetséges, hogy minél messzebb került tőle, a

város annál vonzóbbnak rémlett emlékeiben. Csak be kellett hunynia a szemét, hogy nyálcsorgató részletességgel maga előtt lássa a száz különféle kultúra lacikonyháit a piacokon, ahol *squishi*t lehetett enni vagy annyira friss cápauszonylevest, hol a fürdőzők nem is mertek a közelébe menni, vagy akár…

— Mit gondolsz, megvásárolható ez a hely? — kérdezte Kétvirág. Széltoló tétovázott. Már régen rájött, hogy megéri nagyon gondosan mérlegelni a választ Kétvirág szokásosnál is meglepőbb kérdéseire.

— Minek? — érdeklődött óvatosan.

— Nos, mivel csak úgy árad belőle a romantika!

— Ó!

— Mi az a romantika? — kérdezte Iszkiri, miközben óvakodva körbeszaglászott, arcán azzal a kifejezéssel, ami világosan mutatta, hogy nem ő tette, akármi is legyen az.

— Asszem, hogy a régiségekkel foglalkozó varázstudomány — vetette oda szórakozottan Széltoló. — Tök mindegy, mert nem veheted meg a helyet, ugyanis nincs *kitől*…

— Ezt valószínűleg el tudnám rendezni. Természetesen az erdei önkormányzat nevében — vágott közbe Iszkiri, s megpróbálta elkerülni Széltoló ellenséges tekintetét.

— …és ráadásul nem is tudnád magaddal vinni, úgy értem, aligha tudnád bepréselni a Poggyászba, hát nem? — Széltoló rábökött a Poggyászra, ami a tűz mellett heverészett és valami lehetetlen úton-módon sikerrel keltette egy doromboló, mindazonáltal éber tigris benyomását, majd visszanézett Kétvirágra. Leesett az álla.

— Hát nem? — ismételte.

Sosem sikerült megbékülnie azzal a ténnyel, hogy a Poggyász belseje mintha nem ugyanazon világhoz tartozott volna, mint a külseje. Természetesen mindez csupán melléktermék volt a Poggyász sarkalatos elképesztőségének, ám határozottan zavarba ejtő volt figyelni, ahogy Kétvirág megtömte elpiszkolódott ingekkel és szagos zoknikkal, majd amikor újra felemelte a tetejét, frissen vasalt, levendulától illatozó fehérneműt lapult benne. Kétvirág ezenkívül vett egy csomó „festői népi alkotást”, Széltoló szerint csupa szemetet, és még a hét láb hosszú, szertartásos malaccsiklandozó pózna is simán belefért a Poggyászba anélkül, hogy *bárhol* kilógott volna belőle.

— Nem tudom — vont vállat Kétvirág. — Te vagy a varázsló, te tudsz mindent ezekről a dolgokról.

— Na persze, persze, ámbár a bőröndmágia különösképp specializált terület — sietett leszögezni Széltoló. — Akkor is, biztos vagyok benne, hogy a manók igazából nem akarják áruba bocsátani, mert… mert… — vaktában végigrohant Kétvirág már megismert szókincsén — ez egy turisztikai látványosság.

— Az micsoda? — kérdezte Iszkiri feltámadt érdeklődéssel.

— Azt jelenti, hogy sok, hozzá hasonlatos fickó fog idejönni és megbámulni a kunyhót — magyarázta Széltoló.

— De mér'?

— Azért — Széltoló keresgélte a megfelelő szavakat — mert festői. Ühüm, ótörténeti. Népiesch. Folkorisztikus. Öö̈ö, pompás példánya egy letűnt korok hagyományában gyökerező, mára feledésbe merült népi művészetnek.

— Tényleg? — Iszkiri méla döbbenettel rámeredt a mézeskalácsházra.

— Igen.

— Ez mind?

— Attól tartok.

— Segítek nektek csomagolni.

S az éjszaka halad tovább a maga útján egy alacsonyan szálló felhőtakaró alatt, ami a Korong nagyobbik részét befedi — roppant szerencsés módon, mert majd amikor kitisztul, és a csillagászok meglátják az eget, akkor nagyon mérgesek és idegesek lesznek.

Az erdő több pontján varázslócsoportok vannak épp eltévedőben, körbe-körbe járva, egymás elől rejtőzve, egyre zaklatottabban, ugyanis valahányszor nekimennek egy fának, az udvariasan bocsánatot kér. De, ha bizonytalanul tántorogva is, sokan közülük egyre közelebb kerülnek a kunyhóhoz…

Ami pont időszerűvé teszi, hogy visszatérjünk a Láthatatlan Egyetem zegzugos épületegyütteséhez, egész pontosan Gréber Mölcs apartmanjához, aki jelenleg a Korongvilág legöregebb varázslója, és feltett szándéka, hogy ez így is maradjon.

Akit épp most sikerült rendkívüli módon megdöbbenteni, és oda is lett a lelki nyugalma, de teljesen.

Ugyanis a legutóbbi néhány órában roppantul elfoglalt volt. Legyenek bár süketek és agytevékenységük kissé lomha, ám az idősödő varázslóknak kifejezetten jó, mélyen beivódott túlélési ösztöneik vannak, és tudják, hogy amikor egy magas alak fekete köntösben és a földművelő kéziszerszámok legkorszerűbbikével kezében elgondolkozva méregeti őket, akkor elérkezett a gyors cselekvés ideje. A szolgákat elbocsátotta. A bejáratokat lepecsételte egy porráőrölt kérészekből mixelt pasztával. Az ablakokat védelmező nyolcszögek rajzaival látta el. Ritka és eléggé büdös olajokat öntött bonyolult mintázatban a padlóra, olyan séma szerint, ami bántotta a szemet és azt sugallta, hogy tervezője vagy részeg volt, vagy egy más létsíkról jött, vagy mindkettő. A szoba kellős közepére az Eltitkolás nyolcszoros nyolcszögét rajzolta fel, és körberakta vörös meg zöld gyertyákkal. És annak legislegközepén állt egy láda, amit kondorpáfrányfenyőből faragtak — a kondorpáfrányfenyő tudvalevőleg nagy kort ér meg —, és amit piros selyemmel béleltek ki,

valamint további védőamulettekkel. Mint látható, Gréber Mölcs tisztában volt azzal, hogy a Halál már nyújtogatja érte csontkezét, és számos évet áldozott egy bevehetetlen rejtekhely megtervezésére.

Beállította a zár bonyolult mechanizmusát, becsukta a tetőt, s hátradőlt azzal a biztos tudattal, hogy íme, itt a tökéletes védelem összes ellenségei legvégsőbbikével szemben — noha még eddig nem merült fel benne, hogy elgondolkozzék a szellőzőnyílások fontosságáról, amelyek az ilyen jellegű vállalkozásokban óriási jelentőséggel bírnak.

Na, és pont ekkor, pont mellette, egész közel a füléhez, ezt mondta egy hang:

— UGYANCSAK SÖTÉT VAN IDEBENN, NEMDEBÁR?

Havazni kezdett. A kunyhó árpacukor ablakai tisztán és vidáman ragyogtak a feketeségben.

A tisztás egyik oldalán három vörös fénypötty izzott fel egy másodpercre, és ugató köhögés hallott, ami hamar félbeszakadt.

— Kuss! — sziszegte egy harmadik szintű varázsló. — Még meghallanak minket!

— Ugyan ki? A mocsárban megléptünk a Megtévedtek Testvériségéből jött fickók elől, a Nagytiszteletű Látnokok Tanácsából való marhák meg eleve rossz felé mentek.

— Jó — mondta a legalacsonyabb rangú varázsló —, de akkor ki beszél hozzánk? Azt mondják, ez egy elvarázsolt erdő, tele kobolddal meg farkasokkal meg…

— Fákkal — tette hozzá egy hang fahangon a sötétségből és a magasból.

— Aha — mondta a legifjabb varázsló. Beleszívott a cigijébe, és megborzongott.

A csapat vezetője kilesett a szikla mögül, és a kunyhóra meresztette szemét.

— Na, akkor nosza — javallotta; miközben kiverte a pipáját hétmérföldes csizmája sarkán, aki persze tiltakozva csikorgott. — Berontunk, megragadjuk őket, s már itt se vagyunk. Oké?

— Biztos vagy te abban, hogy csak emberek vannak bent? — faggatózott a legfiatalabb varázsló idegesen.

— Persze, hogy biztos vagyok! — mordult rá a vezér. — Mér', mire számítottál, három medvére?

— Lehetnének szörnyetegek. Az ilyen erdőkben hemzsegnek a szörnyetegek.

— És a fák — említette meg egy baráti hang az ágak közül.

— Na ja — egyezett bele a vezető óvatosan.

Széltoló gondosan megvizslatta az ágyat. Egész helyes kis ágyikó

volt, egyfajta kemény tejcsoki karamellberakással, ám inkább hajlott arra, hogy megegye, semmint hogy nyugovóra térjen benne, és különben is, úgy nézett ki, hogy valakinek már ugyanez az ötlete támadt.

— Ki evett az ágyacskámból? — kérdezte.

— Szeretem a karamellás tejcsokit — felelte védekezően Kétvirág.

— Ha nem vigyázol, jön a tündér és elviszi az összes fogad — óvta Széltoló, újsütetű műveltségét fitogtatva.

— Dehogy, azok az elfek — vetette oda Iszkiri az öltözőasztal mellől. — Az elfek csinálnak ilyesmit. Meg a körmödet is kitépik. Némelykor ugyancsak sértődékenyek tudnak lenni.

Kétvirág lezöttyent az ágyára.

— Rosszul tudod — mondta. — Az elfek nemesek és gyönyörűek és bölcsek és nyájasak! Egész biztos, hogy ezt olvastam valahol.

Iszkiri és Széltoló térdkalácsai összenéztek.

— Asszem, te másféle elfekre gondolsz — bökte ki a manó habozva. — Errefelé az elfek nem olyanok. Na, nem mintha ingerlékenynek lehetne őket nevezni — tette hozzá sietve. — Semmiképp se, hacsak nem akarod a sapkádban hazavinni a fogaidat.

A könnyedén azonosítható kis nesz azt jelezte, hogy kitárult a nugátajtó. Ugyanazon pillanatban a kunyhó másik oldaláról elhaló kondulás hallatszott, mint amikor egy kővel betörik az árpacukor ablakot olyan finoman, amennyire csak lehetséges.

— Mi volt ez? — kérdezte Kétvirág.

— Melyik? — tette fel a kérdést Széltoló.

Nagy csattanással egy nehéz ág ütődött az ablakpárkányhoz. Egy rémült „Elfek!” sikollyal Iszkiri keresztüliszkolt a szobán, és eltűnt egy egérlyukban.

— Most mit csinálunk? — tanácstalankodott Kétvirág.

— Pánikolunk? — vetette fel Széltoló reményteljesen. Mindig azt tartotta, a pánik a legjobb módszer a túlélésre. Elmélete úgy szólt, hogy az ősi időkben az emberek, akik szembekerültek egy éhes kardfogú tigrissel, két csoportra oszlottak, azokra, akik pánikba estek, meg azokra, akik ott maradtak ilyesmiket mondva: „Micsoda gyönyörű bestia!” és „Ide gyere, cicuskám!”.

— Van itt egy szekrény — mutatott rá Kétvirág egy keskeny ajtóra, ami a fal és a kéménypillér közé préselődött. Mindketten bemásztak az édes, dohos sötétségbe.

Egy csokoládé padlódeszka csikordult odakünn. Valaki azt mondta:

— Hangokat hallottam.

Valaki más meg ezt:

— Aha, lentről. Asszem, a Megtévedtek.

— Úgy emlékszem, azt mondtad, hogy leráztuk őket!

— Hé, ti ketten, ezt a helyet meg lehet enni! Idesüssetek, meg lehet…

— Kuss!

Aztán még sokkal több csikordulást hallottak, és egy elfojtott sikolyt lentről, ahol az egyik Nagytiszteletű Látnok, miután óvakodva bemászott a betört ablakon, rálépett egy, az asztal alatt rejtőzködő Megtévedt kezére. Hirtelen felhangzott a mágia süvítése és becsapódása.

— Basszus! — üvöltötte egy kinti hang. — Mások már elkapták! Gyerünk!

A csikordulás fokozódott, majd váratlanul csend lett. Egy idő után Kétvirág így szólt:

— Széltoló, azt hiszem, találtam itt egy seprűt a szekrényben.

— És mi ebben a szokatlan?

— Kormánya van neki!

Odalentről szívtépő sikoltás hallatszott. A sötétben egy varázsló megpróbálta felnyitni a Poggyász fedelét. A mosogatókonyha felől érkező robaj az Illuminátus Mágusok Töretlen Körének feltűnését jelezte a színen.

— Mit gondolsz, mi után kutatnak?

— Fogalmam sincs, de szerintem valószínűleg jobban járunk, ha nem várunk arra, hogy kiderüljön — vélte elgondolkozva Széltoló.

— Lehet, hogy igazad van.

Széltoló óvatosan kitárta az ajtót. A szoba üres volt. Lábujjhegyen az ablakhoz óvakodott, és lenézett, egyenesen három, az Éjfél Rendjének Fivére felfelé meredő képébe.

— Ő az!

Sietősen visszahúzódott, és a lépcsők irányába rohant.

Az odalenti jelenet leírhatatlan, ám mivel ez a kijelentés halálbüntetést von maga után II. Olaf Quimby uralma óta, jobb, ha mégis megpróbálkozunk vele. Először is, a küzdelembe merült varázslók többsége megkísérelte megvilágítani a színhelyet a legkülönfélébb lángokkal, tűzgolyókkal és varázslatos ragyogásokkal, amitől az általános kivilágítás egy villanófény gyárban tartott diszkó benyomását keltette, továbbá mindegyikük olyan pozíciót próbált találni, ahonnan beláthatja az egész szobát, ám ő maga nem támadható, és kivétel nélkül mindenki azon igyekezett, hogy ne kerüljön a Poggyász útjába, ami már két Nagytiszteletű Látnokot szorított sarokba, és fenyegetően csattogtatta fedelét valahányszor valaki megközelítette. Mindezek ellenére azért úgy adódott, hogy egy varázsló felpillantott.

— Ő az!

Széltoló megtorpant, és valami beléje ütközött. Sietve hátranézett, és elámult, amikor meglátta Kétvirágot seprűnyélen ülve — mely

seprű a levegőben lebegett.

— A boszorka hagyhatta itt! — örvendezett Kétvirág. — Igazi, eredeti varázsseprű!

Széltoló habozott. Oktarin szikrák pattogzottak a seprű sörtéiből, és ha volt valami, amit igazán utált, hát a magasságot. De még annál is jobban utálta, amikor egy tucat az őrjöngésig feldühödött, rendkívül rosszkedvű varázsló rohant fel a lépcsőkön egyenesen felé, és éppen ez történt.

— Na jó — adta meg magát. — De én vezetek.

Odarúgott csizmaorrával egy varázsló irányába, aki már félúton tartott egy Megkötő varázsige kimondásában, és felszökkent a seprűre, ami hirtelen leszáguldott a lépcsőházban, majd tett egy fordulatot fejjel lefelé, amitől Széltoló rémületes módon szemtől szembe került egy Éjféli Fivérrel.

Nagyot visított, és a kormányt görcsösen megrántotta.

Ekkor egyidejűleg több dolog következett be. A seprű kilőtt előre és áttörte a falat, csokoládémorzsalékok záporát előidézve, a Poggyász előrefurakodott és megharapta a Fivér lábát, valamint egy különös sivító hang kíséretében egy nyíl bukkant fel a semmiből, néhány hüvelykkel elhibázta Széltolót, és hangos koppanással beleállt a Poggyász fedelébe.

A Poggyász szőrén-szálán eltűnt.

Az erdőmélyi kis faluban az agg sámán még néhány tobozt hajított a tűzre, és a füstön keresztül szégyentől piruló tanítványára meredt.

— Egy láda lábakkal? — kérdezte.

— Igen, mester. Az égből pottyant oda. És rám nézett — válaszolta a tanítvány.

— Akkor tehát volt szeme ennek a ládának, igaz?

— N… — kezdte a tanítvány, majd megzavarodva elhallgatott. Az öreg összeráncolta szemöldökét.

— Sokan látták Topaxcit, a Veres Gomba Istenét, és ezzel kiérdemelték a sámán nevet — mondta. — Néhányan Skeldét vizionálták, a füstszellemet, őket hívjuk javasembereknek. Egy elenyésző kisebbség abban a megtiszteltetésben részesült, hogy megpillanthatta Umcserrelt, az erdő lelkét, s ily módon lélekvezető vált belőlük. De senki se látott egy ládát több száz lábbal, ami szem nélkül nézett rájuk, és az ilyeneket nevezzük idiótá…

A félbeszakítást egy hirtelen, sikoltásszerű zaj, rövid hóvihar, valamint szikraeső okozta, amiktől a tűz keresztülcsapott a sötét kunyhón. Utána egy rövid ideig tartó, nehezen kivehető látomás következett, majd a szemközti fal romba dőlt, és a jelenés eltűnt.

A mindezt követő hallgatás hosszúra nyúlt. Aztán jött egy kicsivel

rövidebb csönd. Végül az agg sámán óvatosan feltette a kérdést:

— Ugye, nem láttál az előbb két embert elhussanni fejjel lefelé egy seprűnyélen egymással ordítozva és sikoltozva? Ugye, nem?

A fiú hidegvérrel nézett vissza.

— Határozottan nem.

Az aggastyán felsóhajtott megkönnyebbülésében.

— Istennek legyen hála! — mondta. — Én se.

A kunyhóban teljes volt a zűrzavar, mert a varázslók nem csupán követni akarták a seprűt, de szándékukban állt ebben az összes többieket megakadályozni, és ez számos sajnálatos eseményhez vezetett. A leglátványosabb, és minden bizonnyal egyben a legtragikusabb az volt, amikor egy Látnok megpróbálta hasznát venni hétmérföldes csizmájának a varázsigék és egyéb szükséges felkészülés helyes sorrendjének betartása nélkül. A hétmérföldes csizmák, ahogy már korábban sugalmaztuk, még a legideálisabb körülmények között is a mágia kétes megbízhatóságú formái közé tartoznak, és a Látnoknak túl későn jutott eszébe, hogy a lehető legnagyobb körültekintéssel kell olyan közlekedési eszközt igénybe venni, amely hatékonyságát végül is annak köszönheti, hogy az egyik lábat huszonegy mérföldnyivel helyezi a másik elé.

A tél első hóviharai teljes erővel dühöngtek, és a Korong nagy részét egy gyanúsan vastag felhőréteg borította. Ennek ellenére madártávlatból, a Korongvilág aprócska holdjának ezüstös fényénél, ez volt a multiverzum látványainak egyik legszebbike.

Mérföldek százain át, a Peremcsobajtól a Tengely környéki hegységekig, óriási felhőcsóvák kavarogtak-örvénylettek. A hideg, kristályos csöndben a hatalmas fehér csigavonal jegesen szikrázott a csillagok alatt, alig észrevehetően forogva, rendkívül hasonlatosan ahhoz, amikor Isten már megkavarta kávéját, és utána hozzátesz még egy kis tejszínhabot.

Mi sem zavarta meg a ragyogó jelenetet, amely…

Valami kicsi és távoli tört keresztül a felhőrétegen, párafoszlányokat húzva maga mögött. A sztratoszféra nyugalmában a veszekedő hangok messzire hallatszottak, tisztán és élesen.

— Azt mondtad, tudsz ilyesmit vezetni!

— Nem! Én azt mondtam, hogy te nem tudsz!

— De én még sose ültem ilyenen!

— Nahát, micsoda meglepetés!

— Akkor is, azt mondtad… *Odanézz! Fel az égre!*

— Nem is mondtam!

— Mi történt a csillagokkal?

Így történt tehát, hogy Kétvirág és Széltoló látták meg elsőként a

Korongon, hogy mit tartogat a jövő.

Ezer mérfölddel mögöttük a tengelymenti hegyvidéken a Mennyek Orma az égre döfött s késfényességű árnyékot vetett a civakodó felhőkön át, azaz az Isteneknek is észre kellett volna venniük — de az Istenek általában nem néznek az égboltra, és különben is leköti őket a pereskedés a Jégóriásokkal, akik nem hajlandóak lehalkítani a rádiót este tíz után.

Peremiránt, Nagy A'Tuin útirányában, a csillagokat valami lesöpörte az égboltról.

Abban a fekete körben csak egy csillag világolt, egy vészjósló, vörös csillag, olyan, mint a csillogás egy veszett vidra szemgödrében. Kicsi volt, borzalmas, és kérlelhetetlen. És Nagy A'Tuin a Korongot egyenesen arrafelé hurcolta.

Széltoló pontosan tudta, mit kell tenni ilyen körülmények között. Felsikított, és lefelé irányította a seprűt.

Gáldor Mállotviksz a nyolcszög közepén állt, s a magasba emelte kezét.

— Urshalo, dileptor, c'hula, engedelmeskedj!

Gyér köd formálódott feje fölött. Oldalvást Ármándra sandított, aki a varázskör szélén duzzogott.

— A következő rész eléggé imponáló — mondta. — Figyelj! *Kot-b'hai! Kot-sham!* Hozzám, kicsiny elszigetelt szirtek és nem kevesebb, mint három hüvelyk magasságú, aggódó egerek szellemei!

— Miii? — hörrent fel Ármánd.

— Hát igen, ez a rész komoly kutatást igényelt — bólintott Gáldor. — Főleg az egerek, ugyebár. De hol is tartottam? Ó, igen…

Újra felemelte a karját. Ármánd, megnyalva ajkát, háborodott elmével leste. A vén bolond tényleg összpontosított, teljesen belemerült a Varázsige megzabolázásába, és alig fordított figyelmet rá.

Hatalomszavak gördültek át a szobán, visszapattantak a falakról, végül eltűntek szem elől a polcok és üvegek mögé bújva. Ármánd tétovázott.

Gáldor egy másodpercre lehunyta a szemét, arca az ekstázis maszkja volt, ahogy épp kiejtette az utolsó szót.

Ármánd szóra sem érdemes izmai megfeszültek, ujjai újfent a kés nyelére fonódtak. Ekkor Gáldor kinyitotta fél szemét, odabiccentett, és oldalról olyan erős varázscsapást mért rá, ami a fiatalabb férfit szétterpesztett végtagokkal a falhoz kente.

Gáldor rákacsintott, s ismét kitárta karját.

— Hozzám, ó szellemei a…

Mire fel dörgött a menny, robbant a fény, és egy másodpercre teljesen elbizonytalanodtak a természeti törvények, amitől a falak látszólag önmagukba tekeredtek. Aztán Ármánd gyors lélegzetvételt

hallott, meg egy fojtott, tompa puffanást.

A szoba hirtelen csöndbe borult.

Néhány perccel később Ármánd kikúszott egy szék mögül, s leporolta magát. Elfütyült pár taktust valami felismerhetetlenből, még az is lehet, hogy zeneműből, és eltúlzott nemtörődömséggel az ajtó felé fordult, miközben tekintetét határozottan a plafonra szegezte annak az érdeklődésével, aki még sose látott mennyezetet. A mód, ahogy mozgott, kifejezetten azt sugallta, hogy gyorsasági világcsúcsot kísérel meg gondtalan sétafikálásból.

A Poggyász ugrásra készen lapult a kör közepén, és egy csattanással kitárta fedelét.

Ármánd azonnal lefékezett. Lassan, nagyon-nagyon óvakodva megfordult, előre rettegve a látványtól.

A Poggyász enyhén levendulaillatú, tiszta fehérneműt látszott tartalmazni. Ki tudja miért, valahogy ez volt a legrémületesebb dolog, amit a varázsló valaha is látott.

— Nos, öööö — köszörülte meg a torkát. — Te, izé, khm, nem láttál errefelé egy másik varázslót esetleg?

A Poggyász szerét ejtette, hogy még vészjóslóbbnak tűnjék.

— Ó! — nyekeregte Ármánd. — Hát akkor, rendben is lennénk. Nem mintha számítana.

Határozatlanul gyűrögette köntöse szegélyét, és rövid ideig tartó, ám intenzív érdeklődést mutatott az öltések részletei iránt. Amikor végül felnézett, a borzasztó láda még mindig ott volt.

— Isten veled! — mondta, és iszkolt. Még épp idejében sikerült átcsusszannia az ajtón.

— Széltoló?

Széltoló kinyitotta szemét. Nem mintha ez sokat segített volna. Csak annyit jelentett, hogy ahelyett, hogy semmit se látott volna, csupán sötétséget, most kizárólag csak fehérséget látott, ami, meglepő módon, még sokkal rosszabbnak bizonyult.

— Jól vagy?

— Nem.

— Ó!

Széltoló felült. Úgy tűnt, hogy egy hóborította sziklán csücsül. De ez a szikla nem felelt meg a sziklaság általános ismérveinek. Példának okáért, mozgott.

Hópelyhek kavarogtak körülötte. Kétvirág néhány lábbal arrébb guggolt, arcán őszinte aggodalommal.

Széltoló felnyögött. Minden porcikája dühös volt rá abból kifolyólag, amit nemrégiben tett velük, és panasztételre sorakoztak.

— Most mi van?

— Tudod, amikor repültünk, és én izgultam, nehogy nekimenjünk

valaminek a viharban, mire te azt mondtad, hogy ebben a magasságban csakis egy sziklával tömött felhőnek ütközhetünk…

— Igen?

— Honnan tudtad?

Széltoló körülnézett. A környezet változatosságától és érdekfeszítőségétől akár egy pingponglabda belsejében is lehettek volna.

A szikla alattuk határozottan mozgott, mi több, rengett és rázkódott. Végigsimított rajta, érzékelve a vésőnyomokat. Amikor fülét a nedves és hideg kőre tapasztotta, szívveréshez hasonló, fojtott, ütemes dobbanásokat vélt hallani. Előrekúszott a peremig, és óvatosan kilesett.

Abban a pillanatban a szikla épp egy felhőtlen szakasz fölött suhanhatott el, mert halványan ki tudta venni szaggatott élű hegycsúcsok rémítően távoli látképét. Messze, messze alant.

Összefüggéstelen hangokat adott ki, és visszaaraszolt.

— Nevetséges — mondta Kétvirágnak. — A sziklák nem repülnek. Többek között erről is híresek.

— Talán repülnének, ha tudnának — jegyezte meg Kétvirág. — Lehet, hogy ez a szirt éppen most fedezte fel, hogyan kell.

— Akkor reménykedjünk, hogy nem mostanában felejti el! — kívánta Széltoló erősen. Lekuporodott, átázott köntösét szorosabbra húzta maga körül, és komoran bámulta a környező felhőket. Feltételezte, valahol lennie kell valakinek, akinek van valamicske beleszólása a saját életébe, aki reggel felkel és este ágyba bújik, azzal a biztos tudattal, hogy nem fog lepottyanni a világ végéről, vagy elszenvedni egy csapatnyi eszelős támadását, vagy felébredni egy sziklán, aminek elképzelései felülmúlják valós társadalmi helyzetét. Halványan rémlett neki, hogy valaha ő is ilyen életmódot folytatott.

Széltoló beleszimatolt a levegőbe. A szikla sülő zsírtól szaglott. Az illat elölről szállt, és egyenesen a gyomrát célozta meg.

— Érzel valami szagot? — kérdezte.

— Szerintem szalonna — válaszolta Kétvirág.

— Élénken remélem, hogy szalonna — mondta Széltoló — ugyanis szándékomban áll megenni. — Felállt a remegő sziklán, és szagiránt csetlett-botlott, miközben igyekezett valamit kivenni a nedves homályban.

Elöl, vagyis a szikla belépőélén, aprócska tűz mellett egy alacsony druida ücsörgött törökülésben. Egy négyszögletes, vízhatlan anyagdarabot kötött fejére, amit az álla alatt csomózott meg. A serpenyőben piruló szalonnát böködte egy díszsarlóval.

— Khm — köszörülte meg a torkát Széltoló. A druida felnézett, és beleejtette a serpenyőt a tűzbe. Felugrott, támadólag megmarkolta a sarlót — már amennyire valaki képes agresszivitást sugározni egy

hosszú, átnedvesedett, fehér hálóingben meg csöpögő fejkendőben.

— Figyelmeztetlek, hogy csunyán bánok el a légikalózokkal — mondta, és hatalmasat tüsszentett.

— Szívesen segítünk benne — nézett Széltoló vágyakozva az égő szalonnára. Ez úgy tűnt, megzavarta a druidát, aki Széltoló enyhe meglepetésére egész fiatal volt: eddig is tudta, hogy, legalábbis elméletben, létezik ifjú druida is, csak sose képzelte el, milyen is lehet.

— Akkor ti nem azért vagytok itt, hogy ellopjátok a sziklát? — kérdezte a druida, egy hajszálnyival lejjebb eresztve a sarlót.

— Még csak azt se tudom, hogy kellene hozzáfogni a sziklalopáshoz — felette törődötten Széltoló.

— Elnézést — szólt közbe udvariasan Kétvirág. — Úgy hiszem, ég a reggelije.

A druida odanézett, majd csapkodni kezdte a lángokat, bármiféle hatás nélkül. Széltoló a segítségére sietett, aminek eredményeképp jókora adag füst, hamu és kavarodás keletkezett, és a megosztott öröm néhány, ténylegesen megmentett, noha eléggé elszenesedett szalonnadarabka fölött többet ért, mint a diplomácia teljes fegyvertára.

— Mégis, hogy kerültetek ide valójában? — érdeklődött a druida. — Legalább ötszáz láb magasan vagyunk! Hacsak nem rontottam el a rúnákat már megint.

Széltoló megpróbált nem gondolni a magasságra.

— Errejártunkban valahogy idepottyantunk — mondta.

— A föld felé zuhanóban — javította ki Kétvirág.

— A sziklád pont útban repült — tette hozzá Széltoló. Erre rögtön panaszra fakadt a háta. — Kösz szépen.

— Gondoltam pár perce, hogy valami örvénylésbe kerültünk — bólintott a druida, akit, mint kiderült, Belafonnak hívtak. — Ezek szerint ti voltatok. — Megborzongott. — Mostanra már reggel kell legyen. A fenébe az előírásokkal! Feljebb emelkedünk. Kapaszkodjatok!

— Mibe? — tekintett szét Széltoló.

— Nos, elegendő, ha csak úgy nagy általánosságban mutatsz ellenérzést a leeséssel szemben — javasolta Belafon. Előkapott egy nagy vasingát a köntöse alól, és a tűz fölött meglengette sorozatos, ám érthetetlen suhintásokkal.

Felhők csapódtak nekik, egy rémisztő pillanatra érezhetővé vált a nehézkedés, aztán a szikla kibukkant a napsütésbe. Egyensúlyba került alig pár lábbal a felhők felett, a hideg, élénkkék ég alatt. A felhők, amik múlt éjjel vérfagyasztóan távolinak, ma reggel pedig borzalmasan nyirkosnak tűntek, most gyapjas, fehér, minden irányba húzódó szőnyeggé alakultak, amiből itt-ott magányos szirtként meredt ki egynémely hegyorom. A szikla mögött elhaladásának szele

tünékeny örvényekké formázta a felhőket. A szikla…

Körülbelül harminc láb hosszú és tíz láb széles volt. És kékes.

— Micsoda lenyűgöző panoráma! — suttogta Kétvirág ragyogó szemmel.

— Ühüm. Mi tart minket a levegőben? — kérdezte Széltoló.

— A meggyőződés — válaszolta Belafon, kifacsarva köntöse szegélyét.

— Á! — mondta Széltoló bölcsen.

— Könnyű őket fenntartani — magyarázta a druida, feltartva egyik hüvelykujját s karja mentén egy távoli hegy irányába hunyorogva. — Landolni nehéz velük.

— Nem is gondolná az ember, ugye? — lepődött meg Kétvirág.

— A meggyőződés tartja össze az egész világegyetemet — jelentette ki Belafon. — Bolondság azt állítani, hogy minden csak a mágiának köszönhető.

Széltoló történetesen ekkor pislantott le keresztül a vékonyodó felhőrétegen a behavazott tájra, amely jelentős mélységben terült el alattuk. Tudta, hogy egy őrült társaságába keveredett, de ehhez már hozzászokott; amennyiben az őrült meghallgatása azt jelenti, hogy esetleg nem fognak lezuhanni, Széltoló máris csupa fül volt.

Belafon leült, s lábát lógázta a szikla pereméről.

— Figyelj csak, nincs miért aggódni — mondta. — Ha arra gondolsz, hogy a sziklák nem szoktak repülni, még a végén meghall téged, elhiszi neked, és akkor rögtön igazad is lesz, érted? Nyilvánvaló, hogy fogalmad sincs a modern gondolkozásról!

— Úgy tűnik, valóban — helyeselt Széltoló elhaló hangon. Minden erejével azon volt, hogy ne gondoljon földön heverő sziklákra. Arra koncentrált, hogy olyan sziklákra gondoljon, amik röpdösnek, mint a fecskék, a súlytalanság tiszta mámorában suhanva a táj felett, az ég felé szállva…

És közben rettentően tudatában volt annak, hol ez rohadtul nem megy neki.

A Korongvilág druidái büszkék voltak a világegyetem rejtélyeit kutatgató, haladó szellemükre és előrenéző szemléletükre. Természetesen, mint minden druida, ők is hittek az összes életforma alapvető egységében, a növények gyógyító erejében, az évszakok váltakozásának természetes ritmusában és mindazok elevenen elégetésében, akik az előbbiekben felsoroltakhoz nem a megfelelő hozzáállással közelednek. Valamint hosszasan és keményen törték a fejüket a teremtés lényegéről, és az alábbi elméletet agyalták ki:

A világegyetem, mondják a druidák, működését tekintve négy alapelv harmonikus egyensúlyán nyugszik, amely mozgatórugókat imigyen határozhatunk meg: vonzás, meggyőződés, bizonytalanság és

jusztse.

Ebből következik, hogy a korong körül kerengő nap és hold a meggyőződésnek köszönhetően nem esnek le, viszont nem is szakadnak el tőle a bizonytalanság, miatt. A vonzástól nőnek a fák és jusztse hagyják abba. És így tovább.

Néhány druidában felmerült ugyan, hogy az elméletnek akadnak szépséghibái, ám a rangidős druidák ugyancsak elevenbe vágóan magyarázták el nekik, hogy persze, van helye a logikus érvelésnek, az izgalmas tudományos viták ütés- és csapásváltásainak, ám ez a hely a következő napforduló tiszteletére gyújtott máglya tetején található.

— Á, szóval csillagász vagy! — ragyogott fel Kétvirág képe.

— Ó, dehogy — rázta fejét Belafon, miközben a szikla egy hegygörbületet lebegett lágyan körbe. — Komputer hardver szakértő vagyok.

— Mi az a komputer hardver?

— Nos, ez itten — mondta a druida, szandálos lábfejével megütögetve a sziklát. — Pontosabban része a hardvernek. Pótalkatrész. Most szállítom le. Van valami gond a nagy kőkörökkel az Örvény Fennsíkon. Legalábbis azt mondják. Ha kapnék egy bronznyakéket minden olyan felhasználó után, aki nem olvasta el a használati leírást a kézikönyvben… — Vállat vont.

— Valójában mi pontosan a haszna egy ilyennek? — kérdezte Széltoló. Bármi jó, ami eltereli a figyelmét a leesésről.

— Hát például arra jó, hogy… például, hogy megállapítsd, az év mely szakában vagyunk — válaszolta Belafon.

— Á! Úgy érted, ha belepi a hó, akkor biztos tél van?

— Igen. Illetve dehogy. Úgy értem, tegyük fel, tudni szeretnéd, hogy egy bizonyos csillag mikor kel…

— Miért? — sugárzott Kétvirág udvarias érdeklődést.

— Nos, esetleg tudni szeretnéd mikor kell elvetni a gabonát — felelte Belafon, kissé beleizzadva. — Vagy talán…

— Szívesen kölcsönadom a kalendáriumomat, ha akarod — ajánlotta Kétvirág.

— Kalendárium?

— A kalendárium egy könyvecske, ami megmondja neked, milyen nap van ma — magyarázta Széltoló fáradtan. — Naprakészen, egész az utolsó okkult vonásig.

Belafon megmerevedett.

— Könyv? — ismételte. — Úgy érted, papírból?

— Igen.

— *Nekem* ez nem hangzik igazán megbízhatónak — mondta undokul a druida. — Hogyan tudná egy könyv megmondani, milyen nap van? A papír nem tud számolni!

Elcsörtetett a szikla elejére, olyan vehemenciával, amitől az egész ijesztően inogni kezdett. Széltoló nagyot nyelt, és odaintette Kétvirágot magához.

— Hallottál már a kultúrsokkról?

— Az mi?

— Az az, ami akkor következik be, amikor egyesek ötszáz évet áldoztak arra, hogy egy kőkört működőképessé próbáljanak tenni, és hirtelen megjelenik valaki egy könyvvel, amiben minden napra akad egy lap meg valami kis csevegős rész, ilyesmik, hogy „Itt az ideje, hogy elültesd a paszulyt" meg „A szó elrepül, a sírás megmarad", és tudod, a legfontosabb dolog, amit sose szabad elfelejteni a kultúrsokkal kapcsolatban… — Széltoló elhallgatott, hogy lélegzetet vegyen, míg ajkai hangtalanul mozogtak, ahogy igyekezett visszaemlékezni, hol is tartott a mondatban. — Az? — bökte ki.

— Mi?

— Hogy semmiképp se okozd egy olyan embernek, aki épp egy ezertonnás sziklát röptet.

— Elment?

Ármánd óvatosan kikukucskált a Láthatatlan Egyetem fölé meredő, omladozó kőművesmunka egekbe nyúló csúcsának, értsd a Művészetek Tornyának, egyik pártázatos lőrésén. A mágia oktatóinak és diákjainak csődülete, messze alatta, bólintott.

— Biztos?

A gazdasági igazgató tölcsért formált tenyeréből, és felkiabált.

— Áttört a tengelyfelőli kapun, és elmenekült egy órával ezelőtt, uram!

— Téves — mondta Ármánd. — Ő távozott, és mi menekültünk meg. Nos, akkor akár le is mehetek. Elkapott valakit?

A gazdasági igazgató nyelt egyet. Nem volt varázsló, csupán egy kedves, áldott jó természetű férfiú, akinek nem lett volna szabad olyasmiket látnia, amiknek a legutóbbi órában szemtanúja volt. Természetesen nem volt szokatlan, hogy kisebb démonok, tarka fények és különféle félig anyagiasult képzelődések kószáljanak az egyetem területén, de volt valami a Poggyász kérlelhetetlen támadásában, amitől inába szállt a bátorsága. Megpróbálni megállítani olyan lett volna, mint kihívni egy gleccsert egy barátságos birkózómeccsre.

— Fel… felfalta a Liberális Stúdiumok Dékánját, uram — kiáltotta.

Ármánd felderült.

— Minden rosszban van valami jó is — mormolta.

Nekivágott a hosszú csigalépcsőnek lefelé. Egy idő múlva halvány, feszes mosoly ült ki az arcára. A nap határozottan javuló tendenciát

mutatott.

Rengeteg szerveznivaló várt rá. És ha volt valami, amit Ármánd igazán szeretett, hát az a szervezés.

A szikla szálldogált a magas fennsíkok felett, kiverve a havat az alig pár lábbal alattuk gomolygó förgetegből. Belafon lihegve nyargalt ide-oda, itt felkent egy kis fagyöngybalzsamot, ott krétával felrajzolt egy rúnát, míg Széltoló összekucorodott rémületében meg fáradságában, és Kétvirág aggódott a Poggyásza miatt.

— Egyenesen előttünk! — visította túl a druida a légcsavarszél zaját. — Íme, nézzétek az egek nagy komputerét!

Széltoló átlesett az ujjai között. A távoli szemhatáron kirajzolódott egy gigászi konstrukció, amit koncentrikus körökben és rejtélyekhez vezető útvonalakon elrendezett szürke és fekete sziklaoszlopok alkottak — komor és félelmetes látvány a havas háttér előtt. Egész biztos, hogy emberi lény nem képes születőben lévő hegyeket megmozdítani — egész biztos, hogy egy csapat óriást varázsolt kővé valami…

— Úgy néz ki, mint egy nagy rakás kő — jegyezte meg Kétvirág.

Belafon élőképpé merevedett egy hadonászó gesztus közepén.

— Mi?

— Nagyon takaros — tette hozzá sietve a turista. Valami hatásos jelzőt keresgélt. — Etnikus — határozott.

A druida sértett képpel meredt rá.

— *Takaros*? — förmedt a turistára. — A szilícium csúcsok diadala, a modern szabadkőműves technológia csodája szerinted *takaros*?

— Ó, igen — mondta Kétvirág, akinek szótárában a „szarkazmus” csupán egy sz-szel kezdődő, tízbetűs szó volt.

— Mit jelent az, hogy etnikus? — kérdezte a druida.

— Azt jelenti, hogy imponálóan lenyűgöző — avatkozott közbe Széltoló sietősen. — …és ha nem haragszol, úgy tűnik, mintha a landolás veszélye fenyegetne…

Belafon, akit csak kevéssé sikerült kiengesztelni, megfordult. Széttárta karjait, és egy sorozat lefordíthatatlan szót rikoltott, majd sértődötten azt dörmögte: *„takaros!”*.

A szikla lassított, oldalra sodródott egy hóhullámban, majd körözni kezdett a kör fölött. Alant egy druida két csokornyi fagyönggyel integette el a bonyolult leszállási útvonaltervet. Belafon gyakorlottan, alig hallható csattanással tette le a masszív sziklát két, óriási, szálegyenes bérc közé.

Széltoló megkönnyebbült, hosszú sóhajban — ami azonnal elsietett, hogy búvóhelyet keressen magának — engedte ki az addig benne rekedt lélegzetet.

Egy létra vágódott a szikla oldalának, és a perem fölött felbukkant

egy idősödő druida fejbúbja, aki aztán csodálkozó pillantást vetett a két utasra, és Belafonhoz fordult.

— A francba, éppen idejében — mondta. — Hét hét múlva nyakunkon a Disznólesés éjjele és a nyavalyás már megint lerohadt!

— Szia, Zakriah! — üdvözölte Belafon. — Most meg mi a gond?

— Minden teljesen befuccsolt! Ma például három perccel előbbre jelezte a napfelkeltét! Ez a kőkör egy nagy nulla, semmi más.

Belafon fáradságosan leereszkedett a létrán, s ezzel eltűnt a látképből. Az utasok egymásra néztek, majd a belső kőkör tágas, nyílt terére meresztették szemük.

— Most mit fogunk csinálni? — kérdezte Kétvirág.

— Esetleg alhatnánk? — indítványozta Széltoló.

Kétvirág ezt meg se hallotta, ellenben lemászott a létrán.

A kör körül druidák kis kalapácsokkal ütögették a megalitokat, miközben feszülten hallgatóztak. A gigászi kőtömbök némelyike az oldalán feküdt, mindet druidák tömege vette körbe, akik óvatosan vizsgálták őket, és egymással vitatkoztak. Misztikus kifejezések hallatszottak fel oda, ahol Széltoló üldögélt:

— Nem lehet szoftver inkompatibilitás! A Kitaposott Kacskaringó Kántálást kimondottan koncentrikus körökre terveztük, te marha…

— Aszondom, indítsuk újra, és próbáljunk ki egy szimpla holdszertartást…

— …oké, oké, a kövek rendben, csak az univerzum romlott el, mi?…

Kifáradt agyának ködösségén keresztül Széltolónak felrémlett a rémisztő csillag, amit az égbolton láttak. Múlt éjjel valami *igenis* hibásan működött a világegyetemben.

És egyáltalán, hogy került vissza a Korongra?

Az az érzése támadt, hogy a válaszok a fejében lapulnak. És még egy ennél is kellemetlenebb érzés kezdett felsejleni benne, nevezetesen, hogy valami más is figyeli a lenti jelenetet — az ő, mármint Széltoló, szemén keresztül.

Az Ige előmászott elméjének mélyén lévő rejtekhelyéről, egy olyan helyről, ahol a madár se jár, nemhogy Széltoló, és határtalan pimaszsággal az előagyába telepedett, onnan leste az eseményeket: keresztbe vetett lábakkal kényelembe helyezkedett, és pattogatott kukoricát majszolt — mármint képletesen, persze.

Széltoló megpróbálta visszalökni — és a világ eloszlott, mint a buborék, s maradt, mi volt, a puszta…

…sötétség, egy meleg, dohos sötétség, egy kripta sötétje, egy szarkofág belsejének bársonyos feketesége.

Vén bőr szaga és ősrégi papír fanyarsága érződött. A papír zizegett.

Széltoló meg volt győződve arról, hogy a sötétség teli van

elképzelhetetlen borzalmakkal — és persze az a baj az elképzelhetetlen borzalmakkal, hogy túlontúl is könnyű őket elképzelni…

— Széltoló — szólt egy hang. Széltoló sose hallott még egy gyíkot beszélni, de ha egy gyík beszélni tudott volna, ilyen lett volna a hangja.

— Khm — mondta. — Igen?

A hang kuncogott — furán, papírszerűen.

— Ilyenkor azt szokás kérdezni „Hol vagyok?" — jegyezte meg.

— Örülnék neki, ha tudnám? — firtatta Széltoló, erősen belebámulva a sötétbe. Most, hogy a szeme hozzászokott, valamit ki tudott venni. Valami nagyon elmosódottat, alig észlelhetőt, puszta körvonalat a levegőben. Valami furán ismerőset.

— Na jó — törődött bele. — Hol vagyok?

— Álmodsz.

— Kérem szépen, nem ébredhetnék fel? Most, rögtön, azonnal?

— Nem — felelte egy másik hang, éppoly öreg és száraz, mint az előző, ám kissé más.

— Valami nagyon fontosat kell mondanunk neked — szólalt meg egy harmadik hang, ha lehet, még hullaszárazabban, mint a korábbiak. Széltoló értetlenül bólogatott. Elméje hátterében ott lappangott az Ige, és óvakodva lesett ki a varázsló spirituális válla mögül.

— Sok gondot okoztál nekünk, ifjú Széltoló — folytatta a hang. — Leesni a világ széléről anélkül, hogy gondolnál más emberekre is! Mondhatom, roppant helytelen. Tudod te, hogy miattad komolyan el kellett torzítanunk a valóságot?!

— Nahát!

— És most egy nagyon fontos feladat vár rád.

— Ó! Remek.

— Sok évvel ezelőtt úgy intéztük, hogy egyikünk a te fejedben leljen menedéket, mert előreláttuk az eljövendő időt, amikor neked nagyon jelentős szerepet kell betöltened.

— Nekem? Miért?

— Mert mindig elfutsz — válaszolta a hangok egyike. — És az a jó. Túlélő típus vagy.

— Túlélő?! Legalább százszor csaknem kinyírtak!

— Pontosan.

— Ó!

— De ha egy mód van rá, igyekezz nem leesni a Korongról legközelebb, jó? Ilyesmiről többet hallani se akarunk.

— Ki ez a *mi* egész pontosan? — kérdezte Széltoló.

Zizegés hallatszott a sötétben.

— Kezdetben vala az Ige — mondta egy száraz hang közvetlenül a

háta mögött.

— Dehogy, a Tojás — igazította ki egy másik hang. — Határozottan emlékszem. A Világegyetem Nagy Tojása. Kissé gumiszerű.

— Valójában mindketten rosszul tudjátok. Biztos vagyok abban, hogy az Ősslejm volt a kezdet.

Megszólalt egy hang Széltoló térdmagasságában:

— Nem, az később jött. Az első volt a firmamentum. Rengeteg firmamentum. Eléggé ragacsos, mint a vattacukor. Igazából túl szirupos…

— *Arra az esetre, ha valakit véletlenül érdekel* — vágott közbe egy recsegő hang Széltoló balján — mindnyájan tévedtek. Kezdetben vala a Torokköszörülés…

— …aztán az ige…

— …már bocsánat, a slejm…

— …kifejezetten gumiszerű, szerintem…

Csend lett…Majd egy hang óvatosan azt mondta.

— Bárhogy is volt, mi mind jól emlékszünk rá.

— Úgy van!

— Pontosan!

— És a mi feladatunk gondoskodni arról, hogy semmi borzasztó ne történhessék vele, Széltoló.

Széltoló a sötétbe sandított.

— Volnátok olyan szívesek elmagyarázni, miről beszéltek?

Papírzizegésszerű sóhaj hallatszott.

— Na, ennyit a metaforákról — legyintett a hangok egyike. — Idefigyelj, rendkívül fontos, hogy megoltalmazd az Igét a fejedben, és visszahozzad hozzánk a kellő időben, hogy a legmegfelelőbb pillanatban ki lehessünk mondva. Érted?

Széltoló azt gondolta: ki lehessünk *mondva*?

Derengeni kezdett neki, hogy a körvonal előtte mi is valójában. Írás egy lapon, alulnézetből.

— Az Oktávóban vagyok *benne*? — kérdezte.

— Egy bizonyos metafizikai értelemben — vetette oda a hangok egyike foghegyről. Közeledett. Széltoló érezte a lapozás száraz szelét pont az orra előtt…

Mire fel elfutott.

A magányos, vörös pötty ragyogott a körülötte lévő tenyérnyi sötétségben. Ármánd nem tudott megszabadulni az érzéstől — valamint még a Rend vezetőjévé történt beiktatáshoz öltött ünneplőjétől sem —, hogy a csillag nőtt egy kicsit, miközben figyelte. Borzongva fordult el az ablaktól.

— Nos? — mondta.

— Ez egy csillag — jelentette ki a Csillagjóslás Professzora. — Asszem.

— Asszed?

Az asztrológus idegesen összerezzent. A Láthatatlan Egyetem csillagvizsgálójában álltak, és a láthatáron feltűnt cseppnyi rubinvörös tűhegy ugyanolyan baljóslatúan hunyorgott rá is, mint újdonsült főnökére.

— Nos, tudja uram, a lényeg az, hogy mindig is úgy hittük, a csillagok többé-kevésbé épp olyanok, mint a napunk…

— Úgy érted, kábé egy mérföld átmérőjű tűzgömbök?

— Igen. De ez az új, nos, ez… nagy.

— Nagyobb mint a nap? — kérdezte Ármánd. Mindig is imponálónak talált egy mérföldszéles tűzgolyót, bár elvi alapokon ellenezte a csillagokat. Az egész égboltot összerendetlenítették.

— Sokkal nagyobb — bökte ki nehézkesen a csillagjós.

— Esetleg nagyobb, mint Nagy A'Tuin feje?

Az asztrológus nyomorultul érezte magát. Annak is látszott.

— Nagyobb, mint Nagy A'Tuin és a Korong együttesen. Ellenőriztük — majd gyorsan hozzátette —, és meglehetősen biztosak vagyunk benne.

— Hát az tényleg nagy — értett egyet Ármánd. — Az emberben még az „óriási" szó is felötlik.

— Masszív — sietett hozzájárulni a csillagjós.

— Hm.

Ármánd járkálni kezdett fel s alá az obszervatórium mozaikpadlatán, amin a Korong állatövi jegyei díszelegtek. Hatvannégy volt belőlük, Wézentől, a Duplafejű Kengurutól Gahuliig, a Tulipántos Vázáig (ez egy csillagjegy valami egész hihetetlen vallási jelentőséggel, ám jelentése, sajna, mára a múlt ködébe vész).

Hirtelen megtorpant Mubbó, a Hiéna kék és arany csempékből kirakott jele fölött, s sarkon fordult.

— Neki fogunk menni? — kérdezte.

— Attól tartok, uram, igen — válaszolta az asztrológus.

— Hm — Ármánd néhány lépést tett előre, elgondolkozva simogatva szakállát. Újra megállt, ezúttal Okidzsoki, az Utazó Ügynök és a Mennyei Petrezselyem holdszarván.

— Nem vagyok szakértője az ilyen ügyeknek — mondta —, de úgy képzelem, ez nem lesz valami jó dolog, igaz?

— Valóban nem, uram.

— Roppant forróak ezek a csillagok, mi?

A csillagjós nagyot nyelt.

— Igen, uram.

— Elégünk?

— Végső soron. Természetesen előtte még lesznek korongrengések

meg szökőár, megszűnik a tömegvonzás és a légkör valószínűleg elillan.

— Á! Egyszóval, a helyénvaló szervezettség teljes hiánya.

Az asztrológus habozott, majd beadta a derekát.

— Úgy is mondhatjuk, uram.

— Az emberek pánikba fognak esni?

— Attól tartok, csak rövid időre, uram.

— Hm — mondta Ármánd, áthaladva az Esetleg Kapu fölött, szabályosan körözve a Mennyországi Tehén felé. Felsandított a horizonton villogó vörösségre. Úgy tűnt, meghozta döntését.

— Nem vagyunk képesek lokalizálni Széltolót — mondta —, és ha őt nem találjuk meg, nincs meg az Oktávó nyolcadik varázsigéje sem. Ám úgy hisszük, hogy muszáj felolvasni az Oktávót, hogy elhárítsuk a katasztrófát… ugyan mi másért hagyta volna hátra a Teremtő?

— Lehet, hogy csupán feledékenységében — sugallta a csillagjós.

Ármánd rámeredt.

— A többi Rend innentől a Tengelyig minden földet végigkutat — folytatta, ujjain számlálva a tételeket —, mert ésszerűtlennek tűnik, hogy valaki berepüljön egy felhőbe, ám ne jöjjön ki belőle…

— Hacsak nem volt tömve sziklával — próbálta könnyedebbé tenni a hangulatot az asztrológus egy eléggé vacak és, mint kiderült, teljességgel sikertelen viccel.

— Tehát le kellett szállnia… valahol. De vajon hol?… kérdezzük magunk magunk.

— Hol? — visszhangozta a csillagjós lojálisan.

— És akkor a követendő eljárás azonnal önként adódik számunkra.

— Á! — Az asztrológus megpróbált lépést tartani a varázslóval, ahogy az átmasírozott a Két Kövér Kutinon.

— Mégpedig a milyen eljárás…?

A csillagjós felpillantott. Egyesen Ármánd tekintetébe, ami oly szürke és lágy volt, mint az acél.

— Ühüm. Abbahagyjuk a keresést? — bátorkodta.

— Pontosan! Hasznát vesszük a Teremtőtől kapott ajándéknak az utolsó cseppig! Lenézünk, és mit látunk?

Az asztrológus lélekben hangosan felnyögött. Lenézett.

— Padlólapokat? — merészelte kétségbeesésében.

— Padlólapokat, valóban, amik együtt mit képeznek…? — Ármánd várakozásteljesen várt.

— A Zodiákust? — kockáztatta meg a csillagjós, egy végsőkig elszánt férfiú.

— Úgy van! Ebből következik tehát, hogy nincs is másra szükség, csupán fel kell állítsuk Széltoló hajszálpontos horoszkópját, s máris tudni fogjuk, hol tartózkodik!

Az asztrológus úgy vigyorgott, mint az, aki miután hosszan dzsiggelt futóhomokon, hirtelen szilárd talajt érez a lába alatt.

— Szükségem lesz a pontos születési időre és helyre — mondta.

— Semmi gond. Kimásoltam az Egyetem kartotékjaiból mielőtt idejöttem.

A csillagjós a homlokát ráncolva megvizsgálta a jegyzeteket. Keresztülment a helyiségen, és kihúzott egy táblázatokkal teli fiókot. Újra megnézte a feljegyzéseket. Felkapott egy bonyolult körzőt és a grafikonok fölött néhány hókuszpókuszt írt a levegőbe. Megragadott egy kis sárgaréz asztrolábiumot, óvatosan felkurblizta, miközben foga között fütyörészett. Aztán megfogott egy darab krétát, és néhány számot firkált a falitáblára.

Eközben Ármánd az új csillagot bámulta. Azt gondolta: a Tsorti Piramis felirata szerint, aki együtt kimondja mind a Nyolc Varázsigét, amikor a Korong végveszélybe kerül, el fogja nyerni szíve minden vágyát. És ez olyan hamar lesz!

Meg azt is gondolta: Emlékszem Széltolóra, nem ő volt az a nyiszlett fiú, az örökös osztályutolsó, amikor még az iskolapadban ültünk? Aki minden ízében antimágikus volt? Kerüljön csak elibém, s meglátjuk, ki kaparintja meg a nyolc…

Az asztrológus egy fojtott „hínnyé”-t mormolt. Ármánd sarkon pördült.

— Nos?

— Rendkívüli horoszkóp — mondta a csillagjós lélegzetvisszafojtva. — Noha egy csöppet fura.

— Milyen szempontból fura?

— Széltoló a Halvány Csillagok Csöppnyi Unalmas Halmaza csillagzat alatt született, ami, mint ön is tudja, a Repdeső Jávorszarvas és a Csupagubanc Zsineg csillagképek között található. Azt rebesgetik, hogy még az ősidők bölcsei se tudtak soha semmi érdekeset mondani erről a csillagképről, ami…

— Igen, igen, folytasd! — hörrent Ármánd ingerlékenyen.

— A hagyományok szerint ebben a jelben születnek a sakktáblakészítők, a hagymaárusok, a kevéssé jelentős vallásos plasztikikonok gyártói valamint az ónra allergiás egyének. Egyáltalán nem varázslónak való csillagjel. Amikor Széltoló világra jött, a Mennyek Ormának árnyéka…

— Nem óhajtom hallani az összes mechanikus részletet — morogta Ármánd. — Csak a horoszkópját mondd!

Az asztrológus, aki eddig kifejezetten élvezte a dolgot, mélyet sóhajtott, és elvégzett néhány további számítást.

— Nos, jól van — mondta. — A következőképpen hangzik: „A mai nap kiválóan alkalmas új barátok szerzésére. Egy jótettnek előreláthatatlan következményei lehetnek. Ne bosszants fel egyetlen

druidát se! Hamarosan különleges utazásban lesz részed. Szerencsehozó ételed az apróuborka. Azok az emberek, akik kést szegeznek a torkodnak, valószínűleg rosszat akarnak neked. U.I. a druidákat nagyon is komolyan gondoljuk!”.

— Druidák? — merengett Ármánd. — Nocsak, nocsak…

— Jól vagy? — kérdezte Kétvirág.

Széltoló kinyitotta a szemét, sietve felült, és megragadta Kétvirág ingét.

— El akarok menni innen! — mondta sürgetően. — Most azonnal!

— De hamarosan kezdődik egy szertartás! Ősi hagyományok szerint!

— Nem érdekel, milyen ősi! Tisztes macskakövet akarok érezni a talpam alatt, be akarom szívni a jó öreg pöcegödrök ismerős szagát, oda akarok menni, ahol hemzsegnek az emberek, a tüzek, a tetők, a falak, és egyéb ilyen barátságos dolgok! *Haza* akarok menni!

Kétségbeesett vágyódást értett Ankh-Morpork füstös, gőzölgő utcái után, amik mindig tavasszal hozták legjobb formájuk, amikor a mézgás fényesség az Ankh-folyó zavaros vizén sajátosan irizált, és az ereszek felől csupa madárdal zengett — vagy legalábbis a madarak ritmusos köhögése.

Könnycsepp gördült szeméből, ahogy visszaemlékezett a megmagyarázhatatlan fényjátékra a Kisistenek Templomán, ezen az ismert és jellegzetes helyi tájékozódási ponton, összeszorult a torka, ahogy felidézte a sülthalas bódét a Szemétdomb utca és a Dörzsölt Feltalálók Útjának kereszteződésében. Az ott árusított uborkákra gondolt, nagy, zöld, üvegük alján megbúvó izékre, amik vízbefulladt bálnákra hasonlítottak. Az uborkák a távolból szólították Széltolót, megcsillantva előtte a lehetőséget, hogy be fogják őt mutatni a szomszédos üvegben pácolódó savanyú tojásnak.

A kényelmes szénapadlásokra gondolt a béristállókban, az ottani meleg rácsozatokra, ahol oly sok éjszakát eltöltött. Ostoba módon néha elégedetlenkedett és pofákat vágott arra az életre. Hihetetlennek tűnt, de annak idején unalmasnak találta.

Mostanra elege lett. Hazamegy, és kész. Ecetes uborka, hallom hívó szavad…

Félrelökte Kétvirágot, méltóságteljesen maga köré tekerte rongyos köntösét, arcát a láthatár azon pontja felé fordította, amely irányban hite szerint szülővárosa elterült, és mélységes eltökéltséggel valamint figyelemre méltó szórakozottsággal egyenesen lelépett a harminc láb magas sziklatömb tetejéről.

Körülbelül tíz perccel később, amikorra az aggódó és eléggé töredelmes hangulatba került Kétvirág kiásta egy nagy hótorlaszból a kövek lábánál, arckifejezése mit sem változott.

Kétvirág kémlelőn nézte.

— Jól vagy? — kérdezte. — Hány ujjamat tartom fel?

— Haza akarok menni!

— Oké.

— Ne, meg se próbálj lebeszélni, elegem van, szívesen mondanám, hogy jó mulatság volt, de nem tehetem, és… micsoda?

— Azt mondtam, tőlem oké — erősítette meg Kétvirág. — Szeretném újra látni Ankh-Morporkot. Úgy számítom, mostanra már elég sokat újjáépíthettek belőle.

Meg kell jegyezzük, hogy amikor utoljára látták, a város épp vadul leégőben volt, amely tény sokat köszönhetett annak, hogy Kétvirág megismertette az érdeklődő, ám tudatlan tömegeket a tűzbiztosítás fogalmával. Mindazonáltal a pusztító tűzvészek a morporki élet mindennapos eseményei közé tartoztak, s a várost mindig dalolva s aprólékos gonddal építették újjá a hagyományos, helyi szokásoknak megfelelően — taplószáraz fából és, a vízhatlanság végett, kátránnyal bőkezűen megkent zsúpból.

— Ó! — mondta Széltoló egy kissé lelohadva. — Ó, akkor jó. Akkor minden rendben. Pompás. Akkor akár indulhatnánk is.

Felkászálódott, s leseperte magáról a havat.

— Hanem azt hiszem, várnunk kéne reggelig — jegyezte meg Kétvirág.

— Miért?

— Nos, mivel farkasordító hideg van, nem tudjuk pontosan, hol vagyunk, a Poggyász elveszett, sötétedik… soroljam?

Széltoló megtorpant. Elméje sötét szakadékaiban ősöreg papír zizzenését vélte hallani. Az a szörnyű gyanúja támadt, hogy álmai mostantól ismétlődőek lesznek, és jobb dolga is akadt, mintsem egy csomó vénséges varázsige előadásait hallgatni, akik még abban se tudtak megállapodni, hogyan is keletkezett a Világegyetem…

Egy vékonyka hang a hátsóagyából feltette a kérdést: *Miféle jobb dolgod*?

— Ó, fogd már be a szád! — fakadt ki.

— Csak azt mondtam, hogy dermesztő hideg van és… — kezdte újra Kétvirág.

— Nem te. Én.

— Mi???

— Fogd már be a szád! — mondta Széltoló csüggedten. — Feltételezem, hogy semmi ehető nem található errefelé, mi?

A hatalmas sziklák feketéllettek, és fenyegetően meredtek a magasba a naplemente haldokló zöld fényében. A druidák a belső körben tolongtak, a jó egynéhány máglya adta kivilágításban sürögtek-forogtak ahogy a kőkomputer szükséges perifériáit hozták üzemkész állapotba: fagyönggyel koszorúzott póznákra felszúrt

korkoponyákat, kígyóhímzéses lobogókat, és így tovább. A tűz fénykörén kívül gyülekezett egy nagy csapat fennsíklakó: a druidisztikus fesztiválok mindig is népszerűek voltak, különösen olyankor, amikor valami balul sült el.

Őket bámulta merően Széltoló.

— Mi folyik ott?

— Nos hát — lelkesedett fel Kétvirág egy csapásra — ami azt illeti, ez a szertartás több évezredre nyúlik vissza, és célja a hold újjászületésének megünnepelése. Vagy esetleg a napé? Nem, nem, mégiscsak azt hiszem, hogy a holdé. Kétségtelenül egy nagyon emelkedett, csöndes méltósággal felruházott, és gyönyörűséges ceremónia.

Széltoló megborzongott. Mindig aggodalommal töltötte el, amikor Kétvirág lelkesedni kezdett. Egyelőre még szerencsére nem használta a „festői" és „idilli" szavakat; ezeket Széltoló eleddig nem tudta kielégítően lefordítani, de a legjobb megközelítésnek a „baj" tűnt.

— Bárcsak itt lenne a Poggyász! — sóhajtott sajnálkozva a turista. — Akkor fényképezhetnék! Ez olyan festőinek és idillikusnak ígérkezik!

A tömeg várakozásteljesen mocorgott. Nyilvánvaló volt, hogy az események hamarosan mozgásba lendülnek.

— Figyelj csak! — mondta sürgetőleg Széltoló. — A druidák papok. Semmiképp se feledkezz meg erről! Ne csinálj semmit, ami felbőszítheti őket!

— De…

— Ne ajánld fel, hogy megveszed a köveket!

— De én…

— Ne kezdj festői bennszülött népszokásokról beszélni!

— Azt hittem…

— Semmi esetre se próbálj biztosítást kötni velük! Az tutira feldühíti őket.

— De hát ők papok! — jajdult fel Kétvirág. Széltoló meghökkent.

— Persze. Pont ez a lényeg, hát nem?

A külső kör másik oldalán egyfajta körmenet kezdett kialakulni.

— De hát a papok jóságos, kedves emberek! — mondta Kétvirág. — Otthon a kolduló tálkájukkal járkálnak mindenfelé. Az az egyetlen tulajdonuk — tette hozzá.

— Á! — csodálkozott el Széltoló, aki egyáltalán nem volt benne biztos, hogy jól értette. — Hogy felfogják benne a vért, ugye?

— Vért?

— Persze, az áldozatét. — Széltoló azokra a papokra gondolt, akiket otthonról ismert. Természetesen mindent megtett, nehogy magára haragítsa valamelyik istent, részt is vett ki tudja hány templomi szertartáson, és összességében úgy ítélte, hogy a Körkörös-

tengermelléki papság legpontosabb meghatározása az, hogy „olyan személy, aki rengeteg időt tölt hónaljig vérrel borított karral”.

Kétvirág elborzadt.

— Ugyan dehogy! Ahonnan én jövök, a papok szentéletű férfiak, akik szegénységi fogadalmat tettek és magukat teljesen a jócselekedeteknek és az Isteni Természet tanulmányozásának szentelik.

Széltoló gondolkodóba esett eme újdonat megközelítés hallatán.

— Nincsenek áldozatok?

— Abszolút nincsenek.

Széltoló feladta.

— Nos, ez nem hangzik valami hűde szentnek az *én* fülemben.

Bronzkürtök kara reccsent hangosan. Széltoló körülnézett. Lassan, libasorban druidák masíroztak el, hosszú sarlóikon fagyöngyágacskák lógtak. Több ifjú druida és tanítvány követte őket, akik az ütőhangszerek legkülönfélébb válfajain játszottak, melyekről azt tartja a közhiedelem, hogy elűzik az ártó szellemeket, és a hallottak alapján azt kell mondjuk, a közhiedelemnek kivételesen igaza van.

A fáklyafény izgalmasan drámai mintákat rajzolt a sziklákra, amik baljóslatúan meredeztek a zöldbe játszó ég háttere előtt. Tengelyiránt, az aurora coriolis csillámló függönye hunyorogni és tündökölni kezdett a csillagok közt, ahogy milliónyi jégkristály táncolt a Korong mágikus mezejében.

— Belafon elmagyarázta nekem az egészet — suttogta Kétvirág. — Aminek hamarosan tanúi leszünk, az egy igen-igen régi ceremónia, ami az Ember és a Világegyetem Egységét ünnepeli. Legalábbis ezt mondta.

Széltoló fanyarul szemlélte a körmenetet. Amikor a druidák szétszéledtek a nagy, lapos kő körül, ami a kör közepét uralta, nem tudta nem észrevenni a vonzó, ám meglehetősen sápadozó ifjú hölgyet középütt. A lány hosszú fehér ruhát viselt, arany nyakéket, és bizonytalan balsejtelemre való arckifejezést.

— Az a lány egy druidanő? — kérdezte Kétvirág.

— Nem, nem hinném — felelte vontatottan Széltoló.

A druidák kántálásba fogtak. Széltoló úgy vélte, az ének egy különösképp visszataszító és nagyon unalmas darab, ami határozottan úgy hangzott, mint ami gyors crescendóban fog végződni. A látvány, ahogy a fiatal nő ráfeküdt a nagy kőre, egyáltalán nem siklasztotta ki ezt a gondolatmenetet a kerékvágásból.

— Amit mondani akarok — kezdte Kétvirág —, az, hogy szerintem az ilyesfajta szertartások a primitív egyszerűséghez térnek vissza, ami…

— Igen, igen — vágott közbe Széltoló. — Ha mindenáron tudni akarod, most fel fogják áldozni a lányt.

Kétvirág megdöbbenve nézett rá.

— Megölik?

— Igen.

— Miért?

— Ne tőlem kérdezd. Hogy kikeljen a gabona, vagy hogy felkeljen a hold, vagy ilyesmi. De az is lehet, hogy csak szenvedélyesen szeretnek embert ölni. Nesze neked vallás.

Hirtelen tudatára ébredt egy halk, zümmögésszerű, inkább érzékelhető, mint hallható hangnak. Úgy tűnt, hogy a mellettük álló sziklából jön. Kis fénypettyek villóztak a kő felszíne alatt, mint aprócska csillámszemcsék.

Kétvirág levegő után kapkodott.

— Nem használhatnának esetleg virágokat meg bogyókat meg ilyesmit? Valami jelképeset?

— Kizárt dolog.

— Kipróbálta már valaki?

Széltoló felsóhajtott.

— Idefigyelj — kezdte. — Nincs az a magára valamit is adó Főpap, aki végigjátssza az egész előadást a kürtökkel meg lobogókkal meg mindennel, hogy aztán a kését egy nárciszba meg két szilvába döfje! Szembe kell nézzél a ténnyel, hogy ha kicsit is megkaparod ezt az egész hóbelevancot az aranyággal meg természeti ciklusokkal, rögtön kibukkan a szex meg az erőszak, általában mindkettő egyszerre.

Legnagyobb megrökönyödésére Kétvirág ajka sírásra görbült. Kétvirág, Széltoló tisztában volt vele, de még mennyire, nem csak hogy rózsaszín szemüvegen át, de ráadásul rózsaszín aggyal is szemlélte a világot, és rózsaszín fülekkel hallgatta.

A kántálás feltartóztathatatlanul emelkedett a crescendo felé. A druidák vezetője körmével tesztelte sarlója élét, s minden szem a körön túli, kimagasló sziklaujjra meredt, ami fölött a hold vendégfellépése volt hamarost várható.

— Semmi haszna, hogy… — kezdte Széltoló, de már nem volt hallgatósága.

Azonban a körön kívüli jeges táj nem volt teljesen élet híján. Először is, egy csapatnyi varázsló közelgett, akiket Ármánd már riasztott.

Ám egy kis, magányos figura is nézelődött egy eldőlt szikla alkalmatos rejtekéből. A Korong legnagyobb legendáinak egyike kísérte figyelemmel az eseményeket. Jelentős érdeklődéssel.

Látta a druidákat körbeállni és kántálni, látta, ahogy a Fődruida magasba emelte a sarlót…

És akkor meghallott egy hangot.

— Elnézést! Ide hallgassanak! Mondhatnék valamit?

Széltoló kétségbeesve nézett körbe a menekülés útját keresve. Nem akadt egy se. Kétvirág, ujját figyelmeztetőleg felemelve, az oltárkő mellett állt udvariasan, ám eltökélten.

Széltolónak eszébe jutott az a nap, amikor Kétvirág úgy vélte, az épp elhaladó hajcsár túl kegyetlenül ütlegeli az öszvéreit, és érvelése az állatkínzás ellen azt eredményezte, hogy Széltolót végül alaposan megtiporták és kissé fel is öklelték a védtelen bestiák.

A druidák olyan kifejezéssel néztek Kétvirágra, amit normális körülmények között a kerge birkáknak és a váratlan békaesőnek tart fenn az ember. Széltoló nem hallotta tisztán mit mondott Kétvirág, de néhány fordulat, mint például „etnikus népszokások" meg „diók és virágok", felszűrődött hozzá az elnémult körből.

Aztán sajtos pálcikákhoz hasonlatos ujjak fogták be a száját, egy borotvaéles vágóél csiklandozta az ádámcsutkáját, és egy frecsegő hang közvetlen a füle mellett azt mondta:

— Egy szót sze, vagy meghalsz!

Széltoló szeme úgy forgott gödrében, mintha kiutat keresne.

— Ha azt akarod, hogy ne szóljak egy szót se, akkor honnan fogod tudni, hogy értettem, amit épp most mondtál? — sziszegte.

— Kuss ész mondd meg, mit csinál az a mászik idióta!

— Na, ide figyelj, ha be kell fogjam a számat, hogy tudnám elm… — A torkának feszített kés hirtelen a fájdalom forró csíkjává vált, és Széltoló úgy döntött, egye fene a logikát.

— A neve Kétvirág. Nem erről a vidékről való.

— Nem isz úgy néz ki. A barátod?

— Van köztünk némi gyűlölet, igen.

Széltoló semmit se látott foglyul ejtőjéből, de úgy érezte, az illető teste ruhafogasból lehet. Ezenkívül erős mentolszagot árasztott.

— Van benne kurázsi, azt meg kell hagyni. Tedd pontoszan azt, amit mondok, ész akkor lehet, hogy nem végzi az oltárra kötözve.

— Uramatyám!

— Tudod, ezek errefelé nem igazán ökumenikuszak.

Ez volt az a pillanat, amikor a hold, illő módon engedelmeskedve a meggyőződés törvényének, felkelt, bár, a számítások törvényére való tekintettel még csak a közelében sem annak a pontnak, ahol a sziklakomputer szerint felbukkannia kellett volna.

Azon a helyen, foszladozó felhők közül kukucskálva, egy vörös csillag ragyogott. Pont a kör legszentebb sziklája fölött lógott, úgy szikrázva, mint a villózás a Halál szemgödrében. Baljós volt és borzasztó, és Széltoló észrevette, hogy múlt éjjel óta egy kicsit nőtt.

Az egybesereglett papságból a rémület sikolya röppent a magasba. A környező földsáncokon a tömeg előrébb nyomult: a fejlemények

izgalmasnak ígérkeztek.

Széltoló kezébe belesiklott egy kés, szerencsére a markolat, és a szortyogó hang a háta mögött megkérdezte:

— Csináltál már ilyeszmit korábban?

— Milyesmit?

— Berontani a templomba, megölni a papokat, ellopni az aranyat ész kiszabadítani a szüzet.

— Nem, nem mondhatnám.

— Így kell ezt!

Két hüvelyknyire Széltoló bal fülétől a hang olyan visításban tört ki, amilyet a pávián ad ki, ha lába beszorul egy visszhangzó kanyonba, és egy apró, ám szívós és izmos alak száguldott el mellette.

A fáklyák fénye megvilágította, hogy az elsuhanó alak egy nagyon öreg ember, abból a sovány fajtából, amit általában „virgonc öregúr”-nak neveznek, teljesen kopasz, csaknem térdig érő szakállal és piszkafa lábakkal, amiken a visszerek egy meglehetősen nagy város úthálózatát rajzolták ki. A hideg ellenére sem viselt mást, csak egy szegecsekkel kivert bőriszákot, meg egy pár csizmát, amibe még simán belefért volna egy másik pár láb.

A férfihoz legközelebbi két druida összenézett, s egyszerre lendítették sarlójukat. Röpke kavarodás után azonban mindketten labdává gömbölyödtek fájdalmukban és hörögtek.

A következő izgalmas percekben Széltoló az oltárkő felé oldalazott, félénken markolva a kést, hátha így elkerülheti a nemkívánatos kommentárokat. Valójában a kutya se figyelt rá: azok a druidák, akik nem menekültek ki a körből, általában a fiatalabbak és izmosabbak, összegyülekeztek az öregember körül, hogy a kőkörökkel együtt járó emberáldozat teljes témakörét megvitassák vele, ám a lármából és a csontreccsenésekből ítélve, az aggastyán legalábbis egyenrangú vitapartnernak bizonyult.

Kétvirág érdeklődéssel nézte a küzdelmet. Széltoló vállon ragadta.

— Tűnjünk innen!

— Nem kéne segítsünk?

— Biztos vagyok benne, hogy csak láb alatt lennénk — nyilatkozta Széltoló sietve. — Te is tudod, milyen pocsék érzés, amikor roppant elfoglalt vagy, és mások a vállad fölött belebámulnak a munkádba.

— De legalább mentsük meg az ifjú hajadont! — követelte határozottan Kétvirág.

— Na jó, de siessünk!

Kétvirág elvette a kést, és odarohant az oltárkőhöz. Több, hiábavaló kísérlet után sikerült elnyiszálnia a lány kötelékeit, aki felült, és könnyzáporban tört ki.

— Jól van, most már minden rendben… — kezdte a turista.

— A francos nyavalyát van rendben! — csattant fel a lány kisírt szemmel rámeredve. — Miért kell az embereknek mindenbe beleavatkozniuk és tönkretenni a dolgokat? — Bosszúsan belefújta orrát ruhája szegélyébe.

Kétvirág zavarba esve nézett Széltolóra.

— Khm, úgy látom, nem egészen érted a helyzetet — mondta. — Úgy értem, a biztos halál torkából mentettünk meg.

— Errefelé igazán nem olyan könnyű — válaszolta a lány. — Úgy értem, megőrizni a… — Elpirult, és zavarában tekergetni kezdte öltözéke szélét. — …úgy értem, megmaradni… nem hagyni, hogy… nem elveszíteni az alkalmasságod…

— Alkalmasságod? — visszhangozta Kétvirág, kiérdemelve ezzel a multiverzum leglassúbb felfogású személyének járó Széltoló Kupát. A hajadon szeme összeszűkült.

— Mostanra már odafenn lehetnék a Holdistennőnél mézsört kortyolva ezüstserlegből! — zsémbelt. — Az a nyolc év, amíg minden rohadt szombat este otthon maradtam, kárbaveszett!

Felnézett Széltolóra, és savanyú arcot vágott.

Széltolónak rossz érzése támadt. Lehet, hogy egy osonó lépés zaját hallotta meg, vagy a mozgás tükröződött a lány szemében — de lebukott.

Valami átsüvített a levegőn ott, ahol egy másodperce még a nyaka volt, és nekivágódott Kétvirág kopasz koponyájának. Széltoló megpördült, s megpillantotta a Fődruidát, aki épp újralendítette a sarlóját. Az elfutás minden reményének híján, kétségbeesetten odarúgott.

A rúgás pontosan térdkalácson találta a druidát. Ahogy felsikoltott, s elejtette fegyverét, a húsba döfött acél ocsmány kis nesze hallatszott, és a pap előrezuhant. Mögötte a nyiszlett, hosszúszakállú ember kihúzta kardját a tetemből, letisztította egy marék hóval, s így szólt:

— Kínoz a lumbágóm. Ti fogjátok cipelni a kincset.

— Kincset? — nyögte Széltoló elhalóan.

— A nyakékeket meg asz összesz többit. Az aranyláncokat, szok van belőlük. Ilyenek a papok — mondta az öregember erősen nyálazva. — Szemmi mász, csak nyakék, nyakék, nyakék. Ki ez a tyúk?

— Nem hagyja, hogy megmentsük őt — felelte Széltoló. A leány dacosan nézett az öregre az elkent szemfesték alól.

— A francba vele! — mondta a vén, egyetlen mozdulattal felkapta a hajadont, hátára dobta, feljajdult a csúztól, és összeesett.

Egy másodperccel később, még mindig hason fekve, így szólt:

— Ne ácsorogj ott, osztoba asszonyállat… szegíts fel! — Széltoló legnagyobb megdöbbenésére, és valószínűleg a sajátjára is, a lány szót

fogadott.

Eközben Széltoló megpróbálta felrázni Kétvirágot, akinek halántékán egy nem túl mély horzsolás vérezgetett, ám a kis ember eszméletlen maradt, arcán a ráfagyott, kissé aggodalmas mosoly. Lélegzése ziháló volt és… különös.

És nagyon könnyű is volt. Nem egyszerűen a normálisnál kisebb súlyú, de kifejezetten súlytalan. A varázsló ennyi erővel akár egy árnyékot is tarthatott volna a karjában.

Széltolónak eszébe jutott, hogy a druidákról azt rebesgetik, különleges és szörnyű mérgeket használnak. Persze, gyakran ugyanezek a rebesgetők állítják azt is, hogy a bűnözőnek a szeme se áll jól, hogy a villám sose csap kétszer ugyanoda, és hogy ha az istenek arra szánták volna az embert, hogy repüljön, kezébe nyomtak volna egy repülőjegyet. De Kétvirág könnyűsége valamiért megrémítette. Halálra rémítette.

Felpislogott a lányra, akinek egyik vállán átvetve lógott az öreg, s egy bocsánatkérő félmosolyra görbült a szája. Úgy a leányzó vesetájékáról egy hang ezt nyöszörögte:

— Megvan minden? Tűnjünk innen, még mielőtt visszajönnek!

Széltoló a hóna alá csapta Kétvirágot, és utánuk baktatott. Mi mást tehetett volna?

Az öregnek volt egy nagy, fehér lova egy sorvadozó fához pányvázva egy kicsi, hólepte vízmosásban, nem messze a kőkörtől. A paripa szőre fényesen csillogott, és a pompás csatamén általános összbenyomását csak némileg csökkentette a nyereghez kötözött aranyérkímélő párnácska.

— Oké, tegyél le! Van valami kenceféle a nyeregtáskában, ha lennél oly szívesz…

Széltoló, amilyen gyöngéden csak tudta, odatámasztotta Kétvirágot egy fához, és a holdvilágnál — meg, ébredt rá, a vészjósló új csillag halványvörös fényénél — most először alaposan szemügyre vette megmentőjét.

A férfi félszemű volt, hiányzó szemét fekete kötés takarta. Vékony testét behálózták a sebhelyek, és jelenleg fehéren izzó ízületi gyulladástól vibrált. Nyilvánvaló volt az is, hogy fogai már réges-rég leköszöntek hivatalukról.

— Ki vagy te? — kérdezte Széltoló.

— Betán — felelte a lány, aki egy maroknyi, ocsmányul bűzölgő zöld gyógyírt masszírozott az öreg hátába. Fellépése azt sugallta, hogy ha előzőleg megkérdezték volna tőle, miféle események következhetnek be, amikoron a hős hófehér paripán megmenti a feláldozandó szüzet, hihetőleg nem hozta volna szóba a gyógykenőcs lehetőségét, ám, ha már úgy alakult, hogy a balzsamnak elő kellett

kerülnie, feltett szándéka, hogy profi módra alkalmazza.

— Az öreget kérdeztem — mondta Széltoló.

Egy csillagfényű szem tekintett fel rá.

— Cohennek hívnak, fiú. — Betán keze megállt masszírozás közben.

— Cohen? — lehelte. — Cohen, a Barbár?

— Szenki mász.

— Várjunk csak, várjunk csak — kezdte Széltoló. — Cohen egy nagydarab, délceg dalia, nyaka mint a bikáé, mellizmai olyanok, mint egy zsák focilabda! Ő a Korong legkiválóbb harcosa, egy élő legenda! Emlékszem, a nagyapám mesélte, hogy látta egyszer… a nagyapám mesélte, hogy… a nagyapám…

Elcsuklott a hangja a szúrós pillantás súlya alatt.

— Ó! — hebegte. — Ó. Hát persze. Elnézést.

— Hát igen — sóhajtotta Cohen. — Pontoszan ez van, fiú. Én vagyok az egész élet a szaját legendámban.

— Megáll az eszem! — ámult Széltoló. — Pontosan hány éves is vagy?

— Nyolcvanhét.

— De te voltál a legjobb! — kiáltotta Betán. — A bárdok még mindig a te tetteidet zengik!

Cohen vállat vont, s ettől rögtön fájdalmasan felszisszent.

— Szoszem kaptam honoráriumot — mondta, és a havat nézte merengve. — Ez életem mottója. Nyolvan év meló, és mit tudok felmutatni? Hátfájászt, aranyeret, rossz emésztészt ész legalább szász leveszreceptet! Levesz! Utálom a leveszt!

Betán összeráncolt homlokkal kérdezte:

— Levesz?

— Leves — magyarázta Széltoló.

— Aha, levesz — fintorgott Cohen undorral. — Tudod, a fogam miatt. Szenki sze vesz komolyan ha nincs fogad, aszongyák. „Csüccs ide a tűz mellé, apó, ész egyél egy kisz lev…” — Élesen Széltolóra meredt. — Nagyon csúnyán köhögsz, te fiú.

Széltoló nem volt képes Betán szemébe nézni. Félrefordította fejét. És elszorult a szíve. Kétvirág még mindig a fának támaszkodva hevert, békésen, eszméletlenül, és olyan szemrehányóan nézett ki, ahogy csak lehetséges volt az adott körülmények között.

Cohennek is eszébe jutott. Bizonytalanul lábra állt, és odavonszolta magát a turistához: mindkét szemhéját felhúzta, megvizsgálta tekintetét, majd a pulzusát.

— Eltávozott — mondta.

— Halott? — kérdezte Széltoló. Elméje parlamentjében egy tucat érzelem ugrott talpra, és kezdett ordibálni egyszerre. A Megkönnyebbülés emelkedett szóra elsőnek, aztán a Megrázkódtatás

szólalt fel s javasolt rendreutasítást, utána a Zavar, a Rémület és a Veszteségérzet kapcsolódtak be a vehemens vitába, ami csak akkor ért véget, amikor a szomszéd teremből átjött a Szégyen, hogy megnézze, mit ölik ezek egymást.

— Nem — válaszolta elgondolkozva Cohen. — nem egészen. Csak… eltávozott.

— De hova?

— Dunsztom szincs — felelte Cohen —, de asszem, iszmerek valakit, akinek lehet hogy van egy térképe.

Messze kinn a hómezőkön féltucatnyi vörös fénypetty izzott az árnyakban.

— Már nincs messze — jelentette ki a vezérvarázsló egy kis kristálygömbbe kémlelve.

A háta mögött felhangzó általános mormogás azt sugalmazta, hogy bárhol is legyen Széltoló, semmi esetre sincs távolabb, mint egy jóleső forró fürdő, egy kiadós étkezés meg egy puha, meleg ágy.

Aztán a leghátul caplató varázsló megállt.

— Hallgassátok csak!

Hallgatták. Elsősorban a tél kis neszeit, amely kezdte végre igazán markába kaparintani a vidéket, a kövek csikordulását, és apró-cseprő élőlények tülekedésének tompított zaját a hótakaró alatti járatokban. Egy távoli erdőben farkas üvöltött, zavarba jött, mikor senki sem csatlakozott hozzá, és gyorsan abbahagyta. Ezenkívül a holdvilág ezüstös havazásának hangja hallatszott még, na meg féltucatnyi varázsló zihálása, ahogy megpróbáltak halkan lélegezni.

— Nem hallok semmit… — kezdte az egyik.

— Pssssszt!

— Rendben, rendben…

Aztán mind meghallották: egy erőtlen, távoli recsegést, mintha valami nagyon gyorsan mozogna a ropogó hóban.

— Farkasok? — vetette fel az egyik varázsló. Mindnyájan a girhes, éhes testek százaira gondoltak, ahogy szökellve közelednek az éjben.

— Neeem — rázta fejét a vezér. — Túl szabályos. Esetleg egy hírnök?

Már harsogóbban szólt, úgy, mint amikor valaki sietve eszi a zellert.

— Fellövök egy jelzőfényt — döntött a vezér. Felmarkolt egy maréknyi havat, labdává gyúrta, magasra hajította, és meggyújtotta az ujjbegyéből kilövellő oktarin tűzsugárral. Mindez rövid ideig tartó, vadul kékellő ragyogást eredményezett.

Csönd támadt. Aztán egy másik varázsló megszólalt:

— Te hülye állat, most nem látok semmit!

Ez volt az utolsó, amit hallottak, mielőtt valami fürge, kemény és zajos vágódott nekik a sötétségből, ami aztán eltűnt az éjszakában.

Amikor kiásták egymást a hóból, csak csepp lábnyomok takaros, zsúfolt csapását találták. Kis lábnyomok százait, mind nagyon közel egymáshoz, amik olyan egyenesen vágtak át a havon, mint egy fényszóró.

— Nekromancia! — borzadt el Széltoló.

A banya a tűz másik oldalán vállat vont, és előhúzott egy pakli elpiszkolódott kártyát egy észrevehetetlen zsebből.

A kinti ordító fagy ellenére a jurta légköre leginkább egy kovácsmester hónaljára hasonlított, és a varázsló már izzadt, mint a ló. A lótrágya jól tüzelt, ám a Ló Népének még volt mit tanulnia a szellőztetésről. Kezdve a szó jelentésével.

Betán oldalra hajolt.

— Ki az a Nyekró Manci? — suttogta.

— Nekromancia. Halottidézés, beszélgetés a holtakkal — magyarázta Széltoló.

— Ó! — A lány kissé kiábrándultnak látszott.

Már megették a lóhúsból, lósajtból, véres lókolbászból és lóheréből álló vacsorát lóbabbal és lótusszal, s megitták a gyenge sört, amelynek eredetéről Széltoló nem kívánt találgatásokba bocsátkozni. Cohen (akinek lóleves jutott) elmesélte, hogy a tengelyföldi Ló Törzsek nyeregben születnek, amit Széltoló nőgyógyászati képtelenségnek ítélt, és hogy különösképp járatosak a naturális mágiában, mivel a pusztai életmód ráébreszti a népeket arra, milyen remekül illeszkedik az ég a földhöz, méghozzá minden ponton, és ez óhatatlanul elmélyült gondolatokhoz vezet, mint például „Miért?”, „Mikor?” és „Miért is nem próbálkozunk meg egy kis marhával a változatosság kedvéért?”.

A törzsfő nagyanyja odabiccentett Széltolónak, és kiterítette maga előtt a kártyákat.

Ahogy már híven feljegyeztük, Széltoló volt a Korong legpocsékabb varázslója: egyetlen más varázsige sem maradt meg a fejében, amióta az Ige beköltözött, körülbelül ahhoz hasonlóan, ahogy a halak se törekszenek a csuka közelebbi ismeretségére. De ettől még megőrizte büszkeségét, és ugyebár a varázslók rühellik nézni, amikor nők visznek véghez varázslatot, legyen az a legszimplább bűbáj. A Láthatatlan Egyetemre sose vettek fel lányokat valamit dünnyögve a vízvezeték-hálózat átszerelésének egekre rúgó költségéről, de az igazi ok a kimondatlan rettegés volt attól, hogy ha a nőknek is szabad lenne babrálni a mágiával, valószínűleg zavarba ejtően jól csinálnák…

— Különben se hiszek a Tarokk kártyákban — morogta Széltoló. — Az a szöveg, hogy a világegyetem lepárolt bölcsessége

rejlik bennük, egy nagy ökörség.

Az első füstsárgította, időrágta kártyalap…

A Csillag kellett volna legyen. De az ismerős, kis, kezdetleges sugarakkal körbevett kerek korong helyett egy apró, vörös pötty látszott rajta. A banya mormolt valamit, megkaparászta a lapot a körmével, majd fürkészően Széltolóra meredt.

— Semmi közöm hozzá!

A nyanya megfordította a Kézmosás Fontosságát, a Nyolcszög Nyolcast, az Ég Boltozatját, az Éjtócsát, az Elefánt Négyest, a Teknőc Ászt, és — Széltoló már várta — a Halált.

Valami a Halállal se stimmelt. A kártyalapon egy viszonylag élethű ábrázolása kellett volna legyen annak, ahogy a Halál megüli habfehér paripáját, s valóban, Ő ott is volt. De az ég mögötte vörösbe játszott, és egy piciny figura tűnt fel egy távoli hegyen épp átkelőben, a lózsírral töltött lámpások fényénél alig-alig kivehetően. Széltolónak nem kellett azonosítania az illetőt, hiszen a képen látszott mögötte egy láda sok száz lábikóval.

A Poggyász mindenhová követi a gazdáját.

Széltoló egy pillantást vetett a jurtán keresztül Kétvirágra — sápadt alak egy rakás lóbőrön.

— Tényleg halott? — kérdezte. Cohen tolmácsolta a vénasszonynak, aki tagadólag rázta fejét. Belenyúlt a mellette lévő faládába, az alján kotorászott mindenféle zacskók meg üvegcsék között, míg végül lelt egy kicsiny, zöld fiolát, melynek tartalmát Széltoló sörébe öntötte. Széltoló gyanakodva szemlélte.

— Aszongya, valami orvoszzág — mondta Cohen. — Én a helyedben meginnám, mert ezek a népek könnyen dühbe gurulnak, ha a vendégszeretetük elutaszítászra talál.

— Nem fogja szétrobbantani a fejemet?

— Aszongya, életbevágó, hogy megidd.

— Nos, ha egész biztos vagy abban, hogy a dolog oké, hát jó. Az biztos, hogy a sör íze ennél rosszabb már nem lehet.

Ivott egy kortyot, teljes tudatában annak, hogy minden szem rámered.

— Ümm. Nahát, nem is olyan ro…

Valami felkapta, és a levegőbe hajította. Kivéve, hogy egy másik érzéklet szerint még mindig a tűz mellett üldögélt — látta magát odalenn, egy egyre kisebbedő alakot a tűz fénykörében, amitől sebesen távolodott. A körülötte lévő játékfigurák intenzíven bámulták elhagyott testét. Kivéve az anyót, aki felnézett egyenesen *rá*, és vigyorgott.

A Körkörös-tenger rangidős varázslói egyáltalán nem vigyorogtak.

Kezdtek ráébredni, hogy valami teljességgel újjal és félelmetessel kell szembenézniük: egy karrieréhes fiatalemberrel.

Valójában egyikük se tudta, hogy Ármánd hány éves igazából, de ritkás haja még mindig feketéllett, és bőrének viaszos árnyalatát könnyen nézhette valaki, főképp gyenge megvilágításban, az ifjúság hamvának.

A Nyolc Rend hat túlélő vezetője a hosszú, fényes és új asztalnál ült, amely korábban Gáldor Mállotviksz dolgozószobájában állt, és mind azon törték a fejüket, hogy mi is az pontosan Ármándban, ami miatt égeti őket a vágy, hogy belerúgjanak.

Nem az, hogy becsvágyó meg kegyetlen. A kegyetlen emberek ostobák; mind tisztában voltak vele, hogyan lehet kihasználni a kegyetlen embereket, és még annál is jobban tudták, hogyan hajlítsák mások becsvágyát saját előnyükre. Nem maradsz sokáig Nyolcadik Szintű varázsló, ha nem vagy mestere az ilyesféle szellemi dzsúdónak.

Nem az, hogy vérszomjas, hataloméhes vagy különösebben gonosz lett volna. Mindezen tulajdonságok nem szükségképpen jelentenek hátrányt egy varázslóban, sőt. Nagyjában és egészében a varázslók semmivel se gonoszabbak, mint mondjuk nagy általánosságban a Rotary Klub bizottsága, s mindőjük nem annyira varázslatos ügyessége, mint inkább ellenlábasai gyöngeségeinek sosem szűnő kiaknázása révén emelkedett választott hivatásának magasába.

Nem az, hogy kiemelkedően bölcs lett volna. Bölcsességben minden mágus ugyancsak nagyra tartotta magát: ez a munkakörrel járt.

És még csak a személyes vonzereje sem volt. Mind azonnal felismerték a karizmát, amikor szembejött velük, és Ármándnak annyi se jutott belőle, mint egy kacsatojásnak.

Ami az igazat illeti, az volt…

Ármánd nem volt jóságos, vagy gonosz, avagy kegyetlen, vagy éppen szélsőséges semmilyen módon kivéve egyet: a szürkeséget felmagasztalta egész a szépművészetek szintjére, és kifejlesztett magának egy olyan elmét, ami zord volt, irgalmatlan és logikus, mint a Pokol bugyrai.

És az volt a legkülönösebb az egészben, hogy ezen varázslók egyike sem, holott már mindőjük találkozott munkája során nem is egy tűzokádó, denevérszárnyú, tigriskarmú lénnyel egy mágikus nyolcszög meghitt bizalmasságában, még soha, de soha nem érezte magát annyira kényelmetlenül, mint alig tíz perce, amikor Ármánd becsörtetett a szobába.

— Elnézést a késésért, uraim — hazudta, kezeit dörzsölgetve szaporán. — Oly sok a teendő, oly sok a szerveznivaló, biztos vagyok benne, hogy megértik, hogy is van ez.

A varázslók oldalvást egymásra sandítottak, amíg Ármánd helyet

foglalt az asztalfőn, és sietősen átlapozott egy csomó papírt.

— Mi lett Gáldor székével, azzal, aminek oroszlánmancsai és csirkelábai vannak? — érdeklődött Csiglád Wért. A trónus eltűnt, a megszokott bútorok többségével egyetemben, s helyüket most sok-sok, alacsony, bőrrel bevont szék foglalta el, amik hihetetlenül kényelmesnek tűntek egészen addig, amíg nem ültél rajtuk úgy öt percig.

— Azzal? Ó, azt elégettettem. — Ármánd fel se nézve vetette oda.

— Elégettette? De hát az egy felbecsülhetetlen értékű varázstárgy, egy eredeti…

— Csupáncsak limlom, attól tartok — mondta Ármánd, és megajándékozta egy röpke mosollyal. — Meg vagyok győződve arról, hogy valódi varázslóknak ilyesmire semmi szükségük. Na és most, ha a napi intézendőknek szentelnék becses figyelmüket…

— Mi ez a papírfecni? — ágált tovább Csiglád Wért a Megtévedtek közül, azzal az irattal hadonászva, amit korábban elétettek, annál is inkább dühösen lobogtatva, mert tudván tudta, hogy saját széke, odafenn telezsúfolt és kényelmes tornyában, ha lehet, még díszesebb, mint Gáldoré volt.

— Egy agenda, Csiglád — oktatta Ármánd türelmesen.

— Egy a Genda? Az meg miféle új isten?

— Nem isten. Csak azon dolgok listája, amiket meg kell vitassunk. Roppant egyszerű. Sajnálom, ha úgy érti…

— Korábban sose volt szükség erre!

— Úgy vélem, szükség az lett volna rá, csupáncsak egyesek elmulasztották felismerni — mondta Armánd észszerűséget zengő hangon.

Wért tétovázott.

— Na jó, rendben — felelte mogorván, miközben körbenézett támogatást keresve —, de mi az, hogy ez itt azt mondja — orrához emelte az írást —, hogy „Gréber Mölcs utódja”. Az öreg Rhumly Zamaar lesz az, hát nem? Már ezer éve várakozik!

— Igen, igen, valóban. De elég józan gondolkozású?

— Mi?!

— Meg vagyok győződve arról, hogy mindnyájan tisztában vagyunk a megfelelő vezetői képességek fontosságával — fuvolázta Ármánd. — Namánnost, Zamaar, nos, természetesen kitűnő fickó, kitűnő a maga módján, ám…

— Nem a mi dolgunk — vágott közbe a többi jelenlévő egyike.

— Nem, de lehetne — mondta Ármánd.

Csönd támadt.

— Beavatkozzunk egy másik rend belügyeibe? — kérdezte Wért.

— Szó sincs róla! — utasította vissza Ármánd. — Csak azt javallottam, hogy esetleg adhatnánk… tanácsot. De térjünk erre vissza a későbbiekben!

A varázslók még sosem hallották a „hatalmi bázis” kifejezést, máskülönben Ármánd mindezt nem úszta volna meg szárazon. Ám az az igazság, hogy a varázslók számára teljességgel idegen koncepció egy másik mágus megsegítése a hatalmért folyó küzdelemben — még ha ez esetleg meg is erősítené saját pozícióját. Függetlenül az ellenséges érzületű paranormális lényektől, egy becsvágyó varázslónak

bőven elég megharcolni a maga harcát Rendjebeli ellenségeivel.

— Úgy vélem, most rátérhetnénk a Széltoló-ügyre — javasolta Ármánd.

— És a csillagra — tette hozzá Wért. — Egyesek már észrevették, ha nem tudná.

— Aha, és azt mondják, hogy *nekünk* kéne valamit tenni — zsörtölődött Lumuél Panter az Éjfél Rendjéből. — És vajon mit, kérdem én?

— Ó, az egyszerű — legyintett Wért. — Azt mondják, olvassuk el az Oktávót. Mindig ezt mondják. Rossz a termés? Olvassuk el az Oktávót! Döglődik a tehén? Olvassuk el az Oktávót! A Varázsigék majd mindent szépen rendbe hoznak.

— Lehet, hogy van ebben valami — mondta Ármánd. — Az én, öööö, néhai elődöm meglehetős alapossággal tanulmányozta az Oktávót.

— Mint mindnyájan! — csattant fel Panter. — De mi haszna? A Nyolc Igének együtt kell működnie. Ó, igen, egyetértek, ha minden más csődöt mond, akkor talán meg kell kockáztassuk, de vagy együtt mondjuk ki mind a Nyolcat, vagy sehogy… és az egyik annak a Széltolónak a fejében lappang.

— Akit nem vagyunk képesek megtalálni — jegyezte meg Ármánd. — Így áll a dolog, nemdebár? Biztos vagyok benne, hogy mind megpróbálkoztunk vele maszekban.

A varázslók pirulva néztek egymásra. Végül Wért legyőzte zavarát:

— Nos. Valóban. Na jó, terítsük ki a kártyákat. Úgy látszik, nem vagyok képes lokalizálni.

— Én kristálygömbbel próbálkoztam — vallotta be egy másik. — Semmi.

— Én famulusokat küldtem a nyomába — tódította egy harmadik. A többiek felegyenesedtek. Ha már a sikertelenség beismerése került napirendre, akkor mind átkozottul világossá óhajtották tenni, hogy heroikusan buktak bele.

— Csak? *Én* démonokat küldtem!

— *Én* meg az Elnézés Tükrébe néztem!

— Múlt éjjel egész álló éjszaka M'hú Rúnáival kerestettem!

— Felhívnám a jelenlévők figyelmét, hogy én megpróbálkoztam mind a Rúnákkal, mind a Tükörrel és még egy kertitörpe belsőségeivel is!

— *Én* a mező állataival és a Lég madaraival beszéltem!

— Eredmény?

— Nulla.

— Nos, én magának a földnek a csontjait faggattam, aha, meg a földtani rétegeket és annak a hegyvonulatait!

Hirtelen barátságtalan, fagyos csönd támadt. Mindenki arra a varázslóra meredt, aki ezt mondta. Akit amúgy Gánmakk Facsanknak neveztek, s jelenleg kényelmetlenül fészkelődött a székén.

— Aha, csingilingi csengőkkel a nyakadban, mi?

— Azt nem mondtam, hogy válaszoltak! Mondtam? Na ugye!

Ármánd végighordozta tekintetét az asztal mentén.

— *Én* utánaküldtem valakit, hogy előkerítse — nyilatkozta.

Wért felhorkant.

— Az utolsó két alkalommal nem túl sok sikert hozott ez a módszer. Ugyebár.

— Azért, mert mágiát vettünk igénybe, holott nyilvánvaló, hogy Széltoló valahogy el tud bújni a varázslatok elől. De a lábnyomait nem tudja elrejteni.

— Nyomkeresőt küldött?

— Azt is lehet mondani.

— Egy *hőst*? — Wért tónusa sikerrel tömörített sok-sok jelentést egyetlen szóba. Ilyen hangnemben hangzik el, egy másik világegyetemben egy echte Déli szájából a mindennapi „dögöljmegjenki".

A varázslók leesett állal bámultak Ármándra.

— Igen — mondta ő nyugodtan.

— Kinek a megbízásából? — kérdezte Wért. Ármánd rászegezte szürke szemét.

— A sajátomból. Nem volt szükségem senki máséra.

— Ez… ez rendkívül szokatlan! Mióta kell varázslóknak hősöket bérelniük, hogy elvégeztessük velük a pisz… a saját munkánk?

— Amióta egyes varázslók ráeszméltek, hogy mágiájuk nem működik! — vágott vissza Ármánd.

— Csak pillanatnyi kudarc, semmi több.

Ármánd a vállát vonogatta.

— Lehetséges, ám nincs vesztegetnivaló időnk. Bizonyítsák be, hogy tévedek. Találják meg Széltolót a kristálygömbökkel, vagy beszéljenek a madarakkal. De ami engem illet, tudom, hogy bölcs akarok lenni. És a bölcsek azt cselekszik, amit megkövetelnek az idők.

Közismert tény, hogy a harcosok és a varázslók nem jönnek ki valami hűde jól egymással, mert az egyik oldal szerint a másik oldal vérszomjas idióták gyülekezete, akik nem tudnak egyidejűleg járni meg gondolkodni, míg a másik fél magától értetődően gyanakszik egy olyan férfiúi testületre, amely állandóan motyog és bokáig érő ruhát visel. Ó, mondják a varázslók, ha már erről van szó, akkor hogy is van csak azokkal a szögecsekkel kivert örvekkel meg olajozott izmokkal odale' a Fiatal Férfiak Pogány Egyesületében? Amire a hősök azt felelik, ez aztán a szemrehányás egy rakás semmirekellőtől, akik nem mernek még csak a közelébe se menni egy nőnek, merthogy — ezt

kapd ki, öregem! — attól remegnek, valahogy kiszívja belőlük misztikus erejüket! Rendben, mondják erre a varázslók, de azzal nagyjából ki is fújtatok, ti meg az illegő-billegő bőrzacskóitok. Aha, mondják erre a hősök, miért is nem…

És így tovább. Ez a dolog már évszázadok óta tart, és számos jelentős csatához vezetett, amik hatalmas földterületeket tettek lakhatatlanná a diszharmonikus mágiafrekvenciáknak köszönhetően.

Valójában a hős, aki e pillanatban az Örvény Fennsík irányába galoppozott, sosem keveredett bele az efféle vitákba, mert a hősök az érvelést nem veszik igazán komolyan, de legfőképp azért, mert ez a hős egy hősnő volt. Ráadásul vörös hajú.

Namármost, ez az a pont, ahol rendszerint az ember átpislant a válla fölött a könyvillusztrátorra, és beiktat egy hosszadalmas leírást bőrruházatról, combközépig simuló csizmákról meg mezítelen pengékről.

Olyas szavak, mint például „telt”, „gömbölyded”, mi több, „hetyke” lopóznak az elbeszélésbe, mígnem az író végül kénytelen jeges zuhany alá állni, és lepihenni.

Ami elég nagy butaság, mert az olyan nő, aki nekivág, hogy kardjával keresse meg a kenyérrevalót, nem fog úgy kinézni, mint valami egy specializált — csak kifinomult ízlésvilágú haladóknak! — fehérnemű katalógus címlapjáról.

Ó, a francba! Mindenesetre szögezzük le, hogy Heréna, a Hennahajú Hárpia habár egész klasszul nézhetne ki egy alapos fürdetés, nagy teljesítményű manikűrözés és Csa Pi Taó „Keleti Egzotikumok, Hastánc és Harci Felszerelések” boltjának (Hősök Tere, Ankh-Morpork) bőráru osztályán tett látogatás után, jelenleg, eléggé praktikusan, könnyű láncinget, puha csizmát és rövidkardot viselt.

Egye fene, legyen a csizma bőrből. De nem fekete!

Kíséretében lovagol egy csapat napbarnított férfi, akiket minden bizonnyal hamarosan megölnek, így bemutatásuk nem feltétlen szükségszerű. Abszolút semmi hetyke nem akad egyikükön sem.

Figyelj, ha nagyon akarod, lehet rajtuk bőrgúnya.

Heréna nem volt túlzottan elragadtatva tőlük, de Morporkban nem lelt más felbérelhető zsoldost. Számos polgár költözött ki a városból, s vette útját a hegyek felé, rettegve az új csillagtól.

Ám Heréna más okból tartott a hegyvidék irányába. Elfordulva a Fennsíktól, peremiránt terült el a sivár Trollcsont Hegység. Heréna, aki oly sok éven át használta ki a páratlanul egyenlő esélyeket, melyek mindazon hölgyek rendelkezésére állnak, akik egy laza csuklómozdulattal tudják megsuhogtatni szablyájukat, ösztöneire hallgatott.

Ármánd leírása szerint ez a bizonyos Széltoló egy patkányra hasonlított, márpedig a patkányok előszeretettel bújnak fedezékbe.

Meg aztán a hegyek jó messzire voltak Ármándtól, s noha ő volt jelenlegi munkaadója, Heréna ennek szerfelett örült. Volt valami a pasas modorában, amitől viszketni kezdett a tenyere.

Széltoló tökéletesen tisztában volt azzal, hogy pánikba kellene esnie, de nem ment a dolog, mert, noha ennek nem volt tudatában, az olyan érzések, mint például a pánik meg a rettegés meg a harag, mind a mirigyekben tocsogó nedvekkel függnek össze, amely mirigyeket Széltoló hátrahagyott a testében.

Nehezére esett tisztázni azt, hol is van valójában az igazi teste, ám amikor lenézett, abból, amit ép elméjének megőrzése végett továbbra is bokájának hívott, egy vékonyka kék szálat látott kinyúlni és eltűnni a környező feketeségben. Ésszerűnek tűnt tehát feltételezni, hogy teste a szál másik végén található.

Ő lett volna az első, aki elismeri, hogy nem volt valami különösképp kiváló test, de némely darabjához szép emlékek fűzték, és ráébredt, hogy ha a kis kék szál elszakadna, akkor hátralévő éle… létezését kénytelen lesz spiritiszta szeánszokon használatos ábécés deszkalapok közelében eltölteni azt színlelve, hogy valaki más halott nagynénikéje, és egyéb olyan dolgokra is rákényszerülne, amikkel az elveszett lelkek hagyományosan múlatják az időt.

Az ezen gondolatmenet szülte színtiszta rettegés olyannyira megfagyasztotta ereiben a vért, hogy észre sem vette, amikor újra földet taposott a lába. Vagyis inkább valami *földféleséget*. Úgy döntött, ez biztosan nem a föld, ami, ha jól emlékezett, egyrészt nem volt ilyen fekete, másrészt nem örvénylett ilyen őrjítően.

Körülnézett.

Körülötte meredek, élesen kirajzolódó hegyek meredtek fel a kegyetlen csillagokkal telihintett fagyos égre, olyan csillagokkal, amiket a multiverzum egyetlen mennyei atlasza sem tüntet fel, ám amik között világosan kivehető volt egy rosszindulatú, vörös korong. Széltoló megborzongott, és elfordította tekintetét. A föld előtte éles szögben lefelé lejtett, s száraz szél suttogott a fagytól repedezett sziklák között.

Effektíve suttogott. Ahogy a szürke örvények belecsimpaszkodtak köntösébe s megcibálták haját, Széltoló hangokat vélt hallani, elmosódóan, messziről, amik ilyesmiket mondtak: „Biztos vagy abban, hogy azok ehető gombák voltak a gulyásban? Mintha úgy érezném…” és „A kilátás gyönyörű, ha egy kicsit kijjebb hajolsz a…” és „Ne hisztizz, ez csak egy karcolás…” és „Hé, vigyázz, merre célzol azzal az íjjal, majdnem…” és így tovább.

Kezével befogva fülét lecsetlett-botlott a lejtőn, s olyan látványban lett része, amit kevés eleven halandó láthatott.

A talaj még élesebb szögben meghajlott, óriási, mérföldszéles

tölcsérré alakult, amibe a holt lelkek suttogó fuvallata fújt bele végtelen, visszhangos susogással, mintha maga a Korong lélegezne. Egy keskeny sziklanyúlvány ívelt ki a lyukból egyenesen föléje, ami egy körülbelül száz láb széles sarkantyúban végződött.

Odafenn egy kert, gyümölcsössel és virágágyásokkal, meg egy elég kicsi, fekete villa.

Egy keskeny ösvény vezetett oda.

Széltoló hátranézett. A fényes kék szál még ott volt.

És a Poggyász is.

Az ösvényen gubbasztott, és őt leste.

Széltoló sosem jött ki jól a Poggyásszal, ami mindig azt a benyomást keltette, hogy rengeteg kifogásolni valót talál Széltoló magaviseletében. De most az egyszer nem utálkozva meredt rá. Határozottan szívszaggató látványt nyújtott, mint a kutya, ami friss tehénganéjban kellemetesen meghemperegve hazatér, és rá kell döbbenjen, hogy a család közben átköltözött a szomszéd kontinensre.

— Rendben — vetette oda Széltoló kegyesen. — Na, gyere!

A Poggyász kidugta a lábait, és követte őt fel a csapáson.

Széltoló valahogy arra számított, hogy a nyúlványon elterülő kert tele lesz elfonnyadt virággal, ám gondosan ápoltnak bizonyult, és nyilvánvalóan olyan valaki ültette tele, akinek jó szeme volt a színekhez, feltéve, hogy a szóban forgó szín mélybíbor, éjfekete vagy szemfedőfehér. A levegő hatalmasra nőtt liliomoktól illatozott. A frissen kaszált pázsit közepén egy mutató nélküli napóra állt.

A lassan baktató Poggyásszal a háta mögött Széltoló végigosont egy márványtöredékek borította ösvényen a ház hátsó végéhez, és belökte az ajtót.

Négy ló bámult rá abrakos tarisznyája fölött. Melegek és elevenek voltak, és valószínűleg a leggondozottabbak, amiket Széltoló valaha is látott. A nagy, fehér ménnek saját boksz jutott, aminek ajtaján egy ezüstszín és fekete lószerszám lógott. A többit a szemközti falnál egy szénakas elé kötötték ki, mintha a látogatók csak rövid időre ugrottak volna be.

A Poggyász megtaszította a bokáját. Széltoló megpördült, és azt sziszegte:

— Kopj le! Te…!

A Poggyász visszahúzódott. Meghökkentnek tűnt.

Széltoló lábujjhegyen a másik oldalon lévő ajtóhoz óvakodott, és betaszította. Az ajtó egy kövezett átjáróra nyílt, ami aztán egy tágas hallba vezetett.

Előresettenkedett, hátát szorosan a falnak vetve. Mögötte a Poggyász lábujjhegyre állt, és idegesen sietett utána.

Maga a hall…

Nos, nem annyira az aggasztotta Széltolót, hogy a hall sokkal

nagyobb, mint kívülről az egész villa: ahogy a dolgok manapság állnak, Széltoló gúnyosan kinevetett volna bárkit, ha azt bizonygatta volna, hogy a lehetetlenre vállalkozik, aki egy akó bort próbál beletölteni egy messzelyes kupába. Nem is a dekoráció, melynek stílusa a Korai Kripta irányzatot idézte, és tobzódott a fekete drapériákban.

Hanem az óra! Roppant nagy volt, teljesen betöltötte a teret a két, kanyargós, faragványok borította falépcső között. A faragás olyasmiket ábrázolt, amiket épeszű ember kizárólag valami illegálissal kötött szorosabb és hosszasabb ismeretség után vizionálhat. De akkor se muszáj.

Az órának továbbá volt egy nagyon hosszú ingája, és ez az inga lassú, fogcsikorgattató tiktakkal lengett, ugyanis az a fajta szándékos, bosszantó ketyegés volt, aminek kifejezett szándékában áll, hogy ráébresszen, minden egyes átkozott tik és minden egyes rohadt tak újabb másodpercet orzott el az életedből. Az efféle hang ugyancsak elevenbevágóan sugallja, hogy azon a bizonyos feltételezett homokórán, valahol, még néhány homokszem pergett ki alólad.

Magától értetődik, hogy az inga súlya élben, mégpedig borotvaéles élben végződött.

Valami megbökte Széltoló vesetájékát. Ingerülten fordult hátra.

— Ide figyelj, te bőröndfajzat, mondtam már…

Nem a Poggyász volt. Egy fiatal nő állt ott — ezüsthajú, ezüstszemű, eléggé megrökönyödve.

— Ó! — Széltoló levegő után kapkodott. — Khm. Szia?

— Te életben vagy? — kérdezte a lány. Olyan hangon, amiről az embernek rögtön strandnapernyő, napolaj és enyhe alkoholtartalmú, jégbe hűtött italok jutnak eszébe.

— Élénken remélem — felelte Széltoló azon mélázva, vajon a mirigyei, akárhol is vannak éppen, jól mulatnak-e. — Néha nem vagyok benne egész biztos. Mi ez a hely?

— Ez a Halál háza.

— Á! — mondta Széltoló, és végignyalta kiszáradt ajkát. — Nos, hát akkor örvendtem a szerencsének, már itt se vagyok…

A lány összecsapta a kezét.

— Jaj, ne, ne menj el! Ritkán akad élő látogatónk. A halottak meg olyan unalmasak, nem gondolod?

— Öööö, de igen — értett egyet lázasan Széltoló, az ajtóra szegezve pillantását. — Úgy képzelem, nem csevegnek valami sokat.

— Mindig csak „Amikor még életben voltam…” meg „Az én időmben még tudtuk, hogyan vegyünk levegőt…” — idézte a lány, karcsú, fehér kezét Széltoló karjára téve. Rámosolygott. — Tisztára begyöpösödöttek. Semmi móka. Olyan hűvösek! Olyan merevek!

— Kihűltek? Megmerevedettek? — segítette ki Széltoló, miközben

a lány egy boltíves folyosó felé terelgette.

— Teljesen! Hogy hívnak? Az én nevem Yzabell.

— Khm, Széltoló. Már elnézést, de ha ez itten a Halál háza, akkor te mit keresel itt? Nem látszol holtnak.

— Ó, én itt lakom. — Yzabell átható pillantást vetett rá. — Figyelj csak, nem azért jöttél, hogy megmentsd elvesztett szerelmesed, ugye? Az mindig felidegesíti apust. Azt mondja, még jó, hogy sosem alszik, mert különben állandóan felébresztené a trapp, trapp, trapp, ahogy az ifjú hősök idemasíroznak, hogy visszacipeljenek egy csomó buta libát. Ezt szokta mondani.

— Gyakran fordul elő, mi? — hebegte Széltoló, ahogy végigmentek egy feketével bevont folyosón.

— Állandóan. Szerintem oltári regényes. Csak amikor elmész, nagyon fontos, hogy ne nézz vissza.

— Miért?

Yzabell vállat vont.

— Fogalmam sincs. Talán nem túl szép a látvány. Tényleg, te egy igazi hős vagy?

— Khm, hát nem. Nem igazán. Tényleg nem. Egyáltalán nem. Sőt még annyira se. Csak azért jöttem, hogy megkeressem egy barátomat — mondta Széltoló nyomorúságosan. — Esetleg nem láttad őt valamerre? Kis, kövér fickó, rengeteget locsog, szemüveget hord meg röhejes ruhákat?

Miközben beszélt, érezte, hogy valami lényegeset nem vett figyelembe. Lehunyta a szemét, és megpróbálta viszszaidézni a beszélgetés legutolsó pár percét. A felismerés úgy kólintotta fejbe, mint valami homokzsák.

— *Apus*?

A lány tartózkodóan lesütötte a szemét.

— Igazából csak nevelőapám. Azt mondja, akkor talált engem, mikor még pöttöm voltam. Az egész egy rendkívül szívfacsaró történet — felderült az arca. — Gyere, bemutatlak neki! Ma este pont itt vannak a barátai is. Biztos vagyok benne, hogy nagyon fog örülni! Nem sűrűn érintkezik emberekkel társadalmilag. Ahogy én se — tette hozzá.

— Bocsánat — vágott közbe Széltoló. — Jól értettem? A Halálról beszélünk, ugye? Magas, kiállnak a csontjai, üres szemgödrök, kaszával jól felszerelt?

A lány felsóhajtott.

— Igen. Attól tartok, a külleme ellene szól.

Igaz ugyan hogy, amint korábban már utaltunk rá, Széltoló úgy viszonyult a mágiához, mint egy bicikli a poszméhekhez, mindazonáltal osztozott a varázsművészetek gyakorlóinak ama kiváltságában, hogy halála pillanatában maga a Halál kell személyesen

igényét benyújtsa rá (nem pediglen valamely alacsonyabb rangú antropomorf mitológiai megtestesülés, ahogy általánosságban szokásos). Széltoló a meghalást, jórészt a szükséges rátermettség hiányában, állhatatosan elmulasztotta a kellő időben, s ha volt valami, amit a Halál igazán rühellt, hát a pontatlanságot.

— Figyelj csak, én asszem, hogy a barátom csak elcsavargott valamerre — mondta. — Mindig ilyeneket csinál, ebből áll az egész élete, nagyon örültem a találkozásnak, de most mennem kell…

Azonban a lány már oda is ért egy magas, bíborszín bársonnyal bevont ajtó elé. Hangok hallatszottak ki belülről — vérfagyasztó hangok, olyan hangok, amiket nincs az a tipográfia, ami megfelelően tudná őket ábrázolni, míg valaki fel nem fedez egy linotype szedőgépet visszhangvisszaverővel, és, ha lehetséges, olyan betűképpel, ami úgy néz ki, mint amit egy meztelen csiga nyomtatott.

Ezt mondták a hangok:

— VOLNÁL OLYAN SZÍVES MÉG EGYSZER ELMAGYARÁZNI EZT?

— Nos, ha bármit hívsz, kivéve adut, akkor Dél két ízben is lopni tud, csupán egyetlen Teknőcöt, egyetlen Elefántot és közben csak egy Nemes Árkánumot veszít, és…

— Ez Kétvirág! — pisszegte Széltoló. — Bárhol megismerném a hangját!

— VÁRJUNK CSAK KICSIT… KICSODA DÉL? DÖGVÉSZ?

— *Ugyan menj már, Mort. Ezt már elmagyarázta. És mi van akkor, ha Éhínség visszahív egy… hogyishívjákot… egy adut?* — Ezt egy ziháló, nedves, gyakorlatilag már önmagában is fertőző hang mondta.

— Ó, akkor csak egyetlen Teknőcöt tud lopni kettő helyett — felelte lelkesen Kétvirág.

— De ha Háború eredetileg adut játszott volna ki, akkor kettővel elbukta volna a bemondást, igaz?

— Pontosan!

— EZT NEM TELJESEN ÉRTEM. MONDD EL MÉG EGYSZER A LÉLEKTANI LICITÁLÁST! AZT HITTEM, MÁR KAPISGÁLOM. — Ezt egy súlyos, kongó hang mondta, olyan hangzású, mint amikor két nagy ólomdarabot összeütögetnek.

— Az akkor fordul elő, amikor elsősorban azért licitálsz, hogy megtéveszd az ellenfelet, de persze a partnerednek is gondot okozhat…

Kétvirág hangja továbbduruzsolt a maga örökké lelkesedő módján. Széltoló értetlenül nézett Yzabellre ahogy ilyen kifejezések mint „visszavehető szín”, „kettős impassz” és „nagyszlemm” szűrődtek át a bársonyon.

— Értesz belőle valamit? — kérdezte a lány.

— Egy szót se.

— Állati bonyolultnak hangzik.

Az ajtó másik oldalán a mélyről kongó hang ezt mondta:

— AZT MONDTAD, AZ EMBEREK EZT SZÓRAKOZÁSBÓL JÁTSSZÁK?!

— Méghozzá néhányan egész jól, igen. Attól tartok, én csak amatőr vagyok.

— DE CSAK ALIG NYOLCVAN VAGY KILENCVEN ÉVIG ÉLNEK!

— Te csak tudod, Mort — mondta egy hang, amit Széltoló nem hallott korábban, és egész biztosan nem is akarta soha többé hallani, főleg nem sötétedés után.

— *Mindez határozottan nagyon-nagyon… érdekes.*

— OSSZ ÚJRA ÉS MEGLÁTJUK, HOGY RÁJÖTTEM-E A NYITJÁRA.

— Szerinted nem kéne bemennünk? — kérdezte Yzabell. Egy hang az ajtó mögött így szólt:

— BEMONDOM A TEKNŐSBÉKA BUBIT.

— Nem, sajnálom, biztos vagyok benne, hogy az úgy nem lesz jó, hadd nézzem meg a lap…

Yzabell kitárta az ajtót.

Alapjában véve egy viszonylag lakályos dolgozószoba tárult eléjük, talán egy cseppet komor, nem kizárt, hogy a belsőépítésznek épp rossz napja volt, amikor megtervezte: fájt a feje és ellenállhatatlan vágyat érzett arra, hogy minden lapos felületet telepakoljon nagy homokórákkal és rengeteg magas, testes, sárga és elképesztően csöpögős gyertyával, amiktől bizonyára meg akart szabadulni.

A Korongvilág Halála hagyománytisztelő teremtés volt, aki közszolgálati hivatalát büszkeséggel látta el, és ideje zömét depresszióson töltötte, mert személyre szabott szolgáltatását nem értékelték kellőképp. Ha tehetné, felhívná a figyelmet arra, hogy senki sem magától a haláltól fél, hanem a fájdalomtól, az elválástól és a feledéstől, és hogy határozottan ésszerűtlen valakit hibáztatni csupán azért, mert üresek a szemgödrei és csendes méltósággal végzi a munkáját. Bezzeg ő még mindig kaszát használ, mutatott rá, míg más világok Halálai már réges-rég befektettek egy kombájnba!

A Halál a szoba közepén álló, fekete filccel borított asztal egyik oldalán ült, és Éhínséggel, Dögvésszel meg Háborúval vitatkozott. Egyedül Kétvirág nézett fel, s vette észre Széltolót.

— No né, hát te meg hogy kerülsz ide?

— Nos, egyesek azt mondják, a Teremtő kezébe vett egy maroknyi… ó, értem már, nos, nem könnyű megmagyarázni, de én…

— Nálad van a Poggyászom?

A faláda előrefurakodott Széltoló mellett, és gazdája lábához telepedett, aki felnyitotta a fedelét, és körbekotorászolt benne, míg meg nem lelt egy kis, bőrkötésű könyvecskét, amit aztán átnyújtott

Háborúnak, aki páncélöklével épp az asztalt verte.

— Ez itt Nózywas: A Hívás Szabályai című műve — mondta Kétvirág. — Egész jó, sokat ír a kettős impasszról és hogy hogyan kell…

A Halál csontkeze lecsapott a könyvre, végigpörgette a lapokat, tudomást sem véve a két halandó jelenlétéről.

— POMPÁS — mondta — DÖGVÉSZ, VÉGY ELŐ EGY ÚJABB PAKLI KÁRTYÁT! A VÉGÉRE JÁROK, HA BELEDÖGLÖK IS… KÉPLETESEN SZÓLVA, PERSZE.

Széltoló megragadta Kétvirágot, és kirángatta a szobából. Ahogy végiginaltak a folyosón a mögöttük galoppozó Poggyásszal, így szólt:

— Mi volt ez az egész?

— Nos, rengeteg ráérő idejük van, és úgy gondoltam, esetleg örömüket lelik benne — lihegte Kétvirág.

— Miben? Kártyázásban?

— Ez egy spéci kártyajáték — világosította fel Kétvirág. — A neve… — tétovázott. A nyelvismeret nem tartozott sarkalatos erényei közé. — A te nyelveden szerintem annak a dolognak a neve, ami például a folyón keresztül húzódik — fejezte be.

— Vízvezeték? — találgatta Széltoló. — Horgászzsineg? Vízduzzasztó? Gát?

— Lehetséges, igen.

Kijutottak a hallba, ahol a nagy állóóra még mindig nyesegette a másodperceket az égvilágon mindenki életéből.

— Mit gondolsz, meddig fogja lekötni őket?

Kétvirág megtorpant.

— Halvány fogalmam sincs — mondta elgondolkozva. — Valószínűleg a végelszámolásig… Micsoda döbbenetes óra!

— Meg ne próbáld megvenni! — tanácsolta Széltoló. — Nem hinném, hogy az ilyesmit jó néven vennék errefelé.

— Hol is van pontosan ez az errefelé? — érdeklődött Kétvirág. Odaintette a Poggyászt és felcsapta a fedelét.

Széltoló körbenézett. A hall sötét volt és kihalt, magas, keskeny ablakait jég borította. Lenézett. Még ott volt a bokájából kinyúló halvány kék szál. Most azt is észrevette, hogy Kétvirágból is lóg egy hasonló.

— Halottak vagyunk, ámbár nem hivatalosan — jelentette ki. Ennyi telt tőle, semmi frappáns.

— Ó! — Kétvirág folytatta a turkálást.

— Téged ez cseppet sem idegesít?

— Nos, a dolgok majd szokás szerint valahogy elrendeződnek, nem gondolod? Különben is, hiszek az újjászületésben. Milyen formában szeretnél majd visszajönni?

— El se akarok menni — szögezte le Széltoló határozottan. —

Gyerünk, tűnjünk el innen… ó, ne! Azt ne!

Kétvirág egy dobozt bányászott elő a Poggyász mélyéről. Nagy, fekete dobozt, aminek egyik oldalán volt egy fogantyú, az elején egy kis, kerek ablak, és egy szíj lógott rajta, aminél fogva az ember a nyakába akaszthatta, amit Kétvirág rögvest meg is cselekedett.

Volt idő, amikor Széltoló eléggé kedvelte az ikonoszkópot. Ugyanis minden tapasztalata ellenére hitte, hogy a világ alapvetően megérthető és ha szert tudna tenni a megfelelő mentális szerszámkészletre, lecsavarozhatná a hátoldalát és megnézhetné, hogyan is működik. Naná, hogy nem volt igaza. Az ikonoszkóp nem úgy állította elő a képeket, hogy ráeresztette a fényt egy speciálisan előkészített papírra, ahogy azt annak idején feltételezte, hanem lényegesen szimplább módon: egy bebörtönzött apró démon által, akinek jó szeme volt a színekhez s ecsetkezelése villámgyors. Amikor Széltoló rájött erre, eléggé kiakadt.

— Nincs idő fényképezni! — sziszegte.

— Nem tart sokáig — jelentette ki Kétvirág mély meggyőződéssel, s megkocogtatta a doboz oldalát. Kivágódott egy picurka ajtó, és a kisördög kidugta a fejét.

— Ördög és pokol! — morogta. — Hol vagyunk?

— Nem számít — felelte Kétvirág. — Először az órát, légy szíves!

A démon hunyorított.

— Gyenge a fény — morgott. — Három istenverte esztendő f8-on, ha kíváncsi vagy a véleményemre. — Becsapta az ajtót. Egy másodperccel később hallani lehetett a kis, karcoló neszt, ahogy odavonszolta zsámolyát a festőállvány elé.

Széltoló a fogát csikorgatta.

— Egyáltalán nem muszáj fényképezkedni, bőven elég lesz emlékezni rá! — üvöltötte.

— Az nem ugyanaz — válaszolta nyugodtan Kétvirág.

— Naná, hogy nem! Sokkal jobb! Például valóságosabb!

— Á, dehogy. Majd öregapó koromban, amikor a tűz mellett üldögélek…

— Ha nem pucolunk innen azonnal, örökre a tűz mellett fogsz ücsörögni! Sőt benne!

— Ó, én azt remélem, hogy maradtok.

Mindketten megfordultak. Yzabell állt a boltíves folyosón, halvány mosollyal az arcán. Egyik kezében egy kaszát szorongatott; egy kaszát, amelynek pengéje hírhedetten éles. Széltoló igyekezett nem lepislantani kék életvonalára: egy kaszát tartó lánynak nem lenne szabad ilyen visszatetszően, mindentudóan és kissé tébolyultan bazsalyogni.

— Apus pillanatnyilag egy csöppet belefeledkezett a játékba, de biztos vagyok benne, hogy esze ágában se lenne elengedni titeket csak

úgy — tette hozzá. — Ráadásul nincs kivel beszélgetnem.

— Ez ki? — kérdezte Kétvirág.

— Izé, ő valahogy itt lakik — motyogta Széltoló. — Egyfajta leányzó — toldotta meg magyarázatát.

Megragadta Kétvirág vállát, és megpróbált észrevétlenül a sötét, hideg kertbe nyíló ajtó felé sasszézni. A dolog nem jött össze, mert Kétvirág nem az a típus volt, aki foglalkozott volna a kijelentések árnyalataival, meg valahogy fel se merült benne, hogy bármi rossz esetleg rá is vonatkozhat.

— El vagyok ragadtatva — mondta. — Nagyon barátságos ez a hely. Érdekes barokkos hatást keltenek a csontok és a koponyák.

Yzabell mosolygott. Széltoló azt gondolta: ha a Halál egy nap átadja neki a családi vállalkozást, jobban fogja vezetni, mint az apja valaha is — a csaj tisztára buggyant.

— Igen, igen, de mennünk kell — közölte.

— Hallani se akarok erről — tartóztatta a lány. — Muszáj maradjatok! És mindent el kell meséljetek magatokról! Bőven van idő, és olyan unalmas itt.

Oldalvást szökkent, és meglendítette a kaszát a fényes szálak felé. A kasza úgy süvített át a levegőn, mint egy kiherélt kandúr… és hirtelen megakadt.

Fa reccsent. A Poggyász rácsattintotta fedelét a pengére.

Kétvirág ámultan nézett fel Széltolóra. És a varázsló, nagyon higgadtan és némi elégtétellel, egyenesen állon vágta. Ahogy a kis ember hanyatt esett, Széltoló elkapta, a vállára hajította, és rohanni kezdett.

A csillagfényes kertben ágak csapódtak neki, meg apró, borzas — és minden valószínűség szerint borzalmas — izék iramodtak szanaszét, ahogy kétségbeesetten csörtetett a halovány életvonal mentén, ami a fagyott füvön ragyogott kísértetiesen.

A háta mögött hagyott épületből a csalódás és düh metsző visítása kélt. Széltoló beleütközött egy fába, és felgyorsított.

Emlékezett rá, hogy valahol volt egy ösvény. De ebben az ezüst fényekből és árnyékokból szőtt útvesztőben, amit a rémületes új csillag még itt, a másvilágon is érezhető jelenléte színezett vérvörösre, semmit sem lehetett kivenni rendesen. Meg különben is, az életvonal láthatólag a rossz irányba vezetett.

Lépések zaja hallatszott mögüle. Széltoló már fújtatva vett levegőt az erőlködéstől, ugyanis a Poggyásznak hangzott és jelenleg nem kívánt a Poggyásszal találkozni, mert elképzelhető, hogy félreértette azt, amikor Széltoló állcsúcson kapta a gazdáját, és a Poggyász általában megharapta azokat, akiket nem csípett. Széltolónak sosem volt bátorsága megkérdezni, *hová* is kerültek az áldozatok, amikor a nehéz fedél rájuk zárult, de határozottan nem voltak a Poggyászban,

amikor az újra kinyílt.

Valójában nem volt oka félelemre. A Poggyász könnyedén utolérte és lehagyta, lábikóit oly sebesen kapkodva, hogy csak elmosódva látszódtak. Széltolónak úgy tűnt, piszkosul a futásra koncentrál, mintha sejtené, mi lehet az, ami mögötte igyekszik, és egyáltalán nem örülne az esetleges találkozásnak.

„Ne nézz vissza", jutott eszébe. A látvány valószínűleg nem túl tetszetős.

A Poggyász fejest ugrott egy bokorba, és eltűnt.

Egy másodperccel később Széltoló látta már, miért. A Poggyász átszáguldott a sziklasarkantyú peremén, és az alatta lévő hatalmas lyuk felé zuhant, amit alulról halavány, vöröses fény világított meg. Széltolótól indulva, a sziklák szélén átnyúlva egyenesen le a lyukba, ott vibrált a két kék szál.

Széltoló bizonytalanul toporgott, bár ez nem teljesen igaz, mert több dologban is halálbiztos volt, mint például abban, hogy nem akar leugrani, és hogy egyáltalán nem óhajt szembenézni azzal, ami mögötte közeledett, és hogy a szellemvilágban Kétvirág ugyancsak nehéz, és hogy vannak rosszabb dolgok is, mint holtnak lenni.

— Csak egyet mondj! — mormolta, és ugrott.

Pár pillanattal később megérkeztek a lovasok, akik nem álltak meg, mikor elérték a szikla peremét, hanem simán továbblovagoltak a légben, és a semmi fölött húzták meg lovuk kantárát.

A Halál lenézett.

— EZ MINDIG FELBOSSZANT — mondta. — ENNYI ERŐVEL AKÁR EGY FORGÓAJTÓT IS FELSZERELHETNÉK IDE.

— *Azon töröm a fejem, mit is akarhattak* — töprengett Dögvész.

— Halvány fogalmam sincs róla — felelte Háború. — Viszont a játék jópofa.

— Az — értett egyet Éhínség. — Szerintem ellenállhatatlan.

— VAN IDŐNK MÉG EGY ROBAJRA — kongta a Halál.

— Robber — javította ki Háború.

— MI ROBBER?

— Robbernek hívják — magyarázta Háború.

— AHA, ROBBER — mondta a Halál. Felpislantott az új csillagra, némileg zavarban, hogy mit is jelenthet.

— AZT HISZEM, VAN MÉG ANNYI IDŐNK — ismételte, egy kicsikét bizonytalanul.

Már említést tettünk a próbálkozásról, amely némi tisztességet kívánt oltani a korongvilági beszámolókba, és arról, hogy kínszenvedés terhe mellett megtiltották a költőknek és énekmondóknak, hogy mindenféle csacsogó csermelyekről és rózsaujjú hajnalokról hadováljanak, és hogy csak akkor mondhatták például azt,

hogy ezért az arcért ezernyi hajó szállt tengerre, ha közjegyző által hitelesített kikötői okmányokat tudtak felmutatni állításuk alátámasztására.

És ebből kifolyólag, futó tiszteletadásként eme hagyománynak, nem mondjuk azt, hogy Széltoló és Kétvirág jégkék színuszhullámmá váltak, amely átívelt a sötét dimenziókon, vagy hogy olyan hanghatás kíséretében tették ezt, mint egy szörnyűséges agyar pendülése, vagy hogy egész életük elpergett a szemük előtt (meg különben is Széltoló már olyan sokszor látta elmúlt életét elvillanni lelki szeme előtt, hogy mára már képes volt végigszunyókálni az unalmasabb részeket), vagy hogy az egész világegyetem rájuk zuhant, mint valami óriási kocsonya.

Azt viszont elmondjuk, mert kísérletekkel bizonyított tény, hogy egy olyan hang hallatszott, mint amikor egy Cisz-hangvillával nagyot csapnak egy favonalzóra, minden bizonnyal Besz, és utána az abszolút mozdulatlanság váratlan élményében volt részük.

Mindez azért, mert ők ketten tényleg abszolút moccanatlanok voltak. Ráadásul az őket körülölelő sötétség is abszolútnak látszott.

Felötlött Széltolóban, hogy valami esetleg félresikeredett.

Aztán meglátta a halványkék erezetet maga előtt.

Már megint az Oktávóban volt. Azon töprengett, ugyan mi történne, ha valaki történetesen most bekukkantana a könyvbe, lehet, hogy Kétvirág meg ő színes illusztrációk lennének benne?

Valószínűleg nem, döntötte el. Az az Oktávó, amiben tartózkodtak, egy cseppet különbözött a puszta, állványához láncolt könyvtől odalenn a Láthatatlan Egyetem mélységeiben, ami csupán egy háromdimenziós megtestülése egy sokdimenziós valóságnak, ami maga is…

Álljunk csak meg, gondolta. Én nem szoktam így gondolkozni. Ki gondolkozik helyettem?

— Széltoló — szólt egy hang, olyan, mint vénséges lapok zizegése.

— Kicsoda? Én?

— Persze hogy te, te istenverte hülye.

Széltoló ütött-kopott szívében a dac röpke szikrája lobbant.

— Azóta már sikerült emlékeitekbe idézni, hogy is keletkezett a világegyetem? — kérdezte undokul. — A Torokköszörülés volt az, vagy a Lélegzetvétel, vagy esetleg a Fejnek Az Ő Vakarása és a Próbálkozás, hogy Visszaemlékezzünk Rá, Itt Van A Nyelvünk Hegyén?

Egy másik hang, száraz, mint a tapló, azt sziszegte:

— Jó lenne, ha fejben tartanád, hol vagy valójában!

Tulajdonképp eléggé nehéz egy olyan mondatot elsziszegni, amiben nincs sziszegő hang, de a hang úrrá lett ezen a nehézségen.

— Észben tartsam, hol vagyok? Észben tartsam, hol vagyok? — üvöltötte Széltoló. — Naná, hogy észben tartom, hol vagyok, egy kurva könyvben vagyok, és láthatatlan hangok szólnak hozzám! Mit gondolsz, miért sikoltozom?

— Arra számítok, hogy erősen izgatja a fantáziád, miért hoztunk téged újra ide — mondta egy hang a fülénél.

— Nem.

— Nem?

— Mit mondott a kölök? — kérdezte egy másik testetlen hang.

— Azt mondta, nem.

— Tényleg azt mondta, hogy nem?

— Igen.

— Ó!

— Miért?

— Mert ilyesmi történik velem minden áldott nap — közölte Széltoló. — Az egyik pillanatban leesem a világról, aztán egy könyvben vendégszereplek, aztán egy repülő sziklán csücsülök, aztán megfigyelhetem, hogyan tanul a Halál hálót vagy gátat vagy miafenét játszani, ugyan miért csodálkoznék én bármin is?

— Nos, mi úgy képzeljük, esetleg elmerengtél azon, miért is nem akarjuk, hogy bárki kimondjon minket — jelentette ki az első hang, miközben teljességgel tisztában volt azzal, hogy kicsúszott kezéből a kezdeményezés.

Széltoló tétovázott. A gondolat valóban átfutott az agyán, bár ugyancsak idegesen kapkodta lábát is, fejét is, nehogy bajba kerüljön.

— Miért akarna bárki is kimondani benneteket?

— A csillag miatt — felelte a Varázsige. — A vörös csillag miatt. A varázslók már kutatnak utánad, s amikor megtalálnak téged, ki akarják mondani együtt mind a nyolc varázsigét, hogy megváltoztassák a jövőt. Azt hiszik, a Korong bele fog ütközni a csillagba.

Széltoló ezen eltöprengett.

— Bele fog?

— Nem igazán, ám… *ez meg mi*?

Széltoló lenézett. A Poggyász poroszkált ki a sötétségből. Fedelében villogott egy hosszú kaszapenge darab.

— Ez csak a Poggyász — mondta.

— De hát mi nem rendeltük ide!

— Soha senki nem rendeli sehová — nyugtatta meg őket Széltoló. — Jön magától. Ne aggódjatok miatta.

— Ó. Miről is beszéltünk?

— Erről a vörös csillag ügyről.

— Úgy van. Roppant fontos, hogy te…

— Halló? Halló? Van ott valaki?

A mozdulatlan Kétvirág nyaka körül lógó képdobozból jött ez a vékonyka, cincogó hang.

A piktorördög kinyitotta csapóajtaját, és felbandzsított Széltolóra.

— Mondja, úrfi, hol van ez?

— Nem vagyok benne biztos.

— Még halottak vagyunk?

— Lehetséges.

— Hát, reménykedjünk, hogy olyan helyre bukkanunk, ahol nem kell túl sok fekete, mert kifogyott. — A csapóajtót ezzel becsapta.

Széltolónak pillanatnyi látomása támadt Kétvirágról, amint körbeadogatja a képeket, és ilyeneket mond közben, hogy „Ez itt én vagyok, ahogy épp megkínoz egymillió démon” vagy „Az ott én vagyok azzal a jófej házaspárral, akikkel az Alvilág fagyos lejtőin ismerkedtem meg”. Széltoló nem tudta biztosan, mi történik az emberrel, ha egyszer tényleg meghalt, a szaktekintélyek e téren nem voltak elég világosak. Egy suvickos matróz a Peremvidékről egyszer azt mondta, hogy ő hótt zicher a paradicsomba fog kerülni, ahol sörbet lesz meg hurik. Széltolónak halvány fogalma se volt arról, mi lehet egy huri, de némi töprenkedés után úgy döntött, hogy valószínűleg az édesgyökér-szívószál lesz az, a sörbet felhörpölésére. Tök mindegy, mert a sörbettől tüsszögnie kellett.

— Most, hogy a közjátéknak vége — kezdte egy hang szigorúan —, talán folytathatnánk. Roppant fontos, hogy ne engedd meg a mágusoknak, hogy elvegyék tőled az Igédet. Borzasztó dolgok fognak történni, ha a nyolc varázsigét túl hamar mondják ki.

— Én csak azt szeretném, ha békén hagynának — közölte Széltoló.

— Remek, remek. Tudtuk, hogy bízhatunk benned attól a pillanattól kezdve, hogy kinyitottad az Oktávót.

Széltoló habozott.

— Várjunk csak egy percet — mondta. — Azt akarjátok, hogy egyik helyről a másikra rohangásszak, és megakadályozzam a varázslókat abban, hogy összetereljék az összes igét?

— Pontosan.

— Ezért költözött egyikőtök a fejembe?

— Ahogy mondod.

— Ti tökéletesen tönkretettétek az életemet, tudtok róla? — fakadt ki Széltoló hevesen. — Lehetett volna belőlem valóságos varázsló, ha nem határoztok úgy, hogy valamiféle hordozható varázskönyvnek néztek! Egyetlen más varázsigére sem vagyok képes emlékezni, mert be vannak tojva, nem mernek megmaradni egy fejben veletek!

— Sajnáljuk.

— Én csak haza akarok menni! Oda akarok visszamenni,

ahol… — valami csillogni kezdett Széltoló szemében — macskakövek vannak az ember talpa alatt, és némelyik sör nem is annyira ihatatlan, és egész jó sülthalat lehet kapni esténként, esetleg egy pár kovászos uborkával, meg még angolnapástétomot, sőt kürtcsigát is árulnak, és mindig akad egy meleg istálló, ahol az ember megalhat, és reggel ugyanazon a helyen ébredsz, ahol előző éjszaka lefeküdtél, és nincsenek állandó időjárási frontok se! Úgy értem, rohadtul nem érdekel ez az egész mágia, valószínűleg nem is vagyok, izé, varázslói anyagból gyúrva, én csak *haza* akarok menni!…

— De muszáj, hogy… — kezdte az igék egyike.

Túl későn. A honvágy, a tudatalatti vékony gumizsinórja, ami képes egy lazacot háromezer mérföldnyi úszásra inspirálni vadidegen tengerekben, vagy egymillió lemminget elindítani, hogy vígan visszafussanak az ősi anyaföldre, amely egy apró kontinentális elferdülésnek köszönhetően már nincs ott többé — a honvágy úgy emelkedett fel Széltolóban, mint a késő éjjel bezabált töltött káposzta, végighömpölygött az erőtlen szálon, mely megkínzott lelkét testéhez kapcsolta, megvetette lábát és megrángatta…

A varázsigék egyedül maradtak az Oktávóban.

Mármint akkor egyedül, ha eltekintünk a Poggyásztól.

Ránéztek, nem szemekkel, hanem olyan ősöreg tudatossággal, mint maga a Korong.

— Te is elhúzhatsz a sunyiba — mondták.

— …rossz…

Széltoló tudta, hogy ő maga beszél, mert felismerte hangját. Egy pillanatig még nem a megszokott módon nézett ki saját szemén, hanem mint ahogy egy kém kémlel át egy festmény kivágott szemnyílásán. Aztán visszatért.

— Rendben vagy, Széltoló? — kérdezte Cohen. — Egy kicsit elvarázsoltnak látszottál.

— Meg egy kissé hullasápadtnak is — tódította Betán. — Mintha valaki a sírodra lépett volna.

— Khm, igen, valószínűleg én magam — felelte Széltoló. Feltartotta ujjait, és megszámolta őket. A szokásos mennyiségnek tűnt.

— Khm, megmozdultam egyáltalán? — érdeklődött aztán.

— Csak a tüzet bámultad, de úgy, mint aki kísértetet lát — mondta Betán.

Nyögés hallatszott mögülük. Kétvirág felült, kezével támogatva fejét.

Szeme rájuk szegeződött. Ajka hangtalan mozgott.

— Hát ez aztán fura egy… álom volt — nyilatkozta. — Mi ez a hely? Miért vagyok itt?

— Nosz — fogott bele Cohen — némelyek azt állítják, hogy az

Univerzum Teremtője kezébe vett egy marok szarat ész…

— Úgy értettem, *itt* — vágott közbe Kétvirág. — Te vagy az, Széltoló?

— Igen — válaszolta Széltoló, ám nem minden kétely nélkül.

— Volt az az… óra, ami… meg azok az emberek, akik… — motyogta Kétvirág. Megrázta a fejét. — Miért van mindennek lószaga?

— Beteg voltál — közölte Széltoló. — Hallucináltál.

— Igen… feltételezem, úgy lehetett. — Kétvirág lepislogott a mellkasára. — Ám abban az esetben, miért van a…

Széltoló talpra ugrott.

— Elnézést, túl sokan vagyunk itt, muszáj egy kis friss levegőt vennem — mondta. Lekapta Kétvirág nyakáról a képdoboz szíját, és a sátor ajtaja felé iramodott.

— Én nem vettem azt észre, amikor bejött — jegyezte meg Betán. Cohen vállat vont.

Széltolónak sikerült néhány yardnyira eltávolodni a jurtától, mielőtt a képdoboz zárópecke kattogni kezdett. Nagyon lassan, a doboz kiköpte az utolsó képet, amit a démon festett.

Széltoló elmarta.

Amit mutatott, még fényes nappal is eléggé borzasztó lett volna. A fagyos csillagfényben, amit a gonosz új csillag színezett vörösre, még annál is sokkal rosszabb volt.

— Nem — mondta lágyan Széltoló. — Nem, egyáltalán nem ilyen volt, volt ott egy ház, meg az a lány, meg…

— Azt látod, amit látsz, én meg azt festem, amit én látok — vetette oda a kisördög a csapóajtajából. — Amit én látok, az a valóság. Erre tenyésztettek ki. Csak azt látom, ami tényleg ott van.

Egy sötét forma lábolt át a csikorgó havon Széltoló felé. A Poggyász. Széltoló, aki átlagos körülmények között utálta és nem bízott benne, váratlanul úgy érezte, hogy nála üdítőbben normális dolgot még nem látott életében.

— Látom, neked is sikerült meglépni — mondta Széltoló. A Poggyász megzörgette a fedelét.

— Oké, de *te* mit láttál? — kérdezte Széltoló. — Visszanéztél?

A Poggyász nem szólt. Egy pillanatig mindketten csöndben maradtak, mint két harcos, akik elmenekülve a mészárlás mezejéről szünetet tartanak, hogy újra lélegzethez és ép elméhez jussanak. Aztán Széltoló megszólalt:

— Gyere, odabenn ég a tűz!

Kinyúlt, hogy megveregesse a Poggyász fedelét. Az ingerülten ráacsargott, csaknem elkapva ujjait. Az élet visszatért a megszokott kerékvágásba.

A következő napon derülten, fényesen és hidegen pitymallott. Az

ég kék kupolaként borult a világ fehér lepedőjére, és az összhatás olyan friss és tiszta lett volna, mint egy fogpasztareklámé, ha nem lett volna az a rózsaszín pötty a láthatáron.

— Moszt már fényesz nappal isz lehet látni — jegyezte meg Cohen. — Mi az?

Szigorúan Széltolóra bámult, aki elvörösödött.

— Miért néz mindenki rám? — kérdezte. — Fogalmam sincs róla, mi az, talán egy üstökös vagy hasonló.

— Mind el fogunk égni? — faggatta Betán.

— Honnan a francból tudhatnám? Még eddig sose ütköztem bele egy üstökösbe!

Libasorban lovagoltak át a ragyogó hómezőn. A Ló Népe, amely láthatólag nagyra becsülte Cohent, megajándékozta őket hátasaikkal és útmutatást is adott a Gabalyfolyó felé, száz mérföldnyire peremiránt, ahol Cohen szerint Széltoló és Kétvirág könnyen talál egy bárkát, ami majd elviszi őket a Körkörös-tengerre. Cohen azt is kijelentette, hogy elkíséri őket, fagydaganatai okán.

Mire Betán azonnal kinyilvánította, hogy ő is megy, arra az esetre, ha Cohen bármit is be akarna dörzsöltetni.

Széltoló bizonytalanul érzékelte, hogy valamiféle vegytani folyamatok zajlanak a háttérben. Példának okáért, Cohen erőfeszítéseket tett, hogy kifésülje a szakállát.

— Úgy veszem észre, Betánnak meglehetősen tetszel — mondta. Cohen nagyot sóhajtott.

— Ha húsz évvel fiatalabb lehetnék! — felelte vágyakozva.

— Igen?

— Hatvanhét évesz lennék.

— És mi köze a két dolognak egymáshoz?

— Nosz… hogyan isz fogalmazzam? Amikor még fiatalember voltam, kardommal vészve hírnevem a világba, azt szerettem, ha a babám vörösz hajú ész tüzesz.

— Á.

— Aztán ahogy öregedtem, szívesebben keresztem magamnak olyan szőkéket, akik szeme szokattudóan csillogott.

— Ó? Igen?

— Aztán még tovább öregedtem, ész felfedeztem a szenvedélyesz természetű, szötét nők vonzerejét.

Elhallgatott. Széltoló várt.

— És? — kérdezte. — Aztán mi lett? Mi az, amit most leginkább értékelsz egy nőben?

Cohen feléje fordította csipás, kék félszemét.

— A türelem.

— El sem akarom hinni! — ujjongott egy hang mögöttük. — Együtt lovagolok Cohennel, a Barbárral!

Természetesen Kétvirág volt. Kora reggel óta, amióta felfedezte, hogy ugyanazt a levegőt szívja be, mint minden idők legnagyobb hőse, úgy vigyorgott, mint egy majom, ha kezébe nyomják a banánültetvény kulcsát.

— Ez meg szórakozik velem? — kérdezte Cohen Széltolótól.

— Nem. Mindig ilyen.

Cohen hátrafordult a nyeregben. Kétvirág ráragyogott, és büszkén odaintett neki. Cohen visszafordult, és felmordult.

— Van neki szeme, hát nincs?

— Van neki, csak nem úgy működik, mint másoké. Hidd el nekem. Úgy értem… nos, emlékszel a Ló Népének jurtájára, ahol az elmúlt éjjelt töltöttük?

— Persze.

— Szerinted is egy kicsit sötét volt, meg zsíros, és olyan szaga volt, mint egy súlyos beteg lónak?

— Rendkívül pontosz leírász, azt mondom erre.

— Ő tiltakozna. Aszondaná, hogy egy pompás barbár sátorpalota volt, amiben azon vadállatok prémjei lógtak, amiket a civilizáció peremén élő, sasszemű harcosok puszta kézzel ejtettek el, s hogy a hely ritka és különleges gyantáktól illatozott, amiket karavánoktól szokás zsákmányolni, mikor azok átkelnek az úttalan… nos, és így tovább sokáig. Komolyan mondom — tette hozzá.

— Elment az esze?

— Egy bizonyos módon igen. De olyan elmebeteg, akinek tömérdek a pénze.

— Á, akkor nem lehet hibbant. Tudom, amit tudok: ha egy fickónak rengeteg a pénze, akkor csak különc.

Cohen újra megfordult a nyeregben. Kétvirág épp azt mesélte Betánnak, hogy Cohen hogyan győzte le egymaga a s'bélindai boszorkányúr kígyóharcosait, és hogyan lopta el Offler, a Krokodilisten, óriási szobrából a szentséges gyémántot.

Furcsa mosoly született Cohen ráncbarázdálta arcán.

— Ha akarod, szólok neki, hogy fogja be a száját — ajánlotta Széltoló.

— Befogná?

— Nem, nem hinném.

— Hadd csacsogjon! — felelte Cohen. Keze a kardmarkolatára tévedt, amit évtizedes használat csiszolt simára. — Mászkülönben, nekem tetszik az ilyen szem — jelentette ki. — Ötven évre néz vissza.

Száz yarddal mögöttük, kínosan szökdécselve a lágy hóban, igyekezett a Poggyász. Soha senki nem kérdezte véleményét semmiről.

Estére elérték a fennsík szélét, és lefelé lovagoltak a komor fenyőerdőkön át, amiket a hóvihar csak éppenhogy havazott be. A táj

főként hatalmas, töredezett sziklákból, és olyan mély meg keskeny völgyekből állt, amikben a nappal úgy teljes húsz percig tart. Vad, szeles vidék volt ez, az a fajta, ahol számíthatsz arra, hogy találkozni fogsz…

— Trollok — mondta Cohen, beleszaglászva a levegőbe.

Széltoló körbenézett a vörös estéli fényben. Hirtelen a korábban tökéletesen normálisnak látszó sziklák gyanúsan elevennek tűntek. Az árnyékok, amikre az imént még nem nézett volna kétszer, rémisztően lakottnak rémlettek.

— Én szeretem a trollokat — nyilatkozta Kétvirág.

— Nem, dehogy is! — szögezte le Széltoló határozottan. — Kizárt dolog. Nagyok és bütykösek és megeszik az embert.

— Nem, dehogy — mondta Cohen. Kínlódva lecsusszant a lováról, és a térdét masszírozta. — Ez egy általánoszan elterjedt tévhit. A trollok szoszem esznek meg szenkit.

— Nem?

— Nem, mindig kiköpik a falatokat. Nem tudják megemészteni az embereket, érted? Az átlag troll mászt szem akar az élettől, mint egy jókora gránitszeletet, talán, meg utána eszetleg egy kiadósz mészkőkockát. Hallottam, hogy egyeszek szerint azért van így, mert ők szilikon… szilencium… — Cohen elhallgatott, és végigtörölte szakállát. — …sziklából vannak.

Széltoló bólintott. Természetesen a trollok nem voltak ismeretlenek Ankh-Morporkban, ahol gyakorta alkalmazták őket testőrként. Mindazaddig eléggé sokba kerültek, amíg meg nem tanulták, mire való az ajtó, és fel nem hagytak a házból való távozás számukra evidens módjával, ami abból állt, hogy gondolkozás nélkül keresztülgyalogoltak a legközelebbi falon.

Ahogy tűzrevalót gyűjtögettek, Cohen folytatta:

— A trollfog, az aztán nem szemmi.

— Miért? — kérdezte Betán.

— Gyémánt. Muszáj, hogy abból legyen, tudod. Az egyetlen dolog, ami képesz elrágni a sziklát, ész még így isz évente kell új fogszort növesszenek.

— Ha már szóba kerültek a fogak… — kezdte Kétvirág.

— Igen?

— Nem tudom nem észrevenni…

— Igen?

— Ó, semmi — mondta Kétvirág.

— Igen? Ó. Gyújtsuk meg a tüszet, még mielőtt beszötétedik. Ész akkor — Cohen grimaszolt egyet — eszetleg főzhetnénk egy kisz leveszt.

— Széltoló abban nagyon jó — lelkesedett Kétvirág. — Mindent tud a fűszerekről, gyökerekről meg mindenről.

Cohen úgy pillantott Széltolóra, amiből nyilvánvaló volt, hogy ő, Cohen, ezt egyáltalán nem hiszi el.

— Nosz, a Ló Népe adott nekünk némi szárított lóhúszt — vont végül vállat. — Ha találnál néhány vadhagymát meg ilyeszmit, az eszetleg javítana az ízén.

— De én… — kezdte Széltoló, aztán feladta. Különben is, okoskodott magában, tudom, hogy néz ki egy hagyma, olyan lottyadt fehér izé, aminek a tetején van egy kis kinyúló zöld valami, nyilván az ilyesmi eléggé szembetűnő.

— Akkor megyek és körülnézek, jó? — kérdezte.

— Igen.

— Ott abban a csupasűrű, árnyékos aljnövényzetben?

— Nagyon alkalmasz helynek látszik, igen.

— Azt gondolod, ahol azok a mély vízmosások meg hasonlók vannak?

— Ideálisz helyszín szerintem.

— Igen, magam is úgy gondoltam — reagálta Széltoló keserűen. Nekivágott, azon morfondírozva, hogy a francba csalogatja magához az ember a hagymákat. Végül is, gondolta, bár az ember látja őket a piaci standokon átkötve egy zsinórral, valószínűleg nem ott nőnek, és a parasztok vagy akárkik esetleg hagymavadászkutyákat vagy ilyesmiket használnak, vagy talán nótára fakadnak, hogy magukhoz vonzzák a hagymákat.

Már néhány korán kelő csillag fenn ragyogott az égen, amikor céltalanul böködni kezdett a levelek és a fű között. Világító, kellemetlenül szerves gombák, amik úgy néztek ki, mint amik házassági segédeszközül szolgálhatnak egy gnóm életében, freccsentek szét talpa alatt. Más dolgok, szerencsére láthatatlanok, szökdécseltek, vagy siklottak el a bokrok alá, és szemrehányóan vartyogtak rá.

— Hagymák? — suttogta Széltoló. — Merre vagytok, hagymák?

— Arra a vén tiszafa alatt van egy csomó belőlük — szólalt meg egy hang mellette.

— Á! — mondta Széltoló. — Pompás.

Hosszú csönd ereszkedett alá, ha eltekintünk a Széltoló füle körüI zümmögő szúnyogoktól.

Aki tökéletesen moccanatlan állt. Még csak a szeme se rebbent.

Végül megszólalt:

— Elnézést.

— Igen?

— Melyik a tiszafa?

— Az a kis göcsörtös az apró, sötétzöld tűlevelekkel.

— Ó, igen, már látom. Köszönöm.

Nem mozdult. Végül a hang társalgási tónusban megkérdezte:

— Esetleg tehetek még érted valamit?

— Te nem egy fa vagy, ugye? — firtatta Széltoló, még mindig mereven előre bámulva.

— Ne hülyéskedj. A fák nem tudnak beszélni.

— Bocs. Csak azért, mert nemrégiben volt némi problémám a fákkal. Tudod, hogy van ez.

— Nem igazán. Én egy szikla vagyok.

Széltoló hangja alig-alig változott el.

— Remek, remek — mondta lassan. — Nos, akkor learatom azokat hagymákat.

— Jó évágyat!

Előre sétált, ugyancsak óvakodva, ám méltóságteljesen, rálelt egy nyaláb szálas, fehér izére, amik az aljnövényzetben lapultak, vigyázva kihúzta őket, és megfordult.

Egy kicsivel arrébb valóban volt ott egy szikla. De nem csak egy. Sziklák hevertek mindenhol. Ezen a helyen a Korong csontjai roppant közel kerültek a felszínhez.

Szigorúan rámeredt a tiszafára, arra az esetre, ha mégis az beszélt volna hozzá. De ez a tiszafa, lévén egy eléggé magának való, magányos fa, még nem hallott Széltolóról, a fák, ligetek, csalitok és erdők megváltójáról, meg egyébként is épp aludt.

— Ha te szórakoztál, Kétvirág, akkor tudd meg, hogy én rögtön felismertelek! — szólt Széltoló. A hangja hirtelen elképesztően tisztán és nagyon egyedül csendült a leszálló szürkületben.

Széltolónak eszébe jutott az egyetlen dolog, amit egész biztosan tudott a trollokról, mégpedig az, hogy napfény hatására kővé válnak, így bárki, aki nappali munkára szerződtetett trollokat, egy vagyont költhetett fényvédő krémekre.

De most, hogy elgondolkozott ezen, *arról* bezzeg nem esett szó, mi történt velük, ha a nap újra lenyugodott…

A nappali fény utolsó sugara is kiszivárgott a látképből. És hirtelen úgy tűnt, rengeteg szikla van mindenfelé.

— Borzasztóan sok időt áldoz azokra a hagymákra — jegyezte meg Kétvirág. — Nem gondolod, hogy jobban tennénk, ha utána mennénk és megkeresnénk?

— A varázslók tudnak magukra vigyázni — mondta Cohen. — Ne aggódj! — Összerándult. Betán ugyanis a lábkörmeit nyesegette.

— Igazából ő nem valami hűdejó varázsló — folytatta Kétvirág, közelebb húzódva a tűzhöz. — Nem mondanám a szemébe, de… — Cohen felé hajolt. — …valójában még egyszer sem láttam varázsolni.

— Rendben, most nyújtsd ide a másikat! — szólt Betán.

— Igazán nagyon kedvesz tőled.

— Egész formás lábad lenne, ha ápolnád.

— Úgy tűnik, már nem tudok úgy lehajolni, mint szoktam volt —

mondta Cohen szégyenlősen. — Ész persze, az ember nem találkozik szok pedikűrősszel az én szakmámban. Tényleg kész röhej. Számát sze tudom, hány kígyópappal, őrült isztennel, harcifőnökkel találkoztam, de szoha egyetlen pedikűrősszel szem. Feltételezem, nem hangzana valami jól, de tényleg… Cohen a Pedikűröszök Ellen…

— Vagy Cohen És A Végzet Hátmasszőrjei! — javasolta Betán. Cohen kuncogott.

— Vagy Cohen És A Tébolyult Fogorvosok! — nevetett Kétvirág.

Cohen összeszorította a száját.

— Abban meg mi olyan mulatságosz? — kérdezte, és hangjának éle volt. Borotvaéle.

— Ó, öööö, nos — makogta Kétvirág. — Tudod, a fogad…

— Mi van vele? — csattant fel Cohen.

Kétvirág nagyot nyelt.

— Kénytelen voltam észrevenni, hogy a fogad, khm, nem ugyanazt a földrajzi helyzetet foglalja el, mint a szád.

Cohen hosszasan fixírozta. Aztán megroggyant a válla és hirtelen nagyon kicsinek és öregnek látszott.

— Természeteszen igaz — motyogta. — Nem hibáztatlak. Nem könnyű fogak nélkül hősznek lenni. Nem számít, mi mászt veszítesz el, félszemmel is nyugodtan folytathatod a szakmát, de ha látják, hogy a szádban csak íny található, oda a tisztelet.

— Én tisztellek — nyilatkozta Betán lojálisan.

— Miért nem teszel szert újakra? — kérdezte okoskodóan Kétvirág.

— Nosz, igen, ha cápa vagy ilyeszmi volnék, akkor igen, növesztenék újakat — felelte Cohen gúnyosan.

— Ó, nem, dehogy, az ember vesz magának újat — mondta Kétvirág. — Figyelj csak, megmutatom neked… öööö, Betán, volnál olyan szíves elfordulni? — Megvárta, míg a lány a másik irányba néz, és akkor kezét a szájához emelte.

— Látod?

Betán hallotta, ahogy Cohen levegő után kapkod.

— Ki tudod venni a fogadat?

— Ó, igen. Több készletem van belőlük. Elnézészt… — nyeldeklő nesz hallatszott, és aztán immár szokásos hangján Kétvirág így szólt. — Magától értetődik, hogy roppant könnyen kezelhető és kényelmes.

Cohen hangja megdöbbenéssel vegyes bámulatot sugárzott, legalábbis annyi bámulatot, amennyit fog nélkül lehet, ami körülbelül ugyanannyi, mint foggal, csak sokkal kevésbé hangzik imponálóan.

— Magam isz úgy vélem — mondta. — Amikor fáj, akkor csak kiveszed, ész hagyod, hogy szenvedjen, mi? Jó lecke a kisz disznóknak, megtanulhatják, hol lakik az úriszten, milyen érzész

egyedül fájni!

— Nem egészen így van — mondta óvatosan Kétvirág. — Ezek a fogak nem az enyémek, csak *hozzám tartoznak*.

— Valaki mász fogait tartod a szádban?

— Nem, valaki készíti őket. Ahonnan jövök, rengetegen hordanak ilyet, ez egy…

De Kétvirág előadása a fogászati segédeszközökről sosem hangzott el, mert valaki leütötte.

A Korong aprócska holdja szorgosan gördült az égen. Saját fényét sugározta a Teremtő által kreált erőltetett és meglehetősen szakszerűtlen csillagászati elrendezésnek betudhatóan, és zsúfolásig tömve volt válogatott holdistennőkkel, akik az adott pillanatban nem szenteltek különösebb figyelmet a Korongon zajló eseményeknek, mert egy folyamodványt dolgoztak épp ki, amit a Jégóriások ellen készültek benyújtani.

Ha lenéztek volna, láthatták volna, ahogy Széltoló sürgetőleg beszél egy halom sziklához.

A trollok a multiverzum legősibb életformái közé tartoznak, létük egy egész korai kísérletre nyúlik vissza, ami ezt az élet dolgot kívánta útjára bocsátani, lehetőleg minden szotyakos protoplazma nélkül. Az egyes trollok sokáig éltek, nyáron nyári, nappal nappali álomba merülve, mivelhogy a hőség megtámadja az egészségüket és lelassítja őket. Geológiájuk egyszerűen lenyűgöző. Beszélhetnénk a tribológiáról, megemlíthetnénk a szennyezett szilícium félvezető képességét, emlékeztethetnénk a prehistorikus óriástrollokra, akikből a Korong legfőbb hegyvonulatai állnak s akiknek esetleges felébredése meglehetősen komoly következményekkel járna, de az az igazság, hogy a Korong erőteljes és mindenütt jelenlevő mágikus mezeje nélkül a trollok már réges-rég kihaltak volna.

Az elmegyógyászatot még nem találták ki a Korongon. Még soha senki se dugott Széltoló orra alá egy tintapacnit, hogy megállapítsa, nincs-e egy kerékkel kevesebbje vagy többje. Így hát az egyetlen mód, ahogy le tudta volna írni azt, amint a sziklák trollá váltak, az valami bizonytalan hadoválás lett volna arról, hogyan is látsz váratlanul képeket kialakulni, amikor sokáig bámulsz a tűzbe, vagy a felhőkre.

Az egyik percben még tökéletesen mindennapos sziklákat látott, és hirtelen egynéhány repedés, ami pedig egész idő alatt jól látszott, határozottan magára öltötte egy száj vagy egy hegyes fül külsejét. Egy pillanattal később, minden tényleges változás nélkül, egy troll csücsült az orra előtt, és gyémántokkal teli szájjal vigyorgott rá.

Nem tudnának megemészteni, mondta Széltoló magának biztatótag. Nagyon rosszul lennének tőlem.

Valahogy ez sovány vigasznak tűnt.

— Szóval te vagy Széltoló, a varázsló — mondta a legközelebbi troll. Úgy hangzott, mintha valaki murván szaladna. — Hát nem is tudom. Arra számítottam, magasabb leszel.

— Lehet, hogy egy kicsit erodálódott — jegyezte meg egy másik. — A mítosz borzasztóan ősi.

Széltoló zavartan fészkelődött. Eléggé biztos volt abban, hogy a szikla, amin ücsörgött, megváltoztatta az alakját, és most egy kicsiny troll — alig több, mint egy kavics — barátságosan a lábára telepedett, és valami hihetetlen érdeklődéssel bámulja.

— Mítosz? — kérdezte. — Miféle mítosz?

— Hegyorom a sódernek adta tovább az idők alkonya[3] óta — mondta az első troll. — „Amikor majdan a vörös csillag világol az égen, eljövend Széltoló, a varázsló hagymákat keresni. Ne harapjátok meg! Roppant fontos, hogy segítsetek neki életben maradni.”

Csönd támadt.

— Ennyi az egész? — firtatta Széltoló.

— Igen — válaszolta a troll. — Sosem tudtuk, mit gondoljunk erről. A mítoszaink többsége sokkal, de sokkal izgalmasabb. A régi szép időkben lényegesen érdekesebb volt sziklának lenni.

— Valóban? — sóhajtotta Széltoló erőtlenül.

— Ó, hogyne. Csupa móka meg kacagás. Tűzhányók mindenütt. Akkoriban még tényleg *jelentett* valamit sziklának lenni. Nem létezett ez az üledékes lerakódási zagyvaság: vagy vulkanikus voltál, vagy nem voltál. Persze, ennek már vége. Manapság egyesek trollnak nevezik maguk, pedig, nos, néha alig többek palánál. Vagy mészkőnél. Én bezzeg nem vágnék úgy fel, ha rajzolni lehetne velem! Hát nincs igazam?

— Dehogynincs — vágta rá sebtiben Széltoló. — Abszolúte így van! Ez a, öööö, mítosz dolog, ez aszongya, hogy semmiképp se harapjatok meg?

— Pontosan! — mondta a piciny troll a lábán. — És én mondtam meg neked, hol találod a hagymákat!

— Roppantul örvendünk, hogy végre eljöttél — mondta az első troll, aki, Széltoló kénytelen volt észrevenni, a legnagyobb volt az összes közül. — Egy kissé aggaszt minket ez az új csillag. Mit jelent?

— Nem tudom — felelte Széltoló. — Úgy látszik, mindenki azt hiszi, hogy majd én tudni fogom, de nem…

— Nem mintha kifogásunk lenne a beolvasztás ellen — jegyezte meg az óriás troll. — Végül is, mi mindnyájan pont úgy kezdtük. De azt gondoltuk, hogy esetleg mindennek a végét jelentheti, és az nem tűnik valami nagyszerű dolognak.

— Egyre nő — szólalt meg egy másik troll. — Csak nézz rá! Nagyobb, mint tegnap éjjel.

Széltoló ránézett. *Határozottan* nagyobb volt, mint tegnap éjjel.

— Szóval azt gondoltuk, hogy esetleg neked lesz valami javaslatod — szólt a vezértroll, olyan szelíden, amennyire csak lehetséges, ha valaki hangja leginkább a gránittal történő gargarizálásra emlékeztet.

— Leugorhatnátok a Peremről — sugallta Széltoló. — A világegyetemben biztos, hogy se szeri, se száma azoknak a helyeknek, amik megörülnének néhány újabb sziklának.

— Arról már hallottunk — közölte a troll. — Találkoztunk olyan sziklákkal, akik kipróbálták. Azt mondták, hogy évmilliókig csak lebegsz, aztán elönt a forróság, elégsz, és egy nagy lyuk alján végzed a tájban. Ez nem hangzik valami fényesen.

Felállt, olyan hanghatás kíséretében, mint amikor szén zörög az aknában, és megnyújtóztatta vaskos, bütykös karját.

— Nos, mindenesetre nekünk segítenünk kell rajtad — mondta. — Van valami, amit szeretnél, ha megtennénk?

— Levest kellene készítenem — felelte Széltoló. Bizonytalanul meglengette a hagymákat. Valószínűleg nem ez volt a leghősiesebb, vagy legcélratörőbb gesztus, amit valaha valaki elgesztikulált.

— Levest? — kérdezte a troll. — Ez minden?

— Nos, esetleg pár pirítóst is.

A trollok egymásra néztek, annyi fogékkövet villogtatva, ami elég lett volna egy közepes méretű város megvételére.

Végül a legnagyobb troll azt mondta:

— Hát akkor legyen leves! — Darabosan vállat vont. — Tudod, csak valahogy azt képzeltük, hogy a mítosz majd, nos, egy kicsit… nem is tudom, azt gondoltam volna… mindegy, végül is azt hiszem, nem számít.

Felé nyújtott egy olyan kezet, mint egy fürt megkövesedett banán.

— Kvarcnak hívnak — mutatkozott be. — Az ott Krizopráz, és Breccsa, és Jáspis, meg a feleségem, Berill… egy kissé metamorf, de ki nem az manapság? Jáspis, jössz le rögtön a lábáról!

Széltoló óvatosan kezet rázott vele, felkészülve az összesajtolt csontok roppanására. Ám ez nem következett be. A troll keze durva volt, és a körmök körül kissé zuzmós.

— Sajnálom — mentegetőzött Széltoló. — Korábban nem igazán volt alkalmam trollokkal megismerkedni.

— Kihalóban van a fajunk — bólogatott Kvarc szomorúan, ahogy a társaság elindult a csillagos ég alatt. — Törzsünkben az ifjú Jáspis az egyetlen kavics. Tudod, filozófiában szenvedünk.

— Igen? — próbált lépést tartani Széltoló, effektíve és képletesen. A trollcsapat gyorsan haladt, ám egyben meglepően csöndesen: nagy, gömbölyded alakok, amik úgy mozogtak az éjszakában, mint a szellemek. Csak nagynéha jelezte elhaladásuk egy olyan éjszakai élőlény, ami nem hallotta meg, hogy jönnek, hamar ellaposodó

sivítása.

— Ó, igen. Szenvedő alanyai vagyunk. A végén mindnyájunkat elkap. Azt mondják, egy este ébredőben felmerül benned „Ugyan, minek?”, és többé nem kelsz fel. Látod ott azokat a görgetegeket?

Széltoló látott néhány hatalmas formát a fűben fekve.

— Az ott, a végén, a nagynéném. Fogalmam sincs, miről gondolkozhat, de kétszáz éve meg se moccant.

— Jaj, nagyon sajnálom.

— Igazából nem gond ez így, hogy itt vagyunk és rájuk nézünk — mondta Kvarc. — Nincsenek erre emberek, érted? Tudom, nem a te hibád, de úgy látszik, az emberek képtelenek különbséget tenni egy gondolatokba temetkezett troll meg egy közönséges szikla közt. A dédnagybátyámat nyíltszíni fejtésnek vetették alá, képzeld csak el!

— Borzasztó!

— Igen, egyik percben még troll volt, a következőben meg díszkandalló.

Megtorpantak egy ismerősnek látszó sziklaorom előtt. A sötétben egy sebtiben eltaposott tűz maradványai parázslottak.

— Úgy néz ki, hogy itt harcoltak — jelentette ki Berill.

— Mind eltűntek! — jajongta Széltoló. — Még a lovak is! Sőt a Poggyász is!

— Az egyikük szivárgott — térdelt le Kvarc. — Azt a vörös, folyékony izét, amit a belsőtökben tartotok. Nézd csak!

— Vér!

— Úgy nevezik? Sosem láttam sok értelmét a dolognak.

Széltoló olyan modorban nyargalt körbe-körbe, mint akinek teljesen elment az esze, belesett a bokrok mögé, hátha valaki odarejtőzött. Ez volt az oka, hogy végül belebotlott egy kis, zöld flakonba.

— Cohen gyógyírja! — jajgatta. — Ami nélkül nem megy sehova!

— Nos — mondta Kvarc —, van valami, amit ti, humánok, meg tudtok tenni, úgy értem, olyasmi, mint mikor mi lelassulunk és elkapjuk a filozófiát, csak ti szétestek darabokra…

— Meghalásnak nevezik! — visította Széltoló.

— Az az. Mindenesetre azt nem csinálták, mert nincsenek itt.

— Hacsak meg nem ették őket! — vetette fel izgatottan Jáspis.

— Hm — fontolgatta Kvarc.

— Farkasok? — lehelte Széltoló.

— Az összes farkast kiterítettük errefelé már évekkel ezelőtt — felelte a troll. — Pontosabban, Vénséges Nagyapó tette.

— Nem kedvelte őket?

— Dehogy, csak sose nézte, hová lép. Hm. — A trollok tovább vizsgálták a földet.

— Van itt egy csapás — mondta egyikük. — Elég sok lóé. —

Felnézett a közeli hegyekre, ahol meredek bércek és veszélyes szirtek oromlottak a holdfényes erdők fölibe.

— Vénséges Nagyapó odafönn él — tette hozzá csöndesen.

Volt valami abban, ahogy mondta, amitől Széltoló azonnal elhatározta, hogy soha, de soha nem akar találkozni Vénséges Nagyapóval.

— Veszélyes, mi? — kockáztatta meg.

— Nagyon öreg, óriási és utálatos. Már évek óta nem láttuk — mondta Kvarc.

— Évszázadok óta — javította ki Berill.

— Mindet laposra fogja lapítani! — egészítette ki Jáspis, fel- s aláugrálva Széltoló lábujjain.

— Néha megtörténik, hogy egy tényleg nagyon öreg és hatalmas troll egyedül felmegy a hegyekbe és a… khm… a szikla átveszi az uralmat, ha tudsz követni.

— Nem?

Kvarc sóhajtott.

— Az emberek néha úgy viselkednek, mint az állatok, nem? És néha egy troll elkezd úgy gondolkozni, mint egy szikla, és a sziklák nem különösebben szeretik az embereket.

Breccsa, egy ösztövér troll homokkő kikészítéssel, megkopogtatta Kvarc vállát.

— Akkor hát a nyomukba eredünk? — kérdezte. — A mítosz azt mondja, segítsünk ennek a Széltoló nevű löttyetegnek.

Kvarc felállt, egy pillanatig elgondolkozott, aztán tarkójánál fogva felmarkolta Széltolót, és egy széles, csikorgó mozdulattal a vállára emelte.

— Megyünk — szögezte le határozottan. — És ha találkoznánk Vénséges Nagyapóval, majd megpróbálom elmagyarázni…

Két mérfölddel odébb egy sor ló ügetett az éjszakában. Három közülük szakértelemmel megkötözött és felpeckelt szájú foglyokat hordozott. Egy negyedik egy durva *travois*-t húzott, amin a Poggyász feküdt, összekötözve, behálózva és csöndesen.

Heréna halkan megállította a menetoszlopot, és odaintette egyik emberét.

— Biztos vagy benne? — kérdezte. — Én nem hallok semmit.

— Trollformákat láttam — jelentette ki a férfi kereken.

A nő körülnézett. Errefelé gyérebben nőttek a fák, sok volt az omladék, és előttük a csapás egy kopasz, sziklás hegy irányába vezetett, ami különösképp barátságtalannak látszott a vörös csillagfényben.

Nyugtalanította ez az ösvény. Nagyon öregnek tűnt, de biztos, hogy valami annak idején kitaposta, és a trollokat nem olyan könnyű

eltenni láb alól.

Sóhajtott egyet. Hirtelen úgy érezte, hogy a titkárnői karrier nem is olyan rossz választási lehetőség, ha jobban meggondoljuk.

Nem először, elmerengett azon, hogy számos hátulütője van a kardművésznői pályának, nem utolsósorban az, hogy a férfiak egész addig nem vesznek komolyan, míg meg nem ölted őket, amikorra is már olyan tök mindegy. Aztán még ott volt a bőrgúnya, amitől kiverte az ekcéma, de hát a hagyomány az megtörhetetlenül hagyomány. Meg a sör. A sör nagyon jó dolog az olyanoknak, mint Hrun, a Barbár, vagy Kitbár, az Orgyilkos, hogy álló éjszaka tivornyázzanak zugkocsmákban, de Heréna itt meghúzta a határt, hacsak nem árultak tisztességes italokat is kis kupicákban, lehetőleg egy szem cseresznyével bennük. És ami az illemhelyek felszereltségét illeti…

De túl nagy volt ahhoz, hogy tolvaj, túl becsületes, hogy orgyilkos, túl intelligens, hogy feleség legyen, és túl büszke, hogy a még ezeken kívül általánosságban rendelkezésre álló egyetlen női foglalkozást válassza.

Így hát kardforgatóvá vált, mégpedig ügyessé, s felhalmozott egy kisebb vagyont, amivel elővigyázatosan sáfárkodott egy olyan jövő érdekében, amit még nem gondolt végig teljesen, de ami tutira magában fog foglalni egy bidét, ha bármi beleszólása is lesz a dolgokba.

A távolból szilánkokra törő fa zaja hallott. A trollok sosem értették igazán, miért is kéne kikerülni a fákat.

Heréna újra felnézett a hegyre. Két, karként elnyúló földhányás magasodott jobbra meg balra, és odafenn látszott egy nagy rétegkibúvás, benne… hunyorgott… néhány barlanggal?

Trollbarlangok. Ám talán mégis jobb lehetőség, mint a sűrű, sötét éjben vaktában bóklászni. És ha feljön a nap, megszűnnek a gondok.

Odahajolt a morporki zsoldosok csapatának vezetője, név szerint Gáncsér, felé. Nem volt túlságosan elragadtatva tőle. Igaz ugyan, hogy ereje meg állóképessége vetekedett egy bivalyéval, az volt csak a probléma, hogy úgy tűnt, esze is csak annyi van. A természete meg olyan volt, mint egy görényé. Mint a belvárosi morporki legények többsége, ő is hajlott rá, hogy kacagva eladja nagyanyját enyvalapanyagnak, és valószínűleg már meg is tette.

— Felmegyünk a barlangokhoz, és hatalmas máglyát gyújtunk a bejáratnál — mondta Heréna. — A trollok nem állhatják a tüzet.

Gáncsér olyan pillantást vetett rá, amiből kitűnt, vannak elképzelései arról, kinek is kéne a parancsokat osztogatni, mindazonáltal ajkai ezt felelték:

— Te vagy a főnök.

— Úgy van.

Heréna visszapillantott a három fogolyra. A láda rendben

megvolt — Ármánd leírása pontosan illett rá. De a férfiak egyike sem látszott varázslónak. Még csak bukott varázslónak sem.

— Ó, egek! — mondta Kvarc.

A trollok megtorpantak. Az éjszaka úgy borult rájuk, mint a bársony. Egy bagoly huhogott baljósan — legalábbis Széltoló annak vélte, bár ornitológiai ismeretei kissé felületesek voltak. Lehet, hogy egy csalogány huhogott, ha ugyan nem egy rigó. Egy denevér csapongott el a fejük fölött. Ebben a kérdésben több önbizalmat érzett.

Ezenkívül fáradtságot érzett, és valami hihetetlen mennyiségű horzsolást teste minden tájékán.

— Miért az „ó egek”? — firtatta.

Belemeredt a sötétségbe. Az a távoli pötty a hegyekben akár tűz is lehet.

— Ó! — mondta. — Nem szeretitek a tüzet, igaz?

Kvarc bólintott.

— Tönkreteszi az agyunk szupravezetését — mondta. — Bár egy ilyen apró tűz nem valószínű, hogy nagy hatással lenne Vénséges Nagyapóra.

Széltoló óvatosan körbenézett, egy elvadult troll közeledésének zaját fürkészve. Látta, hogy közönséges trollok mit képesek tenni az erdővel. Nem azért, mert természetüknél fogva rombolnak, hanem mert minden szerves anyaggal úgy bánnak, mint valamiféle alkalmatlan zavaró tényezővel.

— Hát akkor reméljük, hogy nem veszi észre — kívánta hevesen.

Kvarc felsóhajtott.

— Erre nincs sok esély — mondta. — Merthogy pont a szájában rakták a tüzet.

— Ez Iszten ujja! — nyögte Cohen, miközben kötelékeit rángatta, minden eredmény nélkül.

Kétvirág bambán bámult rá. Gáncsér csúzlija egy egész komoly púpot okozott feje hátulján, és ebből kifolyólag némileg bizonytalan volt egy s más dologban, kezdve a nevével s innen felfele.

— Fülelnem kellett volna — bánkódott Cohen. — Figyelmet kellett volna szentelnem ész nem hagyni, hogy az a szok szöveg az iszékről, a te *foxoraidról*, befolyászoljon! Zápul az agyam, vagy mi a fene.

A könyöke segítségével felhúzta magát. Heréna és a banda többi tagja a barlang szájában gyújtott tűz körül álldogált. Az egyik sarokban, teljes csöndben, a Poggyász meg sem moccant hálója alatt.

— Ez a barlang valahogy olyan fura — jegyezte meg Betán.

— Mi? — kérdezte Cohen.

— Nos, nézd csak meg jobban. Láttál már valaha ilyen sziklákat?

Cohennek el kellett ismernie, hogy a bejárat körüli félkör sziklái valóban szokatlanok voltak; mind magasabb egy embernél, erősen kopott, és meglepően fénylő. A plafonból egy ugyanolyan, hozzáillő félkör lógott. Olyan összhatást keltett, mint egy kőkomputer, amit olyan druida épített, akinek volt valami bizonytalan fogalma a geometriáról, de az égvilágon semmi a gravitációról.

— A falakat is nézd meg!

Cohen ráhunyorított a mellette lévő falra. Vörös kristályerek hálózták be. Nem lehetett benne egészen biztos, de az volt a benyomása, mintha kis fénypöttyök villogtak volna mélyen, magában a sziklában.

Ezenkívül elképesztően huzatos is volt a hely. A barlang fekete mélyéről egyenletes szél fújt.

— Biztos vagyok benne, hogy a másik irányból fújt, amikor bejöttünk — suttogta Betán. — Kétvirág, te mit szólsz hozzá?

— Nos, nem vagyok barlangszakértő — jött a válasz. — De azt gondoltam épp az imént, hogy az ott egy nagyon érdekes sztalag-izé, az ott, ami a mennyezetről lóg. Olyan gumós, hát nem?

Megtekintették.

— Nem tudnám megmondani pontosan, miért… — folytatta Kétvirág. — …de van egy olyan érzésem, hogy esetleg piszok jó ötlet lenne minél hamarabb elhúzni innen.

— Na, persze — pislantott rá Cohen gúnyosan. — Feltételezem, jobban tennénk, ha megkérnénk ezeket a fickókat, hogy kötözzenek ki ész hagyjanak minket elmenni, he?

Cohen még nem töltött sok időt Kétvirág társaságában, máskülönben nem lett volna meglepve, amikor a kis ember élénken bólintott, és azt mondta, azon a hangos, tagolt és óvatos hangon, amit idegen nyelvek megtanulása helyett használt:

— Elnézést! Lennének olyan szívesek kioldozni minket és elengedni? Eléggé nedves és huzatos itt. Bocsánat.

Betán oldalvást Cohenre sandított.

— *Ezt* szokás mondani?

— Eredeti megközelítész, eliszmerem.

És, valóban, hárman elszakadtak a tűz körüli csoporttól, s feléjük tartottak. Nem úgy néztek ki, mint akiknek szándékában áll bárki kötelékét kioldozni. A két férfi inkább olyan fajtának tűnt, akik, midőn megkötözött embereket látnak, elkezdenek késeikkel játszadozni, kenetteljes javaslatokat tenni, és sokattudón kacsintgatni.

Heréna kardja kirántásával mutatkozott be, amit aztán Kétvirág szívének szegezett.

— Melyik közületek Széltoló, a varázsló? — kérdezte. — Négy lovatok volt. Ő itt van köztetek?

— Hümm, nem tudom, hol lehet — válaszolta Kétvirág. — Elment

hagymát keresni.

— Akkor hát ti a barátai vagytok és ő el fog jönni, hogy megmentsen titeket — jelentette ki Heréna. Először Cohenre és Betánra vetett egy pillantást, majd egy alaposabbat a Poggyászra.

Ármánd erősen hangsúlyozta, hogy semmi körülmények között ne nyúljanak a Poggyászhoz. A kíváncsiság árt a szépségnek, de Heréna úgy vélte, neki már édesmindegy.

Lecsúsztatta róla a hálót, és megragadta a láda fedelét.

Kétvirág idegesen összerándult.

— Zárva van — mondta végül a nő. — Hol a kulcs, hájas barátom?

— Neki… neki nincs kulcsa — nyögte Kétvirág.

— Van rajta kulcslyuk — mutatta Heréna.

— Nos, igen, de ha zárva akar maradni, zárva marad — fészkelődött Kétvirág kényelmetlenül.

Heréna tisztában volt Gáncsér gúnyvigyorával. Vicsorított.

— Nyitva akarom látni — parancsolta. — Gáncsér, gondoskodj róla. — Azzal visszamasírozott a tűzhöz.

Gáncsér előhúzott egy hosszú, vékonypengéjű kést, és közelhajolt Kétvirág arcához.

— Nyitva akarja látni — mondta. Felnézett a másik pasasra, és vigyorgott.

— Nyitva akarja látni, Vidor.

— Aha.

Gáncsér lassan meglengette a kést Kétvirág arca előtt.

— Nézze — mondta Kétvirág türelmesen —, azt hiszem, nem érti. Senki se tudja kinyitni a Poggyászt, ha zárkózott hangulatban van.

— Ó, igen, elfelejtettem — felelte Gáncsér elgondolkozva. — Természetesen ez egy varázslatos láda, ugye? Kis lábakkal, azt mondják. Hé, Vidor, vannak lábak a te oldaladon? Nincsenek?

Kétvirág torkához szorította a kését.

— Állati zabos vagyok ettől — közölte. — És Vidor is. Aki nem locsog sokat, de tudod, mit csinál? Kis darabokat szaggat ki az emberekből. Szóval… nyisd ki… azt a… ládát!

Megfordult, és a láda oldalába rúgott; csúnyán meghasította a fát.

Aprócska kattanás hallatszott.

Gáncsér vigyorgott. A fedél lassan, nehézkesen felnyílt. A távoli tűzfény táncolt az aranyon — rengeteg aranyon, rudakban, láncokban, érmékben, súlyos és sziporkázó a villózó árnyékban.

— Azt a mindenit! — mondta Gáncsér lágyan.

Visszanézett a tűz körüli társakra, akik oda se bagóztak, és úgy tűnt, valakinek kiordítoznak a barlangon kívülre. Aztán töprenkedve Vidorra meredt. Ajkai hangtalan mozogtak a fejszámolás szokatlan erőfeszítésétől.

Lenézett a késére.

És akkor megmozdult a padló.

— Hallok valakit — mondta a férfiak egyike. — Odalent. A… öööö… sziklák közt.

Széltoló hangja szárnyalt fel a sötétségből.

— Hé!

— Mi van? — mondta Heréna.

— Nagy veszélyben vagytok! — kiabálta Széltoló. — Azonnal oltsátok el a tüzet!

— Nem, nem — magyarázta Heréna. — Rosszul fogod fel a dolgot, *te* vagy nagy veszélyben. A tűz meg marad.

— Van ez a nagy, öreg troll…

— Mindenki tudja, hogy a trollok kerülik a tüzet — válaszolta Heréna. Bólintott. Két férfi kardot húzott, s kisurrantak a sötétbe.

— Abszolút igaz! — ordította Széltoló kétségbeesve. — Csak ez a bizonyos troll sajnos nem teheti, érted?

— Nem teheti? — Heréna tétovázott. Valami a Széltoló hangjából áradó rettegésből hatott rá.

— Igen, mert, tudod, a nyelvén gyújtottátok meg!

És akkor megmozdult a padló.

Vénséges Nagyapó lassan ébredezett évszázados szendergéséből. Közel járt ahhoz, hogy egyáltalán ne ébredjen fel, igazából néhány évtizeddel később mindez már nem történhetett volna meg. Amikor egy troll megöregszik és nekiáll komolyan elgondolkozni a világegyetemről, általában keres magának egy csöndes helyet, letelepszik némi elmélyült filozofálgatásra, és egy idő után elkezd megfeledkezni végtagjairól. Elindul a szélein egy kristályosodási folyamat, ami aztán odáig fajul, hogy nem marad más, csak egy csöppnyi életszikra egy eléggé nagy, némileg szokatlan rétegződésű hegyben.

Vénséges Nagyapó még nem jutott el teljesen idáig. Arra ébredt egy meglehetősen ígéretesnek látszó, az igazság értelmét firtató gondolatmenetből, hogy valami forró és hamuízű van abban, amit némi töprengés után, halvány emlékképek alapján, a szájaként azonosított.

Elkezdett méregbe gurulni. Szennyezett szilícium idegpályákon parancsok siettek végig. Szilikátteste mélyén sziklarétegek csúsztak meg gördülékenyen sajátos törésvonalak mentén. Fák borultak, pázsit hasadt, ahogy hajónagyságú ujjait kinyújtotta, s megragadta a földet. Magasan szirtarcán két hatalmas sziklaomlás jelezte óriási, megkérgesedett opálhoz hasonlatos szemének kinyitását.

Széltoló mindezt nem tudta megfigyelni, mert az ő szemét csakis

nappali fényre érvényesítették, ám azt láthatta, hogy a teljes, sötét látkép lassan megrázza magát, és lehetetlen módon emelkedni kezd a csillagos háttér előtt.

Felkelt a nap.

A napfény viszont nem. Ami történt, az az volt, hogy a híres korongvilági napfény, amiről már megemlítettük, hogy nagyon vontatott ütemben utazik a Korong erőteljes mágikus mezejében, lágyan ráloccsant a peremvidéki földekre, s megkezdte gyöngéd, hangtalan harcát az éj viszszavonuló ármádiáival. Olvadt aranyként[4] öntötte el az alvó tájat fényesen, tisztán, és mindenek fölött, lassan.

Heréna nem tétovázott. Nagy lélekjelenléttel Vénséges Nagyapó alsóajkának széléhez futott, máris leugrott, és továbbgördült, ahogy a földnek ütközött. A férfiak követték, és szitkozódva landoltak a törmelékek között.

Mint egy fekvőtámaszra készülő hájas férfi, úgy próbált feltápászkodni a vén troll.

Ez persze egyáltalán nem volt nyilvánvaló a foglyok helyzetéből. Ok mindössze annyit érzékeltek, hogy a padló meglódul alattuk, és hogy egy csomó zaj támad; javarészük kellemetlen.

— Barlangrengés! — Vidor megragadta Gáncsér karját. — Tűnjünk innen!

— Egy tapodtat se az arany nélkül.

— Milyen arany?

— Arany arany. Haver, olyan gazdagok lehetünk, mint Kerőzus.

Tagadhatatlan, hogy Vidor intelligenciahányadosa nem volt magasabb az átlag szobahőmérsékletnél; ám ettől még azonnal fölismerte az idiotizmust, ha szembekerült vele. Gáncsér szeme az aranynál is fényesebben csillogott, és úgy tűnt, hogy Vidor bal fülét fixírozza.

Vidor kétségbeesetten nézett a Poggyászra. Továbbra is hívogatóan nyitva állt, ami furcsa volt… az ember azt gondolná, hogy attól a rengeteg rázkódástól be kellett volna csapódjon a fedele.

— Nem tudnánk elvinni — vélte. — Túl nehéz — tette hozzá.

— De még mennyire, hogy elvisszük, legalább egy részét! — kiáltotta Gáncsér, és ahogy a talaj ismét megremegett, a láda felé ugrott.

A fedél rácsattant. Gáncsér eltűnt.

És nehogy Vidor azt higgye, mindez véletlen volt csupán, a Poggyász fedele ismét felcsapódott, csupán egy röpke pillanatra, és egy jókora, mahagónivörös nyelv vált láthatóvá, amint széles mozdulattal végignyal egy szikamórfehér fogsort. Aztán ismét becsattant.

Vidor fokozódó rémületére több száz aprócska láb bukkant elő a láda alján. Rendkívül kimérten felemelkedett, és gondosan rakosgatva a lábacskáit szembefordult vele. Volt valami különösen fenyegető a kulcslyuk nézésében; mintha azt mondaná: „Gyere csak… hadd legyen egy jó napom…”

Vidor elhátrált, és esedezve meredt Kétvirágra.

— Azt hiszem, nem lenne rossz ötlet, ha most eloldozna bennünket — javasolta a turista. — Nagyon barátságos tud lenni azokhoz, akiket már megismert…

Vidor ajka remegett, miközben előhúzta a kését. A Poggyász figyelmeztető reccsenést hallatott.

A zsoldos sietve elnyiszálta a foglyok kötelékét, és azonnal elhátrált.

— Köszönöm — mondta Kétvirág.

— Asziszem, már megint a lumbágóm — panaszkodott Cohen, miközben Betán talpra segítette.

— Mit kezdjünk ezzel az emberrel? — kérdezte a lány.

— Elvesszük a készét, ész elhajtjuk a francba! — jelentette ki Cohen. — Rendben?

— Igen, uram! Köszönöm, uram! — hálálkodott Vidor, és máris a barlangszáj felé iramodott. Egy másodpercre kontúrja kirajzolódott a hajnal előtti szürkés derengésben, aztán eltűnt. Egy elhaló „Áááá!” hallatszott.

A napfény nesztelenül száguldott keresztül a tájon, mint egy tarajos hullám. Itt és ott, ahol a mágikus mező némileg gyöngébb volt, kinyújtott reggelnyelvek siklottak a közeledő nappal előtt, éjszigeteket hagyva maguk mögött, amik összezsugorodtak és megszűntek, ahogy a ragyogó áradat előrehömpölygött.

Az Örvény Fennsík felföldje úgy állt ki a közelítő ár előtt, mint egy nagy, szürke hajó.

Még egy trollt is le lehet kaszabolni, de a technika igényel némi gyakorlást, viszont soha senkinek nincs lehetősége a gyakorlásra egynél több alkalommal. Heréna és emberei látták, amint a trollok megkövesedett szellemekként bontakoznak ki a sötétségből. Pengék csattantak a szilícium bőrön, felharsant egy-két kurta, fojtott sikoly, aztán már csak távolról hallatszottak a menekülők kiabálásai, mivelhogy a zsoldosok akkora távolságot próbáltak maguk és a bosszúálló föld között kialakítani, amekkorát csak tudtak.

Széltoló előmászott egy fa mögül, és körülnézett. Egyedül volt, ám mögötte a bokrok recsegtek-ropogtak, ahol a trollok a menekülők nyomában csörtettek.

Felnézett.

Magasan fölötte egy gigászi, kristályszempár bámult le rá, gyűlöletet sugározva minden iránt, ami puha, cuppogós, és legfőképpen: meleg. Széltoló halálra váltan kuporodott össze, amikor egy háznyi nagyságú kéz ökölbe szorult fölötte, és lefelé lendült.

A nappal hangtalan fényrobbanással érkezett. Egy pillanatig Vénséges Nagyapó iszonyatosan hatalmas tömege árnyékos gátat képezett, miközben a nappali fény elsöpört mellette. Kurta csikorgás hallatszott.

Aztán csend lett.

Eltelt néhány perc. Semmi sem történt.

Néhány madár énekelni kezdett. Egy poszméh zümmögte körül a sziklát, amely korábban Vénséges Nagyapó ökle volt, majd leszállt egy kakukkfű foltra, amely az egyik megkövesedett köröm alatt virágzott.

Alulról halk neszezés hallatszott. Széltoló szuszakolta ki magát ügyetlenül az ököl és a talaj közötti keskeny résből, akár egy üregből előtekergő kígyó.

Hanyatt feküdt, és a dermedt troll fölötti eget bámulta. A troll egy szemernyit sem változott, eltekintve mozdulatlanságától, de már a szeme is kezdte becsapni a varázslót. Éjszaka látta, mint válnak a kő repedései szemekké és szájakká; most, ahogy a hatalmas sziklaarcot nézte, azt tapasztalta, hogy az arcvonások, mintha csak mágia mosná el azokat, puszta foltokká válnak a kövön.

— Húha! — nyögte.

Úgy tűnt, ez nem segített. Felállt, leporolta magát, és körülnézett. A poszméhtől eltekintve teljesen egyedül volt.

Némi mászkálás után rábukkant egy kőre, amely bizonyos szögből nézve meglehetősen hasonlított. Berillre. Eltévedt, egyedül volt, és nagyon messze az otthontól. Ő…

Némi csikorgás hallatszott felülről, és apró kőszilánkok szóródtak a földre. Nagy magasságban, Vénséges Nagyapó arcán egy lyuk jelent meg; egy pillanatra feltűnt a Poggyász hátsó fertálya, amint éppen megvetette a lábait, aztán Kétvirág feje bukkant ki a barlang száján.

— Van valaki odalenn? Hahó!

— Hé! — kiáltotta a varázsló. — Tán örüljek, hogy láthatlak?

— Nem tudom — felelte Kétvirág. — Örülsz?

— Ugyan minek?

— Tyű, micsoda csodás kilátás nyílik innen fentről!

Félórába telt, mire lejutottak. Szerencséjükre Vénséges Nagyapó csuparánc ábrázata bőséges fogózkodóval szolgált, ám az orra igencsak megkeserítette volna a hegymászók életét, ha nem tenyészett volna egy terebélyes tölgy az orrlyukában.

A Poggyász nem vesztegette az időt mászásra. Egyszerűen leugrott, és a legcsekélyebb sérülés nélkül ért földet.

Miután leértek, Cohen letelepedett az árnyékba, próbálta visszanyerni a lélegzetét, és arra várt, hogy életereje visszanyerje őt magát. Töprengve szemlélte a Poggyászt.

— Az összes ló megszökött — jelentette Kétvirág.

— Megtaláljuk őket — mondta Cohen. Farkasszemet nézett a Poggyásszal, és az egyre zavartabban feszengett.

— Rajtuk volt az összes élelmünk — fűzte hozzá Széltoló.

— Tele van az erdő kajával.

— Van néhány tápláló kétszersült a Poggyászban — mondta Kétvirág. — Utazók Kedvence. Ezt kap a gyomor, ha a helyzet komor.

— Már próbáltam — fanyalgott Széltoló. — Egy kissé kemények, és alig hiszem, hogy…

Cohen felállt; az arca megrándult.

— Elnézészt — mondta színtelen hangon. — Van itt valami, amit meg kell vizsgálnom.

A Poggyászhoz lépett, és megragadta a fedelét. A láda sietve próbált elhátrálni, Cohen azonban kinyújtott csontos lábával elgáncsolt vagy ötven lábacskát. Ahogy a láda feléje kapott, Cohen összeszorította száját, teleszívta mellkasát, és úgy a görbe fedelére hajította a Poggyászt, hogy az csak billegni tudott mérgesen, mint egy hátára fordított, felingerelt teknősbéka.

— Hé, az az én Poggyászom! — kiabálta Kétvirág. — Miért támad rá a Poggyászomra?

— Azt hiszem azért — mondta Betán csendesen —, mivel valószínűleg fél tőle.

Kétvirág tátott szájjal fordult Széltoló felé; ő pedig vállat vont.

— Ne tőlem kérdezd! — vetette oda. — Én elmenekülök attól, amitől félek.

Egy haragos fedélcsattintással a Poggyász feldobta magát a levegőbe, lefelé zúgott, és sípcsonton találta Cohent az egyik bronz sarokpánttal. Ahogy azonban a láda megperdült volna, a barbár ismét fogást talált rajta, de csak annyira, hogy teljes erővel nekilódítsa egy sziklának.

— Nem is rossz — jegyezte meg Széltoló elismerően.

A Poggyász hátratántorodott a sziklától, megállt egy pillanatra, aztán a fedelét fenyegetően csattogtatva ismét Cohenre rontott. A barbár rávetette magát, mindkét kezét és lábát megvetette a láda és a fedél közötti résben.

Ez alaposan zavarba hozta a Poggyászt. És még inkább megdöbbent, amikor a barbár vett egy nagy lélegzetet, és megfeszítette testét; izmai úgy dagadtak ki csontos karjain, mintha kókuszdiókat rejtegetne a bőre alatt.

Egymásnak feszülve megdermedtek néhány pillanatig; inak a forgópántok ellen. Néha-néha az egyik vagy a másik megreccsent.

Betán belekönyökölt Kétvirág bordái közé.

— Csinálj már valamit!

— Umbh — nyögte Kétvirág. — Máris. Szerintem elég ebből. Engedd el, légy szíves!

A Poggyász panaszosan felnyikordult a gazdája hangjára. Olyan erővel csapta fel a fedelét, hogy Cohen hanyatt leesett róla. Ám a barbár máris feltápászkodott, és a láda felé lódult.

A Poggyász tárva-nyitva állt.

Cohen belekotort.

A Poggyász nyikorgott egy csöppet, ám valószínűleg felmérte annak lehetőségét, hogy ha tovább kekeckedik, egykönnyen felkerülhet a Mennybéli Gardrób tetejére. Amikor Széltoló ki mert kukucskálni az ujjai között, azt látta, hol Cohen hitetlenkedve bámul a Poggyászba, és szitkozódik az orra alatt.

— Szennyesz? — háborgott. — Csupán ennyi? Csak szennyesz?

Remegett a dühtől.

— Lennie kell egy kevés kétszersültnek is — jegyezte meg Kétvirág nagyon szerény hangon.

— Arany isz volt benne! Esz azt isz láttam, hogy felfalt valakit! — Cohen szinte könyörgőn meredt Széltolóra.

A varázsló sóhajtott.

— Rám hiába bámulsz — vetette oda. — Nem az enyém ez a kurva láda.

— Én pedig egy boltban vettem — szabadkozott Kétvirág. — Azt mondtam, egy utazóládát kérek.

— Pontosan azt is kaptál, semmi kétség — jegyezte meg Széltoló.

— Rendkívül hűséges — jegyezte meg Kétvirág.

— Na ja — értett egyet Széltoló. — Feltéve, hogy lojalitást vársz el a kofferedtől.

— Várjunk csak! — szólt közbe Cohen, aki időközben leroskadt egy kőtömbre. — Olyaszmi bolt volt… úgy értem, amit korábban még észre szem vettél, amikor meg még egyszer visszamentél, már nem volt bolt?

— Úgy bizony! — ragyogott fel Kétvirág.

— A boltosz pedig egy töpörödött vén paszi? Egy bolt tele furábbnál fura holmival?

— Pontosan! Sosem találtam meg még egyszer. Arra gondoltam, hogy biztosan eltévesztettem az utcát; csak egy csupasz kőfalat találtam a helyén, és emlékszem, hogy akkor arra gondoltam, hogy inkább…

Cohen vállat vont.

— Egy *olyan*[5] bolt volt — mondta. — Ez mindent megmagyaráz. — A hátát tapogatta, és grimaszolt. — Az az átkozott ló elvitte a kencém!

Széltolónak eszébe jutott valami, és kotorászni kezdett szakadozott és jelenleg rendkívül piszkos köpenye bélésében. Egy zöld üvegcsét húzott elő.

— Ez az! — örvendezett Cohen. — Igazi varázsló vagy! — Lopva Kétvirágra pillantott.

— Legyőztem volna — jelentette ki csendesen. — Ha nem parancsoltad volna vissza, a végén szétvertem volna!

— Ebben biztos vagyok — vélte Betán.

— Ti ketten tegyétek hasznossá magatokat! — dörmögte a barbár. — Az a Poggyás trollfogakon tört keresztül, hogy kiszabadítszon minket. Gyémánt fogakon. Keresszétek a darabjait! Terveim vannak velük.

Amikor Betán felgyűrte ruhaujját, és kidugaszolta az üvegcsét, Széltoló elrángatta onnan Kétvirágot. Amikor egy cserje már biztonságosan elrejtette őket, azt mondta:

— Dilis az öreg.

— Te Cohenről, a barbárról beszélsz, hé! — mondta Kétvirág őszintén megrökönyödve. — Ő minden idők legnagyobb…

— Csak *volt* — vágott közbe Széltoló. — Az összes mese a harcos-papokról meg az emberevő zombikról évekkel ezelőtt történt. Mostanra már csak az emlékei maradtak, no meg az a temérdek sebhely, amitől olyan cakkos a bőre, hogy amőbázni lehetne rajta.

— Hát igen, jócskán idősebb, mint képzeltem — ismerte el Kétvirág. Felvett a földről egy gyémántdarabot.

— Szóval, magukra kéne hagyjuk őket, megkeresni a lovainkat és továbbállni — vélte Széltoló.

— Ez elég hitvány trükk, nem?

— Nem lesz semmi bajuk — mondta Széltoló szívélyesen. — Vagy te talán jól érzed magad olyasvalaki társaságában, aki képes puszta kézzel rátámadni a Poggyászra?

— Nos, ez talált — ismerte el Kétvirág.

— Valószínűleg jól ellesznek nélkülünk is.

— Úgy gondolod?

— Teljes mértékig — felelte Széltoló.

Rátaláltak a cserjésben céltalanul bóklászó lovakra, félszáraz lóhúst reggeliztek, majd nekivágtak arra, amit Széltoló jó iránynak gondolt. Néhány perccel később a Poggyász bukkant elő a bokrok közül, és a nyomukba szegődött.

A nap magasabbra kúszott az égen, de még mindig képtelen volt kioltani a csillag fényét.

— Megnőtt az éjszaka alatt — közölte Kétvirág. — Miért nem csinál valaki valamit?

— Ugyan mit?

Kétvirág gondolkodott.

— Nem szólhatna valaki Nagy A'Tuinnak, hogy térjen ki? Egyfajta kikerülésre gondolok.

— Már próbálkoztak hasonlóval — felelte Széltoló. — Varázslók próbáltak ráhangolódni Nagy A'Tuin tudatára.

— Nem jött össze?

— Simán összejött — mondta Széltoló. — Csak éppen…

Csak éppen léteztek bizonyos előre nem látható kockázatok egy olyan hatalmas tudat olvasásakor, mint amilyen a Világteknőcé, — magyarázta. — A varázslók előbb szárazföldi, majd pedig óriás tengeri teknősökön gyakoroltak, hogy ráérezzenek a teknőctudat szerkezetére, de bár tudták, hogy Nagy A'Tuin elméje óriási lesz, arra nem döbbentek rá, hogy ugyanakkor *lassú* is.

— Egy falka varázsló fürkészte a gondolatait váltott műszakban harminc éven át. És mindössze annyit derítettek ki, hogy Nagy A'Tuin várva vár valamire.

— Mire?

— Ki tudja?

Egy ideig csendben lovagoltak a vad vidéken, ahol hatalmas mészkő tömbök sorakoztak az út mentén. Végül Kétvirág szólalt meg:

— Vissza kellene fordulnunk, nem gondolod?

— Figyelj, holnap elérjük a Gabalyt — mondta Széltoló. — Nekik semmi bajuk nem lesz nélkülünk, így nem értem, miért…

Magához beszélt. Kétvirág ugyanis megfordította a lovát, és visszafelé ügetett; egy zsák krumpli minden lovastudományát bemutatva.

Széltoló lepillantott. A Poggyász fontoskodóan méregette.

— Mit bámulsz? — förmedt rá a varázsló. — Hadd menjen, ha akar. Azt hiszed, érdekel?

A Poggyász nem szólt semmit.

— Nézd, én nem vagyok felelős érte — magyarázta Széltoló. — Ezt feltétlenül le kell szögeznünk!

A Poggyász ezúttal sem szólt semmit, de most hangosabban tette.

— Gyerünk… menj utána! Neked semmi közöd hozzám.

A Poggyász behúzta a lábacskáit, és letelepedett az ösvényre.

— Nos, én megyek tovább — jelentette ki Széltoló. — Komolyan beszélek — tette hozzá.

A ló fejét az új láthatár felé fordította, és lepillantott. A Poggyász csak ült.

— Semmi értelme a jobbik énemre apellálni. Az sem érdekel, ha így maradsz egész nap. Én egyszerűen csak ellovagolok, rendben?

Rámeredt a Poggyászra. A Poggyász állta a tekintetét.

— Tudtam, hogy utánam jössz — mondta Kétvirág.

— Nem akarok beszélni róla — sziszegte Széltoló.

— Akkor beszéljünk valami másról?

— Naná, példának okáért arról, miként szabadulhatnék meg ezektől a kötelektől — dörmögte Széltoló. A csuklóján feszülő kötelet rángatta.

— El se tudom képzelni, mitől vagy te olyan fontos — jegyezte meg Heréna. A nő egy velük átellenes kövön ült, kardját a térdén nyugtatta. A banda nagy része jóval fentebb, a sziklák között lapult, és az utat leste. Széltoló és Kétvirág szánalmasan könnyű zsákmánynak bizonyult.

— Vidortól tudom, mit művelt a ládátok Gáncsérral — tette hozzá a nő. — Nem mondom, ez nem valami nagy veszteség, de remélem, megérti a láda, hogyha egy mérföldre megközelít, személyesen vágom el mindkettőtök torkát. Értve vagyok?

Széltoló hevesen bólintott.

— Jó — mondta Heréna. — Téged elevenen vagy holtan kell leszállítani, tehát nekem aztán tökmindegy, élsz-e, halsz-e, de a fiúk közül néhány szívesen elbeszélgetne veled egy kicsit azokról a trollokról. Ha a nap nem kel fel épp időben…

Nem fejezte be a mondatot, csak elsétált onnan.

— Na, már megint bajban vagyunk — dörmögte Széltoló. Ismét megrántotta a köteleket, amik fogva tartották. Volt mögötte egy szikla, és ha fel tudná emelni a csuklóit… Igen, ahogy számított is rá, a szikla fájdalmasan nyomta, míg ugyanakkor ahhoz túl tompa volt, hogy a kötélre bármiféle hatással legyen.

— De miért vadásztak ránk? — kérdezte Kétvirág. — A csillaggal függ össze, ugye?

— Semmit sem tudok a csillagról — felelte Széltoló. — Egyetlen asztrológia előadást sem hallgattam az Egyetemen!

— Szerintem a végén minden jóra fordul — vélte Kétvirág.

Széltoló ránézett. Az ilyen megjegyzések mindig elképesztették.

— Valóban azt hiszed? Mármint komolyan?

— Hát az esetek nagy része közmegelégedésre megoldódik, ha az ember jobban meggondolja.

— Ha arra gondolsz, hogy az utóbbi egy évben az életem közmegelégedésre alakult át totális csődtömeggé, akkor talán igazad van. Számát sem tudom, hányszor kerültem halálos veszélybe…

— Huszonhét — mondta Kétvirág.

— Mi?

— Huszonhétszer — ismételte Kétvirág segítőkészen. — Én kiszámoltam. De végül is *egyszer sem*.

— Mi? Egyszer sem számoltam ki? — mondta Széltoló, és kezdett rátörni az az ismerős érzés, hogy ez hülyék párbeszéde.

— Nem. Nem haltál meg. Nem gyanús ez neked egy kicsit?

— De nem is állt szándékomban, ha már itt tartunk — felelte Széltoló. A lábfejét bámulta. Kétvirágnak persze igaza volt. Az Ige tartotta őt életben, ez nyilvánvaló. Semmi kétség, ha levetné magát egy szirtről, egy elhaladó felhőpárna fogná fel a zuhanását.

A baj csak az ezzel az elmélettel, döntötte el, hogy csakis akkor működik, ha nem hisz benne. Abban a pillanatban, amint sebezhetetlennek hiszi magát, halott ember.

Így hát, mindent egybevéve, az a legbölcsebb, ha egyáltalán nem is gondol rá.

Különben is, lehet, hogy téved.

Csupán abban lehetett biztos, hogy kezd megfájdulni a feje. Nagyon remélte, hogy az Ige valahol a fájós részen van és rettenetesen szenved.

Amikor kilovagoltak a mélyedésből, mind Széltoló és Kétvirág egy-egy fogvatartójukkal osztozott a lován. Széltoló kényelmetlenül ült Vidor előtt, aki kificamította a bokáját és nem volt jó hangulatban. Kétvirág Heréna előtt helyezkedett el, s lévén egészen apró termetű, legalább a fülét melegen tartotta. A nő kivont késsel lovagolt, és sétáló ládák után fürkészett; Heréna nem egészen jött rá, miféle lény a Poggyász, de elég eszes volt ahhoz, hogy tudja, az nem fogja tétlenül nézni, hogy megöljék a gazdáját.

Tíz perccel később meglátták az út közepén. A fedele hívogatóan nyitva állt. Tele volt arannyal.

— Kikerülni! — rendelkezett Heréna.

— De…

— Ez csapda.

— Úgy van — mondta Vidor sápadt képpel. — Nekem elhihetitek.

Tétovázva elrúgtattak a csillogó csábítás mellett, és tovább ügettek az ösvényen. Vidor félve pillantott hátra, mert elszörnyedt a gondolattól, hogy a láda a nyomába ered.

Azonban még talán ennél is rosszabbat látott. A láda eltűnt.

Messze, az ösvény egyik oldalán a hosszú fű rejtélyesen hullámzott, aztán kiegyenesedett.

Széltoló nem volt igazi varázsló és még kevésbé nevezhette magát hősnek, ám a gyávaságban nagy szakértő volt, és szagáról felismerte a félelmet.

— Követni fog, ugye, tudod — jegyezte meg halkan.

— Mi? — rezzent meg Vidor. Még mindig a füvet bámulta.

— Rendkívül türelmes és sosem adja fel. Tudákos körtefával van dolgod. Úgy tesz, mintha teljesen megfeledkezne rólad, aztán egy napon, amikor egy sötét utcán lépdelsz, apró lábak lépteit hallod majd magad mögött… kip, kop, hallatszik majd, és amikor futni kezdesz, ők is gyorsítanak, kipkopkipKOP…

— Pofa be! — kiáltotta Vidor.

— Valószínűleg már megjegyzett, úgyhogy…

— Azt mondtam, pofa be!

Heréna hátrafordult a nyergében, és rájuk meredt. Vidor a szemöldökét ráncolta, és addig húzta Széltoló fülét, amíg egészen a szája elé nem vonta.

— Én nem félek semmitől, érted? — mondta rekedten. — Köpök az ilyen varázslói izékre!

— Mind ezt mondják, amíg fel nem hangzanak mögöttük a léptek — jegyezte meg Széltoló. Nem folytatta. Egy késhegy csiklandozta meg a bordáit.

A nap további részében semmi sem történt, ám Széltoló nagy elégedettségére és Vidor növekvő üldözési mániájára a Poggyász feltűnt még néhányszor. Hol egy szirt tetején meredezett, hol félig rejtetten lapult egy vízmosásban, mohától körülvéve.

Késő délutánra egy hegy tetejére értek, és onnan pillantottak le a Korong leghosszabb folyójának, a Gabalynak felső völgyére. Már fél mérföld széles volt, és hordalékkal terhes; emiatt volt az alsó szakasz a legtermékenyebb terület a kontinensen. Korai ködpamacsok gomolyogtak a folyóágy fölött.

— Kop — mondta Széltoló. Érezte, ahogy Vidor nagyot rándul a nyeregben.

— He?

— Csak a torkomat köszörülöm — mondta Széltoló és vigyorgott. Nagyon gondosan kidolgozta ezt a vigyort. Ezzel a vigyorral szoktak egyes emberek elbámulni a bal füled mellett, és sürgető hangon közölni, hogy egy másik galaxisból érkezett titkos ügynökök lesik őket. Nem túl bizalomkeltő vigyor, annyi szent. Valószínűleg léteznek iszonyatosabb vigyorok is, de azok elkövetőjének sárgafekete csíkos, hosszú farka van, és állandóan a dzsungelben kószál áldozatokra lesve, akikre rávigyoroghat.

— Pofa be! — ugratott oda Heréna.

Ahol az ösvény a folyóparthoz ért, egy durva móló tűnt föl és egy jókora bronz gong.

— Ezzel lehet hívni a révészt — mondta Heréna. — Ha átkelünk, levághatunk egy nagy kanyarulatot. Még az is lehet, hogy éjszakára egy városba érünk.

Vidor kétkedőnek tűnt. A nap egyre kövéredett és vörösödött, a köd pedig kezdett sűrűsödni.

— Vagy talán az innenső oldalon akarod tölteni az éjszakát?

Vidor felkapta a kalapácsot, és akkorát vert a gongra, hogy az körbefordult akasztóján, és lehullott.

Néma csendben vártak. Aztán nedves csörgéssel egy lánc bukkant elő a vízből, és megfeszült a folyóparton meredő vaspóznán.

Hamarosan a komp lassú, lapos formája bukkant elő a ködből, a kámzsás révész egy középen elhelyezett, nagy keréknek feszülve csörlőzött a part felé.

A komp lapos alja megcsikordult a fenéken, és a kámzsás alak zihálva dőlt a keréknek.

— Csak ketteszével — motyogta. — Csak ennyit bír. Csak kettő, plussz a lovak.

Széltoló nagyot nyelt, és megpróbált nem nézni Kétvirágra. A kis fickó nyilván vigyorog és olyan képet vág, mint egy idióta. Megkockáztatott egy oldalpillantást.

Kétvirág tátott szájjal ült.

— Te nem a szokásos révész vagy — mondta Heréna. — Jártam már itt, és a révész egy hatalmas termetű férfi volt, olyasféle, mint…

— Ma szabadnaposz.

— Na mindegy — mondta a nő kétkedőn. — Ez esetben… *ez meg mit röhög*?

Kétvirág vállai rázkódtak, arca kivörösödött, és fojtott horkantásokat hallatott. Heréna rámeredt, aztán keményen a révészre pillantott.

— Ti ketten… kapjátok el!

Szünet. Aztán az egyik férfi megkérdezte:

— Kit? A révészt?

— Igen!

— Miért?

Heréna kifejezéstelenül meredt maga elé. Ilyesminek nem lenne szabad megtörténnie. Bevett dolog, hogy amikor valaki olyasmit üvölt, hogy „Kapjátok el!” vagy „Fegyverbe!”, az embereknek azonnal pattanniuk kellene, nem pedig ráérősen ülve megbeszélni az esetet.

— Azért, mert azt mondtam! — Ennyi telt tőle, semmi több. A hajlott alakhoz legközelebbi két fickó egymásra nézett, vállat vont, lekászálódott a lóról, és mindegyikük megragadott egy-egy vállat. A révész körülbelül feleakkora volt, mint ők.

— Így? — kérdezte az egyikük. Kétvirág fuldokolva kapkodott lélegzetért.

— Most látni akarom, mi van a köntöse alatt.

A két férfi összenézett.

— Alig hinném, hogy… — mondta az egyikük.

Nem folytathatta, mivel egy göcsörtös könyök vágódott a gyomrába, akár egy dugattyú. A társa hitetlenkedve nézett le, és megkapta a másik könyököt; bele a veséjébe.

Cohen átkozódott és küszködve próbálta kigabalyítani a kardját a köpenye alól, miközben rák módjára oldalazva szökdécselt Heréna felé. Széltoló felnyögött, a fogát csikorgatta, és keményen hátra csapta a fejét. Sikoly hallatszott Vidor irányából, Széltoló oldalra vetette

magát, nagyot toccsant az iszapban, eszelős gyorsasággal pattant fel, és máris rejtekhely után nézett.

Cohen diadalmas kiáltással kísérte, hogy sikerült kiszabadítani a kardját, győzedelmesen meglengette azt, és súlyosan megsebesített egy embert, aki közben mögéje settenkedett.

Heréna lelökte lováról Kétvirágot, és saját kardja után matatott. Kétvirág megpróbált felállni, és ezen kísérletével ágaskodásra késztette egy másik zsoldos lovát, amely levetette a fickót a nyeregből, s ha már a feje úgyis megfelelő szintre került, Széltoló akkorát rúgott bele, amekkorát csak bírt. Széltoló készséggel elismerte, hogy egy szemét patkány, de még egy patkány is küzd, ha sarokba szorítják.

Vidor keze ragadta meg a vállát, és egy közepes méretű kődarabbal fejbe csapták.

Miközben összerogyott, hallotta, amint Heréna csöndesen odaveti:

— Öld meg mindkettőt! Én elintézem ezt a vén bolondot.

— Rendicsek! — nyugtázta Vidor, és kivont karddal fordult Kétvirág felé.

Széltoló látta, hogy tétovázik. Egy pillanatig csend volt, aztán Heréna tocsogást hallott, ahogy a Poggyász kigázolt a partra és víz csorgott belőle.

Vidor iszonyodva meredt rá. A kardja kihullott a kezéből. Megfordult, és belerohant a ködbe. Egy pillanattal később a Poggyász átszökkent Széltoló felett, és Vidor nyomába eredt.

Heréna Cohen felé vágott, ám ő hárított, és felnyögött, ahogy a karja belesajdult. A két penge nedvesen csikorgott, aztán Heréna kénytelen volt meghátrálni, amikor Cohen egy ravasz felfelé irányuló csavarással csaknem lefegyverezte.

Széltoló odatámolygott Kétvirághoz, és megpróbálta elvonszolni, de nem sok eredménnyel.

— Ideje lelépni — mormolta.

— Ez remek volt! — lelkesedett Kétvirág. — Láttad, ahogy Cohen az előbb…

— Igen, igen, gyerünk már!

— De én meg akarom… ez igen!

Heréna kardja kiperdült a kezéből, és remegve fúródott a földbe. Cohen elégedett hördüléssel húzta vissza saját kardját, egy pillanatra kancsalított, fájdalmas nyikkanást hallatott, és abszolút mozdulatlanná dermedt.

Heréna meghökkenve bámulta. Próbaképpen a kardja felé mozdult, és amikor semmi sem történt, megragadta; kirántotta, tesztelte az egyensúlyát, és rámeredt Cohenre. A férfi csupán elkínzott tekintettel követte a nőt, amint az óvatosan a hátába került.

— Már megint a lumbágója! — suttogta Kétvirág. — Mit tegyünk?

— Megpróbálhatnánk elkapni a lovakat?

— Nos — mondta Heréna —, nem tudom, ki vagy, sem azt, hogy miért vagy itt, és ugye megérted, hogy semmi bajom veled…

Két kézre fogta a kardját, és megemelte.

Hirtelen mozgás kelt a ködben, és egy súlyos fatuskó csattant egy fejen. Heréna ámulva meredt maga elé egy pillanatig, aztán előre bukott.

Betán elhajította az ágat, amit markolt, és Cohenre nézett. Aztán megragadta mindkét vállát, térdét a hátába mélyesztette, szakszerűen megrántotta, aztán elengedte.

Üdvözült kifejezés suhant át a férfi arcán. Próbaképpen lehajolt.

— Megszűnt! — mondta. — A lumbágóm! Megszűnt!

Kétvirág Széltolóhoz fordult.

— Apám azt szokta tanácsolni, hogy lógjunk kicsit az ajtófélfán — közölte csevegő stílusban.

Vidor óvatosan osont keresztül a csenevész köd alatt roskadozó fák között. A homályos, nyirkos levegő elfojtott minden zajt, de ő biztos volt abban, hogy nem is volt mit hallani az elmúlt tíz percben. Nagyon lassan megfordult, és megengedte magának azt a luxust, hogy hosszan, szívből jövően felsóhajtson. Visszalépett a bokrok fedezékébe.

Valami megbökte a térdhajlatát. Nagyon gyengéden. Valami szögletes.

Lepillantott. Illetlenül sok lábat látott.

Kurta, éles csattanás hallatszott.

A tűz apró fénypont volt a sötét tájban. A hold még nem kelt fel, de a csillag lesben állva ragyogott a horizonton.

— Most már kör alakú — mondta Betán. — Olyan, akár egy picinyke nap. Biztos vagyok abban, hogy egyre melegszik is az idő.

— Na, ne! — dörmögte Széltoló. — Mintha nem lenne elegendő aggódnivalóm enélkül is.

— Azt viszont nem értem — szólalt meg Cohen hátmasszázsa közben —, hogy kaphattak el titeket anélkül, hogy meghallottuk volna. Észre sze vettük volna, ha a Poggyászotok nem ugrál fel ész le.

— És szűkölt is — tette hozzá Betán. Valamennyien ránéztek.

— Hát, legalábbis úgy *nézett ki*, mint ami szűköl — magyarázta a lány. — Szerintem igazán édes pofa.

Három és fél szempár fordult a Poggyász felé, amely a tűz túloldalán kuporgott. Az felkelt, és sokatmondóan visszahúzódott az árnyékba.

— Könnyű etetni — vélte Cohen.

— Nehéz elveszíteni — tette hozzá Széltoló.

— Hűséges — helyesbített Kétvirág.

— Tágasz — egészítette ki Cohen.

— De semmi esetre sem nevezném „édes pofá”-nak — mondta Széltoló.

— Feltételezem, nem áll szándékodban eladni — mondta Cohen.

Kétvirág a fejét rázta.

— Nem hiszem, hogy megértené.

— Nem, szerintem szem — mondta Cohen. Felült, és az ajkába harapott. — Tudod, csak egy ajándékot keresek Betánnak. Össze fogunk házaszodni.

— Úgy gondoltuk, úgy illik, hogy ti tudjátok meg elsőnek — tette hozzá Betán, és elpirult.

Széltoló nem tudott Kétvirág szemébe nézni.

— Hát, ez nagyon, nagyon, öööö…

— Amint találunk egy várost, ahol van pap — jelentette ki Betán. — Annak rendje s módja szerint akarom az esküvőt.

— Ez nagyon fontos — jegyezte meg Kétvirág komolyan. — Ha több erkölcs létezne a világban, nem rohannánk bele csillagokba.

Ezen eltűnődtek egy pillanatig. Aztán Kétvirág vidáman megjegyezte:

— Ezt meg kell ünnepelni. Van egy kis kétszersültem és vizem; ha nektek maradt még a szárított húsból.

— Ó, remek — mondta Széltoló ernyedten. Félrehívta Cohent. Megnyírt szakállával a vénembert könnyen hetvennek nézhetné bárki egy sötét éjszakán.

— Ez hümm, komoly? Valóban feleségül fogod venni?

— Úgy bizony. Van valami kifogászod?

— Nem, dehogy, persze, hogy nincs, csak… úgy értem, ő tizenhét éves, te pedig, te pedig, hogy is mondjam, az élemedettek közé tartozol.

— Úgy érted, ideje letelepedni?

Széltoló keresgélte a szavakat.

— Hetven évvel vagy nála idősebb, Cohen. Biztos vagy abban, hogy…

— Tudod, voltam már nősz — mondta Cohen szemrehányóan. — Ész remek a memóriám.

— Nem, én arra gondolok, nos, úgy értem, testileg, mármint a lényeg, azzal mi van, tudod, a korkülönbség meg minden, amikor is fontos a jó egészségi állapot, ugye, és…

— Á — mondta Cohen lassan. — Értem már, mire célzol. A megerőltetész. Erre még nem isz gondoltam.

— Nem. — Széltoló felegyenesedett. — Nem, nos, erre számítani lehet.

— Na moszt aztán van min eltöprengenem, ez kétszégtelen.

— Remélem, nem rontottam el semmit.

— Nem, dehogy — mondta Cohen tétován. — Ne mentegetőzz!

Jól tetted, hogy felhívtad rá a figyelmet.

Megfordult, Betánra pillantott, aki odaintett neki, aztán felnézett a csillagra, amely lebámult rájuk a ködön keresztül.

— Veszélyesz időket élünk — mondta végül.

— Ez tény.

— Ki tudja, mit hoz a holnap?

— Én nem.

Cohen megveregette Széltoló vállát.

— Néha vállalnunk kell a kockázatot — mondta. — Ne bántódj meg, de úgy gondolom, mindenképp nyélbe ütjük a házasságot, ész hát — Betánra pillantott, és sóhajtott —, nosz, reménykedjünk, hogy bírja a sztrapát.

A következő napon, úgy déltájt, belovagoltak egy kis, vályogfallal körbevett városba, ami körül a mezők még buján zöldelltek. Az ellenkező irányba nagy volt a forgalom. Óriási társzekerek dübörögtek el mellettük. Lábasjószág csordák baktattak az út kellős közepén. Öregasszonyok bandukoltak elfelé, egész háztartásukat meg egy-két szénakazlat cipelve a hátukon.

— Járvány? — kérdezte Széltoló, megállítva egy fickót, aki egy gyerekekkel megrakott kézikocsit tolt maga előtt.

A férfi tagadólag rázta fejét.

— A csillag, haver — mondta. — Nem láttad az égbolton?

— Kénytelenek voltunk észrevenni, valóban.

— Mondják, hogy Disznólesés éjjelén fog belénk ütközni és felforrnak a tengerek és a Korong minden tája csupa hepehupa lesz és a királyok leesnek trónjukról és a városok üvegtavakká válnak — sorolta a pasas. — Jómagam a hegyekbe igyekszem.

— Az majd segít, mi? — kételkedett Széltoló.

— Dehogy, viszont jobb lesz a kilátás.

Széltoló visszalovagolt a többiekhez.

— Mindenkit aggaszt a csillag — számolt be nekik. — Láthatólag alig maradt valaki a városban, mindenkit elrémített.

— Senkit se akarok felidegesíteni — kezdte Betán —, de nem gondoljátok, hogy az évszakhoz képest túlságosan meleg van?

— Pont ezt mondtam tegnap éjjel — bólogatott Kétvirág. — Kifejezetten forróság van szerintem is.

— Azt szejtem, még szokkal nagyobb forrószág jön hamaroszan — nyilatkozta Cohen. — Gyerünk be a városba!

Keresztüllovagoltak a visszhangzó, gyakorlatilag néptelen utcákon. Cohen a cégéreket figyelte, míg aztán meghúzta a kantárszárat és azt mondta:

— Ez az, amit keresztem. Menjetek, kutasszatok fel egy templomot meg egy papot, mindjárt jövök én isz.

— Ékszerész? — firtatta Széltoló.

— Meglepetész.

— Jól jönne egy új ruha is — mondta Betán.

— Jó, majd lopok neked egyet.

Széltoló úgy döntött, hogy van valami nyomasztó ebben a városban. És valami fura.

Csaknem minden ajtóra egy nagy, vörös csillagot festettek.

— Hátborzongató — jelentette ki Betán. — Mintha az emberek ide akarnák csalogatni a csillagot.

— Vagy elriasztani — vetette fel Kétvirág.

— Nem fog összejönni nekik. A csillag túl nagy — felelte Széltoló. Látta, hogy erre minden arc feléje fordul.

— Nos, ez magától értetődik, vagy nem? — mondta akadozva.

— Nem — válaszolta Betán.

— A csillagok apró fények az égen — okította Kétvirág. — Egyszer az egyik leesett a lakásom közelében… egy nagy, fehér izé, akkora, mint egy ház, hetekig izzott, mielőtt kialudt.

— Ez a csillag más — szólt egy hang. — Nagy A'Tuin végigúszta az űr nagy óceánját. Ez már a világegyetem strandja.

— Honnan tudod? — kérdezte Kétvirág.

— Mit honnan tudok? — kérdezett vissza Széltoló.

— Hát, amit most mondtál. A strandokról meg az óceánokról.

— Nem mondtam semmit!

— De igenis mondtál, te félnótás! — visította Betán. — Láttuk, hogy a szád fel meg le meg mindenfelé mozgott!

Széltoló lehunyta a szemét. Az elméjében érezte, ahogy a Varázsige futólépésben nyargalt elbújni a lelkiismerete mögé, miközben magában motyogott.

— Jó, jó, rendben — ismerte be. — Semmi szükség az ordítozásra. Én… én nem is tudom, honnan tudom, csak tudom…

— Nos, azt kívánom, bárcsak el tudnád mondani!

Befordultak a sarkon.

Minden Körkörös-tengermelléki városban akadt egy, az isteneknek — akikből a Korong luxusigényeket is kielégítő mennyiséggel rendelkezett — elkülönített terület. Ezek általában zsúfoltak voltak, s építészeti szemszögből nem különösebben vonzóak. A legrangidősebb isteneket, mi sem természetesebb, hatalmas és gyönyörűséges templomokban imádták. Az volt a gond, hogy a későbbjövő istenek egyenlőséget követeltek, amitől a megszentelt térben hamarost elburjánoztak a sufnik, színek, fészerek, szárny- és toldaléképületek, padlástérlakások, szuterénok, csinos kis garzonok, egyházi beépítések és transztemporális társbérletek, mivel nincs az az isten, hogy egy isten hajlandó legyen a szent negyeden, illetőleg ahogy, a dolgok manapság állnak, háromnyolcadon, kívül élni.

Általában legalább háromszáz különféle tömjén égett egyszerre, és a zajszint normális körülmények között átlépte a fájdalomküszöböt, mert az összes pap versengett egymással a ráeső hívek imádásra szólongatásában.

De ez az utca most csöndbe burkolózott, abba a fajta kellemetlen csöndességbe, ami csak olyankor érezhető, amikor halálra rémült és nagyon dühös emberek százai tömörülnek szótlanul.

Egy férfi a tömeg szélén megfordult, s mogorván az újonnan jöttekre nézett. A homlokára vörös csillagot festett.

— Mi a… — kezdte Széltoló, és azonnal elhallgatott, mert túl harsánynak hallatszott a hangja. — Mi folyik itt?

— Idegenek vagytok? — kérdezte a férfi.

— Valójában egész jól ismerjük már egym… — Kétvirág is elhallgatott a mondat közepén. Betán rámutatott az utcára.

Minden templomra vörös csillagot festettek. Egy különösképp nagyot mázoltak az istenek vezérének, Vak Iónak, katedrálisa melletti sziklaszemre.

— Hú! — nyögött fel Széltoló. — Ió állati pipa lesz, ha meglátja ezt. Barátaim, azt hiszem, jobb lesz, ha nem időzünk itt túl sokáig.

A tömeg egy kezdetleges emelvényre meredt várakozóan, amit egy széles utca közepén gányoltak össze. Egy hatalmas lobogót feszítettek ki keresztbe az elején.

— Mindig úgy tudtam, hogy Vak Ió mindent lát, bárhol is történjék a dolog — mondta halkan Betán. — Akkor miért nem…?

— Csend legyen! — förmedt rá valaki mellettük. — Benin Dahoney emelkedik szólásra!

Egy alak lépett fel az emelvényre, egy magas, sovány férfi pitypangfrizurával. A tömeg nem éljenzett, csak felsóhajtott. A pitypanghajú beszélni kezdett.

Széltoló növekvő rémülettel hallgatta. Hol vannak az istenek? — kérdezte a férfi. Elenyésztek. Talán soha nem is léteztek. Ki az, aki tényleg, igazán, saját szemével látta őket? És most megjelent a csillag…

És így tovább, és így tovább, a halk hang duruzsolt, olyan szavakat használva, mint „megtisztulni” meg „megtisztítani” meg „tisztogatás”, és úgy döfött az agyba, mint egy tüzes kard. Hol vannak a varázslók? Hol van a mágia? Volt egyáltalán valaha is működő varázslat, vagy csak álmodoztunk róla?

Széltoló kezdett igazán megijedni, hogy az istenek esetleg meghallják mindezt, és úgy feldühödnek, hogy akárkin kitöltik mérgük, aki történetesen épp jelen van.

De valahogy még az istenek haragja is jobb lett volna, mint ennek a hangnak a hangzása. Úgy tűnt, azt mondja, a csillag közeledtét, félelmetes tüzét csakis az háríthatja el, ha… ha… Széltoló nem volt

egészen biztos a dologban, de megképzett előtte kardok és zászlók erdeje üres tekintetű harcosok feje felett. A hang nem hitt az istenekben, ami Széltoló felfogása szerint eléggé rendben is lett volna, de az emberekben sem.

Széltoló balján egy magas, csuklyás idegen véletlenül meglökte őt. Odafordult, s a csuklya alatt vigyorgó koponya arcába meredt. A varázslók, akárcsak a macskák, képesek látni a Halált.

A hanghoz képest a Halál csaknem kellemesnek tűnt. Nekidőlt a falnak, kaszáját is odatámasztotta maga mellé. Odabiccentett Széltolónak.

— Jöttél kárörvendezni? — suttogta Széltoló. A Halál vállat vont.

— A JÖVŐT JÖTTEM MEGNÉZNI — mondta.

— Ez a jövő?

— EGYFAJTA JÖVŐ — felelte a Halál.

— Borzalmas!

— HAJLAMOS VAGYOK EGYETÉRTENI VELED — bólintott a Halál.

— Azt hittem volna, hogy te odáig leszel érte!

— ÍGY NEM. A HARCOS VAGY AZ ÖREGEMBER VAGY A KISGYEREK HALÁLÁT, NOS, AZT MEGÉRTEM, ÉS MEGSZÜNTETEM A FÁJDALMAT, VÉGET VETEK A SZENVEDÉSNEK. DE AZ ELME ILYEN HALÁLÁT NEM TUDOM MEGÉRTENI.

— Kihez beszélsz? — kérdezte Kétvirág. A gyülekezet több tagja feléjük fordult, s gyanakvóan bámult Széltolóra.

— Senkihez — válaszolta Széltoló. — Nem mehetnénk el innen? Fáj a fejem.

Ekkorra a tömeg szélén már egy nagyobbacska csoportosulás mormogott, és feléjük mutogatott. Széltoló megragadta a másik kettőt, és sietve a sarkon túlra vonta őket.

— Nyeregbe és gyerünk! — javasolta. — Van egy olyan rossz érzésem, hogy…

Egy kéz landolt a vállán. Megpördült. Egy ködös, szürke szempár egy kerek, kopasz fejen, amely egy óriási, izmos testhez tartozott, bámulta keményen a bal fülét. A fickónak vörös csillag volt a homlokán.

— Varázslónak látszol — mondta olyan hangon, ami azt sugallta, hogy ez bizony nagyon botor dolog, és valószínűleg végzetes is.

— Kicsoda, én? Á, dehogy, én egy… hivatalnok vagyok. Igen. Egy aktakukac. Pontosan — hárított Széltoló.

Még nevetgélt is kicsit, hogy meggyőzőbb legyen.

A fickó tétovázott, ajka hangtalanul mozgott, mintha egy, a fejében szóló hangot hallgatna. Több csillagos alak csatlakozott hozzá. Széltoló bal fülét széles körben szemlélték.

— Asszem, te varázsló vagy — jelentette ki a pasas.

— Na idefigyelj — felelte Széltoló —, ha varázsló lennék, akkor tudnék varázsolni, ugye? Azzá változtatnálak, amivé akarnálak, s mivel nem tettem, nem is lehetek mágus.

— Megöltük az összes varázslónkat — büszkélkedett a csillagosok egyike. — Néhányan elmenekültek, de egész sokat megöltünk. Akárhogy lengették a kezüket, nem jött ki belőle semmi.

Széltoló rámeredt.

— És aszisszük, hogy te is egy nyavalyás varázsló vagy. — A pasi szorítása Széltoló karján egyre szorosabbá vált. — Van egy járkáló ládád, és úgy nézel ki, mint egy varázsló.

Széltolóban hirtelen tudatosult, hogy őket hármukat meg a Poggyászt valahogy elválasztották a lovaiktól, és hogy szürke arcú, ünnepélyesen komor emberek egyre közelebb nyomuló körében állnak.

Betán elsápadt. Még Kétvirág is némileg aggódni látszott, pedig az ő veszélyfelismerő képessége pont annyira volt jó, mint Széltoló repülési tudománya.

Széltoló mélyet lélegzett.

Kezét a klasszikus pózba emelte, ahogy évekkel korábban tanulta, és azt recsegte:

— Vissza! Különben teletöltelek titeket mágiával!

— A mágia erejét vesztette — mondta a fickó. — A csillag megszünteti. Az összes hamis varázsló kimondta a röhejes igéket, de nem történt semmi, és rémülten meredtek a kezükre, és csak néhánynak volt elég esze ahhoz, hogy menekülőre fogja.

— Komolyan mondtam! — kiáltotta Széltoló.

Halott ember vagyok, gondolta. Annyi. Még csak nem is tudok mit blöffölni többé. Nem vagyok jó a varázslásban, nem vagyok jó a blöffölésben, én csak…

A Varázsige megmoccant az elméjében. Érezte, ahogy az agyába szivárog, mint a jeges víz, és nekigyürkőzik. Hideg bizsergés futott le a karján.

Karja a saját akaratából felemelkedett, a nyelve mozgott, ahogy egy hang — határozottan nem a sajátja, hanem vénséges és száraz hangzású — szótagokat ejtett ki, amik gőzpamacsokként pöffentek a levegőbe.

Oktarin tűz sarjadt a körmei alól, beburkolta a megrettent férfit, aki tökéletesen láthatatlanná vált az úttest fölé emelkedő s egy hosszú pillanatig ott elterpeszkedő hideg, köpködő felhőben, ami aztán semmivé robbant.

Még csak egy zsíros füstfoszlány se gomolygott utána.

Széltoló elborzadva bámult saját kezére.

Kétvirág és Betán megragadták karját, és átfurakodtak vele a megrendült tömegen, míg a nyílt utcára nem jutottak. Egy fájdalmas

másodpercig ketten kétfelé igyekeztek menekülni, más-más utat választva, de aztán továbbloholtak magukkal vonszolva Széltolót, akinek a lába alig-alig érintette a macskaköveket.

— Varázslat — motyogta izgatottan. — Varázsoltam…

— Úgy van — nyugtatta Kétvirág.

— Akarod, hogy varázsoljak neked? — kérdezte Széltoló. Ujját egy arrajáró kutyára szögezte, és azt mondta: „Uí!”. A kutya sértett pillantást vetett rá.

— Ha a lábaidat vennéd rá, hogy gyorsabban fussanak, az lenne csak az igazi — mondta Betán morcosan.

— Hát persze! — rikkantotta Széltoló. — Lábak! Fussatok sebesebben! No nézd, hát nem megtették?!

— Több eszük van, mint neked — morogta Betán. — Most merre?

Kétvirág alaposan megnézte a körülöttük látható utak útvesztőjét. Egy kicsivel odébbról hangos és vehemens kiáltozás hallatszott.

Széltoló kivergődött a markukból, és bizonytalanul a legközelebbi utácska felé tántorgott.

— Képes vagyok rá! — kiabálta vadul. — Csak ti mind jól vigyázzatok…

— Sokkos állapotban van — magyarázta Kétvirág.

— Miért?

— Mert még soha életében nem varázsolt.

— De hát varázsló!

— Ez egy cseppet bonyolult — mondta Kétvirág, miközben Széltoló után nyargalt. — Meg aztán nem is vagyok benne biztos, hogy tényleg ő tette. Határozottan másképp hangzott. Na, gyere, édes öregem!

Széltoló vad szemeket meresztett rá. Nézett, de nem látott.

— *Téged* pedig rózsabokorrá varázsollak — közölte.

— Jó, jó, remek lesz. Csak gyere már — csitította Kétvirág, gyengéden ráncigálva a karjánál fogva.

Több sikátorból is léptek kopogása hallatszott, és váratlanul egy tucatnyi csillagos alak közelgett feléjük.

Betán megmarkolta Széltoló karját, és fenyegetően a közelítőkre emelte.

— Megállni! — visította.

— Úgy van! Van egy varázslónk, és nem félünk használni! — rikoltotta Kétvirág.

— Komolyan beszélünk! — sikította Betán, úgy pörgetve Széltolót a karjánál fogva, mint egy függőleges tengelyű csörlőt.

— Igen! Nehézfegyverzetünk van! Mi? — mondta Kétvirág.

— Azt kérdem, hol a Poggyász? — sziszegte Betán Széltoló háta mögül.

Kétvirág körbepislogott. A Poggyász nem volt sehol.

Mindazonáltal Széltoló a kívánatos hatást gyakorolta a csillagosokra. Ahogy a keze ide-oda lengett határozatlanul, a csőcselék úgy reagált rá, mint egy körforgást végző kaszára, azaz megpróbáltak egymás háta mögé bújni.

— Na de hol lehet?

— Honnan tudhatnám? — adta Kétvirág az ártatlant.

— A *te* Poggyászod!

— Gyakran fogalmam sincs arról, hol a Poggyászom! Ami azt illeti, pontosan ezt jelenti a turistáskodás — jelentette ki Kétvirág. — Különben is, gyakran elkószál. Jobb, ha nem firtatjuk, miért.

A csőcselék kezdett ráébredni, hogy semmisem történik, hogy Széltoló nincs abban az állapotban, hogy sértéseket, pláne nem varázstüzet, vágjon hozzájuk. Közelebb óvakodtak, noha nem vették le szemüket a kezéről.

Kétvirág és Betán hátráltak. Kétvirág körülnézett.

— Betán!

— Mi van? — kérdezte a lány, továbbra is a közeledőket figyelve.

— Ez egy zsákutca.

— Biztos vagy benne?

— Azt hiszem, felismerek egy téglafalat közvetlenül az orrom előtt — mondta Kétvirág némi szemrehányással a hangjában.

— Hát akkor annyi — felelte Betán.

— Nem gondolod, ha esetleg megmagyaráznám…?

— Nem.

— Ó!

— Nem hinném, hogy ezek olyan emberek, akik meghallgatnak bármiféle magyarázkodást — tette hozzá Betán.

Kétvirág megtekintette a csillagosokat. Ahogy már mondtuk, általában észre sem vette a személyét fenyegető veszélyeket. Az emberiség ősidők óta felhalmozott tapasztalatai ellenére Kétvirág mélyen hitte, hogy ha az emberek szóba elegyednének egymással, együtt lehajtanának egy-két pohárral, megmutogatnák egymásnak unokáik fényképeit, esetleg szerveznének egy közös murit, akkor bármit el lehetne rendezni. Azt is hitte, hogy az emberek alapjában véve jók, csak néha vannak rossz napjaik. Ami most az utcán feléjük közelgett, olyan hatással volt rá, mint egy gorilla az üvegárugyárra.

A neszek leghalkabbika hallatszott mögöttük, nem is annyira hang, mint valójában csak változás a levegő szövedékében.

Az arcok előtte egyszercsak eltátották szájuk, megfordultak, és sürgősen eltűztek az utca másik vége felé.

— Öööö? — nyögte Betán, még mindig támogatva a mostanra eszméletlen Széltolót.

Kétvirág a másik irányba nézett, egy nagy üvegkirakatra, telisteli fura árukkal, és egy gyöngyfüggönyös bejáratra, meg fölötte a nagy

cégérre, amin most, hogy a betűk immár helyükre kígyóztak, a következő felirat volt olvasható:

Tégely, Kohn, Hudák, Fusifilkó, Brankovics és Pite

Alapitwa: töpsszőr

SZÁLLÍTÓK

Az ékszerész lassan forgatta az aranyat az apró üllő fölött, az utolsó különlegesen csiszolt gyémántot is a helyére ütve.

— Azt mondod, trollfogból van? — motyogta, rásandítva alkotására.

— Igen — felelte Cohen. — …ész ahogy mondtam, a maradék a tied lehet. — Ujjai egy aranygyűrűkkel teli tálcát babráltak.

— Roppant bőkezű — mormolta a törpe ékszerész, aki azonnal felismerte a jó üzletet, ha majd' kiverte a szemét. Nagyot sóhajtott.

— Nem megy a bolt mosztanában? — érdeklődött Cohen. Kinézett az aprócska ablakon, és a keskeny sikátor másik oldalán gyülekező, üres tekintetű emberek csoportját leste.

— Igen, rossz idők járnak.

— Kik ezek a fickók homlokukra fesztett csillaggal? — kérdezte Cohen.

A törpe ékszerész fel se nézett.

— Elmebetegek — felelte. — Felszólítottak, hogy ne dolgozzak, mert jön a csillag. Mondtam nekik, hogy csillagok még sose bántottak. Bárcsak elmondhatnám ugyanezt az emberekről is!

Cohen elgondolkozva bólogatott, s figyelte, ahogy hat férfi elszakadva a csoporttól a bolt felé közeledik. Fegyverek széles választékát cipelték, s űzött, eltökélt benyomást keltettek.

— Fura — jegyezte meg Cohen.

— Én, ahol láthatod, törpe származású vagyok — mondta az ékszerész. — Úgy mondják, egyike a mágikus fajoknak. A csillagosok azt hiszik, hogy a csillag nem fogja elpusztítani a Korongot, ha hátat fordítunk a mágiának. Valószínűleg el fognak páholni egy kicsit. Hát ez van.

Egy csipesszel felemelte legutóbbi készítményét.

— A legfurcsább dolog, amit valaha is készítettem — mondta. — de praktikus, azt látom. Mit is mondtál, hogy nevezik ezt?

— Foxor — válaszolta Cohen. Megtekintette a ráncos tenyerében fészkelő lópatkóalakú formákat, majd kitátotta száját, és egy sorozat fájdalmasan morgó hangot hallatott.

Az ajtó kivágódott. A férfiak becsörtettek, és elhelyezkedtek körbe a falak mentén. Izzadtak, valamint bizonytalannak látszottak, ám

vezérük megvetően félrelökte Cohent, és ingénél fogva a levegőbe emelte a törpét.

— Montuk neked tegnap, te kertdísz — fröcsögte —, hogy élve vagy halva, nekünk oszt' tök mindegy, de tisztujj innét! Úgy hogy mostan megmutassuk neked, de alaposan…

Cohen megütögette a vezérbika vállát. A fickó ingerülten odakapta a fejét.

— Mi kéne, tata? — röffentette.

Cohen szünetet tartott, míg meg nem bizonyosodott, hogy övé a pasas összes figyelme, s akkor elmosolyodott egy lassú, lusta mosollyal, ami úgy háromszáz karátnyi fogékkövet fedett fel, s ezzel határozottan világosabbá tette a helyiséget.

— Háromig számolok — mondta barátságos hangon. — Egy. Kettő. — Felemelte csontos térdét, és beletemette a fickó ágyékába egy kielégítően húsbavágó hanghatás kíséretében, majd félfordulattal könyökét teljes erővel bevitte a vezér vesetájékára, ahogy az összeesett, belegömbölyödve a maga privát, csupa fájdalom univerzumába.

— Három — tette hozzá, kifejezetten a padlón agonizáló labdának címezve. Cohen hallott már a sportszerű küzdelemről, és réges-rég elhatározta, hogy meghagyja másoknak.

Felnézett a többi férfira, és rájuk villantotta hihetetlen mosolyát.

Azok rá kellett volna rontsanak. Ehelyett egyikük, elbizakodottan a tudattól, hogy van ám neki kardja, Cohennek meg nincs, rákszerűen oldalazni kezdett felé.

— Ó, ne! — hadonászott Cohen a kezével. — Ó, nehogy már, kölök, ne úgy!

A pasi oldalvást rásandított.

— Ne úgy mit?

— Még sose volt kard a kezedben?

A férfi félig társai felé fordult biztatásért.

— Nem, nem sokat — ismerte be. — Nem túl gyakran. — Fenyegetőleg lengette kardját.

Cohen vállat vont.

— Lehet, hogy most meg fogok halni, de jobb szeretném, ha olyan fickó ölne meg, aki legalább képes úgy tartani egy kardot, mint a harcosok.

A férfi a kezére pislantott.

— De hát ez így jónak látszik — mondta némi kétellyel hangjában.

— Idesüss, kölök, az ilyesmiről van valamicske fogalmam. Na, gyere ide egy percre, nem bánod, ugye, így, a bal kezed oda tedd, a markolat köre… a jobb kezed meg… az az, ott pont jó lesz… és a penge akkor egyenesen a lábadba döf.

Ahogy a férfi sikoltott, és combjához kapott, Cohen kirúgta alóla sértetlen lábát, és úgy általában a szobához fordult.

— Na, fiúk, megy ez. Miért is nem rohantok rám?

— Úgy bizony! — szólt egy hang kábé derékmagasságban. Az ékszerész elővadászott valahonnan egy óriási és nagyon rozsdás bárdot, ami garantáltan hozzácsapta a tetanuszt a hadviselés egyéb borzalmaihoz.

A megmaradt négy férfi kicsinyég latolgatta az esélyeket, majd az ajtó felé hátráltak.

— És töröljétek le azokat a hülye csillagokat — javallotta Cohen. — Elmondhatjátok mindenkinek, hogy Cohen, a Barbár bedühödik, ha még egyet meglát. Oké?

Az ajtó becsapódott. Egy pillanattal később a bárd belevágódott, visszapattant, és lenyesett egy kis bőrszeletet Cohen szandáljának orrából.

— Bocs — mentegetőzött a törpe. — Még a nagypapié volt. Én csak tűzifát hasogatok vele.

Cohen az állkapcsát mozgatta kísérleti jelleggel. A foxor, úgy tűnt, már egész jól belakta a helyet.

— Én a helyedben mindenképp szedném a sátorfámat — mondta. De a törpe addigra már futólépésben szedte össze holmiját, egy bőriszákba borítva a nemesfémet és ékköveket tartalmazó tálcákat. Egy göngyöleg szerszám az egyik zsebbe, egy csomag készáru egy másikba, és a törpe egy nagy nyögéssel mindkét oldalon átbújtatta karját a kovácstűzhely fogóin és úgy, ahogy volt, a hátára vetette.

— Rendben. Kész vagyok.

— Velem jössz?

— Egész a városkapuig, ha nincs ellene kifogásod — felelte az ékszerész. — Nem hibáztatsz, ugye?

— Nem. De a bárdot hagyd itt.

Kiléptek a délutáni napsütésben kihalt utcára. Amikor Cohen kinyitotta a száját, apró, ragyogó fénypöttyök világították meg az árnyékokat.

— Van erre valahol néhány barátom, akiket össze kéne szednem — mondta. — Remélem, nem esett bajuk. Hogy hívnak?

— Álanincs.

— Van erre valahol egy hely, ahol én… — Cohen élvezettel elhallgatott, kóstolgatva a szavakat — ahol egy jó rostélyost ehetnék?

— A csillagosok bezárattak minden vendéglőt. Azt mondják, helytelen enni meg inni, amikor…

— Tudom, tudom — szakította félbe Cohen. — Asszem, már kapiskálom, hogyan megy ez. Nincs semmi, amit helyeselnének?

Álanincs egy pillanatig gondolataiba merült.

— Gyújtogatás, égetés — válaszolta végül. — Abban elég jók.

Könyveket meg ilyesmit. Mindig hatalmas máglyákat raknak.

Cohen megdöbbent.

— Máglyára vetik a könyveket?

— Igen. Hát nem szörnyű?

— Az — felelte Cohen. Felháborítónak találta a dolgot. Ha valaki egész életét nomádul a szabadban tölti, megtanulja értékelni a jó vastag könyveket. Egy vaskos kötet legalább egy évszaknyi tábortüzet ki kell tartson, feltéve, hogy elég óvatosan tépkeded ki a lapokat. Hány életet mentett már meg egy havas éjszakán egy maréknyi átnedvesedett gyújtós meg egy igazán száraz könyv! Ha kedved szottyan rágyújtani, s nincs nálad pipa, egy könyv mindig kapóra jön.

Cohen tisztában volt azzal, hogy egyesek mindenfélét írtak a könyvekben. Ezt mindig is könnyelmű papírtékozlásnak tartotta.

— Attól tartok, hogy ha a barátaid összefutottak a csillagosokkal, akkor bajba kerültek — mondta szomorúan Álanincs, amikor már az utcán bandukoltak.

Befordultak a sarkon, s megpillantották a máglyát. Az utca kellős közepén. Egy közeli házból, aminek ajtaját betörték meg telepingálták csillagokkal, két csillagos hordta rá a könyveket.

Cohen aznapi tetteinek híre még nem terjedt el messzire. A könyvégetők *szikrányi* figyelmet se szenteltek neki, mikor megérkezett, és a falnak támaszkodott. Égett papír összepöndörödött pernyéi repkedtek a forró levegőben, szálltak el a tetők fölé.

— Mit csináltok? — kérdezte.

A csillagosok egyike, egy nő, koromtól feketéllő kézzel elhúzta szemébe lógó tincseit, szúrósan Cohen bal fülére meredt, s így szólt:

— Megszabadítjuk a Korongot a Gonosztól.

Két férfi lépett ki az épületből, s bámult Cohenre, vagy legalábbis a fülére.

Cohen kinyújtotta kezét, és elvette a nőtől a nehéz könyvet, amit épp cipelt. A borítót különös, vörös és fekete kőberakás ékítette, amik együtt, Cohen ebben egész biztos volt, egy szót formáztak. Odamutatta Álanincsnek.

— A Necrotelecomnicon — olvasta a törpe. — Varázslók használják. Azt hiszem, arról szól, hogyan lépj kapcsolatba a holtakkal.

— A varázslók már csak ilyenek — bólogatott Cohen. Megtapogatott egy lapot ujjai közt: vékony volt és eléggé puha. A meglehetősen kellemetlen kinézetű, határozottan elevennek tűnő írás egyáltalán nem izgatta. Igen, egy ilyen könyv az ember igaz jó barátja lehet…

— Igen? Akarsz valamit? — kérdezte a csillagosok egyikétől, aki épp megragadta karját.

— Minden varázskönyvet el kell égetni! — nyilatkozta a fickó,

noha kissé bizonytalanul, mert Cohen fogsora valamiképp a józanság ocsmány érzésével töltötte el.

— Miért? — firtatta Cohen.

— Így szól a kinyilatkoztatás. — Erre Cohen mosolya szélesebbé vált mint a világ, és sokkal, de sokkal veszélyesebbé.

— Én azt hiszem, mennünk kéne — vetette közbe idegesen Álanincs. Mögöttük egy egész csapat csillagos fordult be az utcába.

— *Én* asszem, hogy szeretnék valakit kinyírni — mondta Cohen, még mindig mosolyogva.

— A csillag utasítására a Korongot meg kell tisztítani! — jelentette ki a férfi, immár hátrálva.

— A csillagok nem tudnak beszélni — szögezte le Cohen kardot rántva.

— Ha megölsz, ezrek állnak a helyembe! — nyögte a pasas, mostanra már háttal a falnak szorulva.

— Igen. — Cohen hangja ésszerűséget csöpögött — …ám nem ez a lényeg, hát nem? A lényeg az, hogy *te* halott leszel.

A fickó ádámcsutkája jojóként ugrándozott. Lebandzsított Cohen kardjára.

— Hát ebben van valami — egyezett bele. — Tudod mit… mit szólnál ahhoz, ha eloltanánk a tüzet?

— Jó ötlet — bólintott Cohen.

Álanincs megráncigálta Cohen övét. A többi csillagos már feléjük rohant. Sokan voltak, mint az oroszok, és közülük számosan fegyvert viseltek, és kezdett úgy kinézni a helyzet, hogy itt hamarosan egy kissé komolyabbra fordulnak a dolgok.

Cohen dacosan feléjük suhintott kardjával, majd megfordult, és elinalt. Még Álanincsnek se ment könnyen a lépéstartás.

— Röhej — lihegte, ahogy berontottak egy másik sikátorba. — … azt hittem… egy pillanatig… hogy ki akarsz állni ellenük… és harcolni a végsőkig.

— Az ördög… vigye… az olyan… mókát!

Ahogy a sikátor másik végén újra kibukkantak a fényre, Cohen a falnak vetette magát, ott állt, fejét féloldalra fordítva, ahogy megbecsülte a közeledő léptek távolságát, aztán gyomormagasságban körbelendítette pengéjét egy hirtelen, lapos suhintással. Egy kellemetlennél is kellemetlenebb nesz hallatszott, majd több sikoly, de akkora már Cohen jókora távot megtett az utca hosszából, azzal a szokatlanul csoszogó futással, ami kímélte bütykeit.

Álaninccsel együtt, aki komoran loholt mellette, berohant egy csillagokkal bemázolt kocsmába, felugrott az asztalra, csak egy egész pici fájdalmas nyögést adva ki, végignyargalt rajta — míg, csaknem tökéletes koreográfiával, Álanincs, anélkül, hogy lehajtotta volna fejét, az asztal alatt szaporázta —, a másik végén leugrott, keresztülrugdosta

magát a konyhán, és kirobbant egy újabb sikátorba.

Továbbszaladtak még néhány fordulónyit, és betömörültek egy kapubejáratba. Cohen a falhoz simult, és zihált, míg a kis kék és lila csillagok abba nem hagyták a sziporkázást.

— Nos — lihegte — te mit szereztél?

— Öööo, a fűszertartót — felelte Álanincs.

— Csak annyit?

— Hát, végül is muszáj volt az asztal alatt mennem, ugyebár. Te meg még annyira se villogtál!

Cohen lekicsinylően nézett a kis dinnyére, amit menekülés közben sikerült felnyársalnia.

— Eléggé bajos lehet errefelé — mondta, átharapva a héjat.

— Kérsz egy kis sót rá? — érdeklődött a törpe.

Cohen nem válaszolt. Csak állt, kezében a dinnyével, eltátott szájjal.

Álanincs körbenézett. A zsákutcában nem volt semmi, kivéve egy vén ládát, amit valaki a fal mellé tett, és otthagyott.

Cohen azt bámulta. Anélkül, hogy ránézett volna, Cohen a törpe kezébe nyomta a dinnyét, és kisétált a napsütésbe. Álanincs figyelte, ahogy körbesettenkedett a láda körül, lopakodva, már amennyire lopakodásnak nevezhető, ha valakinek ízületei úgy nyikorognak, mint egy hajó teljesen kibontott vitorlázattal, s egyszer-kétszer megböki kardjával, ám hihetetlenül óvatosan, mintha félig-meddig arra számítana, akár fel is robbanhat.

— Csak egy láda — kiáltotta oda a törpe. — Mitől olyan különleges egy láda?

Cohen nem mondott semmit. Sziszegve leguggolt, és közelről vizslatta a zárat a fedélen.

— Mi van benne? — kérdezte Álanincs.

— Hidd el nekem, nem akarod tudni — felelte Cohen. — Segíts fel, légy szíves!

— Igen, de ez a láda…

— Ez a láda — kezdte Cohen — ez a láda… — bizonytalanul intett.

— Szögletes?

— *Hátborzongató* — mondta rejtélyesen Cohen.

— Hátborzongató?

— Aha.

— Ó! — mondta a törpe. Egy percig csak álltak, és nézték a ládát.

— Cohen?

— Mit jelent az, hogy „hátborzongató”?

— Nos, hátborzongató az… — Cohen elhallgatott, és ingerülten lesütötte szemét. — Rúgj bele, és meglátod.

Bumm! Álanincs acéllal megfejelt törpcsizmája nagy erővel a láda

oldalába vágódott. Cohen összerándult. Egyéb nem történt.

— Értem — szólt a törpe. — A „hátborzongató” is fából készül, ugye?

— Nem — rázta fejét Cohen. — Nem kellett volna ezt tennie!

— Értem már — folytatta a törpe, aki egyáltalán nem értette, s kezdte azt kívánni, bárcsak Cohen ne ment volna ki a tűző napra sapka nélkül. — Azt mondod, el kellett volna fusson?

— Igen. Vagy le kellett volna harapja a lábad.

— Á! — A törpe gyengéden karon fogta Cohent. — Amott kellemesen hűvös és árnyékos. Mi lenne, ha kicsit…

Cohen lerázta.

— A falat figyeli — mondta. — Látod, ezért nem vesz rólunk tudomást. A falat bámulja.

— Igen, pontosan — nyugtatta Álanincs. — Naná, hogy azt a falat bámulja a picike szemeivel…

— Ne marhulj, nincs szeme! — vakkantotta Cohen.

— Bocs, bocs — sietett Álanincs korrigálni. — Nincsen szeme, a falat szem nélkül bámulja, bocs.

— Asszem, aggasztja valami — jelentette ki Cohen.

— Nos, hát persze, mi sem természetesebb — értett egyet Álanincs. — Szerintem a láda azt akarja, hogy menjünk innen, és hagyjuk békibe.

— Asszem, nagyon zavarban van — tette hozzá Cohen.

— Igen, határozottan zavarban lévőnek tűnik — bólogatott a törpe. Cohen fürkészően ránézett.

— *Te* meg honnan tudod?

Álanincset szíven ütötte, hogy a szerepek méltánytalanul felcserélődtek. Cohenről a ládára fordította tekintetét, szája tátogott.

— És *te* honnan tudod? — kérdezett vissza végül. De Cohen oda se hallgatott. Leült a láda előtt, feltéve, hogy a kulcslyukas rész volt az eleje, és szúrósan rámeredt. Álanincs elhátrált. Kész röhej, csettintett az elméje, de ez az átkozott jószág *igenis* bámul engem.

— Rendben — szólalt meg Cohen. — Ismerjük egymást, és még csak véletlenül se vagyunk egy véleményen, de mind meg akarjuk találni azt, aki fontos nekünk, igaz?

— Én… — kezdte Álanincs, de aztán észbe kapott: Cohen nem hozzá, hanem a ládához beszél.

— Szóval azonnal mondd meg nekem, hová mentek!

Álanincs véghetetlen rémületére a Poggyász kidugta lábikóit, nekigyürkőzött, és teljes sebességgel nekirontott a legközelebbi falnak. Agyagtéglák és porrá omlott habarcs robbantak körülötte.

Cohen átkukucskált a lyukon. Egy kis szurtos raktárszoba volt a másik oldalon. A Poggyász a padló közepén állt, talpig szörnyű zavarban.

— Boltos! — kiáltotta Kétvirág.

— Van itt valaki? — kérdezte Betán.

— Jaj! — mondta Széltoló.

— Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha leültetjük valahova, és megitatjuk egy pohár vízzel — közölte Kétvirág. — Feltéve, hogy tudunk neki szerezni.

— Bármi mást könnyebb lenne — mutatott rá Betán.

A szoba tele volt polcokkal, a polcok meg mindennel. Azok a dolgok, amik már nem fértek rájuk, nyalábokban lógtak a sötét, csupa árnyék plafonról. A padlót is elborították a mindenfélét tartalmazó dobozok és zsákok.

Nem hallatszott semmi zaj odakintről. Betán megfordult, s máris kitalálta, miért.

— Még sosem láttam ennyi mindent — jegyezte meg Kétvirág.

— Legalább egy dolgot nem tartanak. Legalábbis pillanatnyilag — szögezte le határozottan Betán.

— Honnan tudod?

— Csak körül kell nézni. Kifogyott a kijárat.

Kétvirág megpördült. Ahol korábban az ajtó és az ablak helyezkedett el, most dobozokkal megrakott polcok terpeszkedtek, amik úgy néztek ki, mintha már régóta ott állnának.

Kétvirág leültette Széltolót egy roskatag székbe a kassza mellé, és határozatlanul őgyelgett a polcok közt. Volt ott néhány doboznyi szög meg hajkefe. Voltak ott kortól sárgult szappanrudak. Volt ott egy rakás üvegcse teli málladozó fürdősóval, amikhez valaki hozzátűzött egy eléggé elszomorítóan vidámkodó kis cédulát, amin az állt, minden ellenkező értelmű bizonyíték dacára, hogy a fiola lenne az Ideális Ajándék a Kedvesnek. Valamint volt még egy csomó por is.

Betán a másik oldal polcait szemlélte meg, és nevetett.

— Idenézz!

Kétvirág odanézett. Amit a lány a kezében tartott az egy… nos, egy kis svájci faháznak tűnt, ám kagylók borították minden centijét, továbbá az elkövető nem átallotta beleégetni a „Speciális Szuvenír” feliratot a tetőbe (ami persze felnyitható volt, hogy cigarettát lehessen benne tartani, mi több, bádoghangon el is játszott egy kis nótát).

— Láttál már ehhez hasonlatost? — kérdezte a lány.

Kétvirág tátott szájjal a fejét rázta.

— Jól vagy? — faggatta Betán.

— Azt hiszem, ez a legisleggyönyörűbb dolog, amit valaha is láttam — nyilatkozta a turista.

A fejük fölött berregés hallatszott. Felnéztek.

A mennyezet sötétjéből egy nap, fekete gömb ereszkedett alá. Kis, vörös fények villogtak rajta, és ahogy figyelték, megfordult, és dülledt

üvegszemmel bámult rájuk. Az óriási szem kifejezetten baljóslatú volt. Nagyon határozottan azt látszott érzékeltetni, hogy valami rémesen undorítót lát.

— Helló? — próbálkozott Kétvirág.

A pult fölött felbukkant egy fej. Mérgesnek tűnt.

— Élénken remélem, hogy szándékában állt kifizetni! — mondta undokul. Arckifejezése azt sugallta, hogy igenlő választ vár Kétvirágtól, ám esze ágában sincs azt elhinni.

— Ezt? — ámult el Betán. — Akkor se venném meg, ha adna hozzá egy kalap rubintot és…

— *Én* megveszem. Mennyi lesz? — mondta sürgősen Kétvirág, zsebébe nyúlva. Elfancsalodott a képe.

— Azazhogy nincs nálam egy vas se — folytatta. — A pénzem a Poggyászban van, de én…

Horkantás hallatszott. A fej eltűnt, majd újra előkerült egy fogkefe-kiállítás mögül.

Egy aprócska emberhez tartozott, akit csaknem tökéletesen elrejtett egy zöld kötény. Nagyon feldúltnak látszott.

— Nincs pénze? — kezdte. — Bejön a boltomba…

— Nem akartunk — vágott közbe gyorsan Kétvirág. — Észre se vettük, hogy ott volt.

— Nem is volt — szögezte le Betán határozottan. — Mágikus, mi?

A pöttöm boltos tétovázott.

— Igen — ismerte el végül vonakodva. — Egy kicsit.

— Egy kicsit? — pattogott Betán. — Egy kicsit mágikus?!

— Oké, nem is olyan kicsit — helyesbített a boltos, hátrálva, majd — Rendben — próbálta enyhíteni a feszültséget, ugyanis Betán továbbra is rászögezte pillantását. — Mágikus. Nem tehetek róla. A rohadt ajtó ugye nem bukkant fel és tűnt el már megint, ugye nem?

— De igen, és nekünk nem tetszik az a vacak a plafonon!

A boltos felpislogott, és összeráncolta homlokát. Aztán kisurrant egy kis gyönggyel elfüggönyzött ajtón, amit az áruk félig eltakartak. Utána hosszas berregés meg nyikorgás hallatszott, s a fekete gömb visszahúzódott az árnyékokba. Helyette, gyors egymásutánban, megjelent egy nyaláb fűszernövény, valaminek mozgóhirdetése, amiről Kétvirág még sose hallott, de ami nyilvánvalóan egy jóéjszakát-ital volt, egy páncélöltözék, és végül egy kitömött krokodil, arcán a határtalan fájdalom és meglepődés elképesztően élethű kifejezésével.

A boltos is előkerült.

— Most jobb? — tudakolta.

— Kifejezett haladás! — felelte bizonytalanul Kétvirág. — Nekem a növények tetszettek a legjobban.

Ekkor Széltoló felnyögött. Ébredőben volt.

Három általános elmélet született az idők során a vándorboltok, vagy ahogy tudományosan megcímkézték, *tabernae vagantes*, jelenségének magyarázatára.

Az első azt posztulálta, hogy sok ezer évvel azelőtt valahol a multiverzumban kifejlődött egy faj, amely egyetlen különleges képességgel rendelkezett, nevezetesen olcsón vásároltak s drágán adtak el. Hamarosan egy hatalmas galaktikus impériumot irányítottak, vagy, ahogy ők nevezték, Empóriumot, és a faj haladóbb egyénei kimódolták, hogy saját üzleteiket felszereljék olyan egyedülálló hajtóművekkel, amik képesek voltak áttörni magának a térnek sötét falait s így óriási, új piacokat nyitni. És még sokkal azután, hogy az Empórium világai megsemmisültek a maguk világegyetemének hőhalálában — de nem egy végső, dacos, túlfűtött végkiárusítás előtt! — a vándorló csillagboltok továbbra is űzték az ipart, keresztülrágva maguk a téridő lapjain, mint egy könyvmoly a háromkötetes családregényen.

A második úgy szól, hogy eme üzleteket egy részvételjes Végzet hívta létre azzal a céllal, hogy a szükséges időpontban a szükséges dologgal lássák el a szükséget szenvedőt.

A harmadik azt állítja, hogy az ilyen boltok csupán roppant ügyes megoldások a különféle Vasárnap Zárvatartandó előírások kijátszására.

Mindezen elméletek, bármennyire is eltérőek, két dologban megegyeznek. Egyrészt megmagyarázzák a megfigyelt tényeket, másrészt teljesen és tökéletesen tévesek.

Széltoló felnyitotta szemét, és egy teljes percig feküdt a kitömött hüllőt bámulva. Nem ez volt az elképzelhető legszebb látvány zűrzavaros álmokból ébredőben…

Varázslat! Szóval ilyen érzés! Nem csoda, hogy a varázslóknak semmi dolga sincs a szexszel!

Széltoló tudta, mi az a kéjérzet, a maga idejében volt is néhány orgazmusa, sőt az is előfordult, hogy társaságban, de életében semmi, de semmi még csak meg se közelítette azt a tömény, forró pillanatot, amikor testének minden egyes idegszála kék-fehér tűzben izzott, és a nyers mágia kirobbant ujjaiból. Ez az érzés elragadott, felemelt, és az elemi erő felcsapó, fodrozódó hullámán lovagoltál a magasba, fel a csúcsra. Nem csoda, hogy a varázslók úgy harcolnak a hatalomért…

És így tovább. De persze a fejében lakó Varázsige tette, nem Széltoló maga. Kezdte igazán meggyűlölni az Igét. Biztos volt abban, hogy ha nem ijesztette volna el az összes többi varázsigét, amiket annak idején megpróbált bemagolni, egész tűrhető varázsló válhatott volna belőle saját erejéből.

Valahol Széltoló kékre-zöldre vert lelkében a lázadás kicsiny férge

karmokat növesztett.

Jól van, gondolta. Visszamész az Oktávóba az első adandó alkalommal!

Felült.

— Hol a pokolban vagyunk? — kérdezte, szorosan markolva fejét, hátha akkor nem fog szétrobbanni.

— Egy boltban — felelte Kétvirág gyászosan.

— Remélem, árulnak késeket mert azt hiszem, szeretném levágni a fejem — mondta Széltoló. Valami a vele szemben álló két ember arckifejezésében kijózanította.

— Csak vicceltem. Vagy legalábbis nem gondolom annyira komolyan. Miért vagyunk itt ebben a boltban?

— Mert nem tudunk kimenni — válaszolta Betán.

— Az ajtó eltűnt — tette hozzá Kétvirág segítőkészen.

Széltoló egy kissé rozogán lábra állt.

— Ó! Egy *olyan* bolt?

— Jól van, na — zsémbelt a boltos. — Igen, mágikus, igen, változtatja a helyét, nem, nem mondom meg magának, miért…

— Kérem szépen, kaphatnék egy pohár vizet? — esengett Széltoló.

A boltos megsértődött.

— Először nincs pénzük, aztán meg egy pohár vizet akarnak — rivallta. — Hát ez aztán már…

Betán felhorkant, és odacsörtetett a kis emberhez, aki megpróbált elhátrálni. Túl későn.

Felkapta a köténypántjainál fogva, és farkasszemet nézett vele. Igaz, hogy ruhája elszakadt, igaz, hogy haja összekócolódott, ám egy pillanatra mindazon nők megtestesítőjévé vált, akik valaha az életben rajtakaptak egy férfit, amint jogtalan haszonszerzés szándékával manipulálja a serpenyőket az élet mérlegén.

— Az idő pénz — sziszegte. — Adok magának harminc másodpercet, hogy kerítsen neki egy pohár vizet. Szerintem jó vásárt csinál. Mit szól hozzá?

— Szavamra — suttogta Kétvirág. — Tisztára félelmetes, amikor megharagítják, hát nem?

— De igen — felelte Széltoló a legkisebb lelkesedés nélkül.

— Igenis, máris — habogta a boltos, szemlátomást meghunyászkodva.

— És utána kiereszthet minket — tette hozzá Betán.

— Pompás, amúgy se voltam nyitva ma, csak megálltam pár másodpercre, hogy kiismerjem magam és maguk betolakodtak!

Dünnyögve távozott a gyöngyfüggönyön át, és egy bögre vízzel tért vissza.

— Direkt el is mostam! — jelentette ki, kerülve Betán tekintetét.

Széltoló a bögrében lévő folyadékra pillantott. Valószínűleg tiszta lehetett, mielőtt a bögrébe töltötték, ám most megivása egyenlő lett volna milliárdnyi ártatlan bacilus kiirtásával.

Óvatosan letette.

— Na, majd én alaposan elmosogatom! — nyilatkozta Betán, és keresztülmasírozott a függönyön.

A boltos bizonytalanul intett a kezével, és esdekelve nézett Széltolóra meg Kétvirágra.

— Higgye el, nagyon bájos teremtés — szólt Kétvirág. — Hamarosan hozzá fog menni az egyik barátunkhoz.

— A pasi már tudja?

— Nem mennek jól a dolgok a csillagbolt üzletágban? — kérdezte Széltoló olyan együtt érzően, ahogy csak telt tőle.

Az emberke megborzongott.

— Nem is hinné — mondta. — Úgy értem, egy idő után az ember megtanulja, hogy ne számítson sok jóra, elad valamit egyszer itt, másszor ott, ez is csak egy megélhetési forma, ugye érti, hogy gondolom? De ez a mostani népség, tudja, akik csillagokat pingálnak a homlokukra, nos, alighogy kinyitom a boltot, máris fenyegetőznek, hogy felgyújtják. Túl varázslatos, aszongyák. Mire én, hát persze, hogy mágikus, mi más lenne?

— Akkor tehát sok van belőlük? — faggatta Széltoló.

— Korongszerte nyüzsögnek, barátocskám. De ne tőlem kérdezze, miért.

— Azt hiszik, hogy a csillag bele fog ütközni a Korongba — magyarázta Széltoló.

— És bele fog?

— Sokan azt hiszik, hogy igen.

— Milyen kár! Itt mindig jó boltot kötöttem. Még hogy túl varázsos, aszongyák! Mi a bajuk a mágiával, azt szeretném tudni?!

— Most mit fog csinálni? — érdeklődött Kétvirág.

— Ó, hát átruccanok egy másik világegyetembe, van belőlük elég — legyintett a boltos könnyedén. — Viszont köszönöm, hogy szóltak a csillagról. Elvigyem magukat valahova?

A Varázsige belerúgott Széltoló elméjébe.

— Ö, ne — felelte. — Azt hiszem, jobb lesz, ha maradunk. Tudja, hogy végigcsináljuk az egészet.

— Magát akkor nem aggasztja ez a csillagügy?

— A csillag élet, nem halál — mondta Széltoló.

— Az meg hogy lehet?

— Mi lehet hogy?

— Már megint kezded! — Kétvirág vádlóan szegezte ujját Széltolóra. — Mondasz dolgokat, aztán meg azt se tudod, hogy beszéltél!

— Csak annyit mondtam, hogy jobb lesz maradni — mondta Széltoló.

— Azt mondtad, a csillag élet, nem halál — világított rá Kétvirág. — A hangod is elváltozott, csikorgott meg eltávolodott. Ugye? — A boltoshoz fordult megerősítésért.

— Így igaz — bólogatott a boltos. — Szerintem a szeme is kancsított egy cseppet.

— Akkor az Ige volt — közölte Széltoló. — Át akarja venni az uralmat fölöttem. Tudja, mi fog történni, és azt hiszem, Ankh-Morporkba akar menni. Én is oda akarok menni! — tette hozzá dacosan. — Oda tud vinni minket?

— Az az a nagy város az Ankh mentén? Szétterpeszkedik, mint a Nagyalföld, és pöcegödröktől bűzlik?

— Ősi és tiszteletreméltó története van — mutatott rá Széltoló, hangja feszes és rendreutasító a sértett honpolgári büszkeségtől.

— *Nekem* nem így írtad le — jegyezte meg Kétvirág. — Azt mondtad, hogy az egyetlen olyan város, ami megalapításától fogva ténylegesen dekadens.

Széltoló zavarba jött.

— Igen de… nos hát, mégiscsak az otthonom, nem?

— Nem — válaszolta a boltos. — Nem igazán. Én aszondom, ott van az otthon, ahová a ember a kalapját felakasztja.

— Ühüm, nem — mondta Kétvirág, aki boldogan világosított fel bárkit. — Ahova a kalapját akasztja, az a kalapfogas. Az otthon az…

— Akkor én megyek is és nekilátok, hogy útra kelhessünk — vágott közbe sietve a boltos, ugyanis Betán visszajött. Az emberke kiiszkolt a lány mellett.

Kétvirág követte.

A függöny másik oldalán egy aprócska szoba volt, mindössze egy kicsiny ággyal, meglehetősen szurtos tűzhellyel és háromlábú asztallal felszerelve. Aztán a boltos babrált valamit az asztallal, ami olyan hangot adott ki, mint a palackból fanyalogva távozó dugó, és a szobában termett egy faltól falig univerzum.

— Ne ijedjen meg — nyugtatta a boltos, ahogy elgomolyogtak a csillagrajok.

— Nem ijedtem meg — felelte csillogó szemekkel Kétvirág.

— Ó! — mondta a boltos némileg bosszankodva. — Mindegy, ezek csak virtuális képek, amiket a bolt hoz létre, nem maga a valóság.

— És bárhová elmehet?

— Ó, dehogy — döbbent meg a boltos. — Különféle biztonsági szelepek vannak beleépítve. Végül is semmi értelme se lenne olyan helyre menni, ahol az egy főre eső szabadon elkölthető jövedelem elenyésző, ugyebár. És persze kell egy alkalmatos fal is. Á, már itt is

vagyunk, ez a maga univerzuma. Mondhatom, nagyon csecse. Valóságos világegyetemecske…

Íme az űr feketesége, ahol csillagok milliárdjai ragyognak akár a gyémántpor, vagy, ahogy egyesek mondanák, mint óriási, felrobbanó hidrogéngömbök a roppant messzeségben. De hát persze annyi mindent mondanak az emberek.

Egy árnyék kezdi eltakarni a távoli csillogást, egy árnyék, ami feketébb, mint maga az űr.

Innen sokkal nagyobbnak is látszik, mert az űr nem igazán nagy, csak egy hely, *amiben* a dolgok nagyok lehetnek. A bolygók például nagyok, de annak is szánták őket, és nincs abban semmi különös, ha valami épp a megfelelő méretű.

De ez az árnyék, ami úgy elrejti az eget, mint Isten lépésének nesze, nem egy bolygó.

Ez egy teknőc, tízezer mérföld hosszú kráterhelyes fejétől páncélozott farkáig.

Nagy A'Tuin *óriási*.

A nagy úszólábak esetlenül emelkednek és merülnek, különös formákba torzítva a teret. A Korongvilág, mint valami királyi bárka, siklik az égen keresztül. De még Nagy A'Tuin is küszködik, ahogy elhagyván az űr határtalan mélyét meg kell harcoljon a napzátonyok kínzó áramlataival. A mágia gyengébb errefelé, a fény partvidékén. Még egynéhány ilyen nap és a Korongvilágot elsöpri a valóság nyomása.

Nagy A'Tuin tisztában van ezzel, ám emlékezik arra, hogy mindezt megtette már sok-sok évezreddel korábban.

A csillagteknős a törpe csillag fényétől vörösen ragyogó szemét nem a csillagra szegezi, hanem egy kis foltra a közeli űrben…

— Jó, de most hol vagyunk? — kérdezte Kétvirág. A boltos, asztala fölé görnyedve, csak a vállát vonogatta.

— Nem hinném, hogy *bárhol* is vagyunk — felelte. — Azt hiszem, hogy egy kotangens abszurditásban tartózkodunk pillanatnyilag. De lehet, hogy tévedek. A bolt általában tudja, mit csinál.

— Úgy érti, maga nem tudja?

— Felszedtem valamicskét jártamban-keltemben — A boltos kifújta az orrát. — Néha olyan világban landolok, ahol értenek az ilyesmihez. — Kis, szomorú szemét Kétvirágra vetette. — Magának olyan kedves arca van, uram. Akár el is mondhatom.

— El is mondhat mit?

— Tudja, ez nem élet, mármint a Bolt vezetése. Nincs megállás, mindig mozgásban vagyunk, nincs záróra.

— De hát akkor miért nem hagyja abba?

— Ó, hát ez az, uram, tudja… Nem tehetem. Meg vagyok átkozva, de meg ám. Borzasztó dolog! — Újra kifújta az orrát.

— Megátkozták, hogy egy üzletet vezessen!?

— Mindörökkön, uram, mindörökkön. Záróra nélkül! Évszázadok óta! Tudja, volt az az affér a bűbájossal. Szörnyű dolgot cselekedtem.

— Egy boltban?

— Persze. Nem emlékszem, mit is akart, de amikor kérte, én… én egy olyan szippantó hangot adtam ki, tudja, olyasmit, mintha befelé fütyörésznék? — bemutatta.

Kétvirág komoran nézett, ám szíve mélyén kedves ember volt, mindig kész megbocsátani.

— Értem — mondta lassan. — De még akkor…

— Ez nem minden!

— Ó!

— Azt is mondtam neki, hogy ilyesmire nincs kereslet!

— Miután cuppogott?

— Igen. És valószínűleg vigyorogtam is.

— Egek! De nem nevezte nagyjóuramnak, ugye nem?

— Én… én lehet, hogy úgy szólítottam.

— Hm.

— Van még.

— Csak nem?

— De igen, azt is mondtam, hogy megrendelhetem neki, és jöjjön vissza érte másnap.

— Ez nem hangzik olyan rosszul — csodálkozott Kétvirág, aki a multiverzum összes élőlénye közül egyesegyedül hagyta, hogy a boltok megrendeljenek dolgokat számára, és az ellen sem tiltakozott, hogy jelentékeny összegeket fizessen a boltosoknak, amiért kényelmetlenséget okozott nekik azzal, hogy tárolniuk kellett valamit, gyakran órákig is.

— Aztán korán zártam másnap — mondta a boltos.

— Ó!

— Igen, és hallottam, ahogy a kilincset ráncigálta, pedig kitettem egy táblát is azzal a felirattal, hogy „Zárvatartás idején még Nekromanta cigarettát se árusítunk!”, és ráadásul, amikor hallottam, hogy dörömböl, elnevettem magam.

— Elnevette magát?

— Igen. Így. Hnaflmaflmafblort.

— Valószínűleg nem a legbölcsebb dolog ilyet tenni — jegyezte meg Kétvirág fejét csóválva.

— Tudom, tudom. Apám mindig mondta, „Fiam, sose üsd az orrod varázslók dolgába…”, na, szóval hallottam, ahogy kiabál valamit arról, hogy sose legyen záróra, meg egy csomó szót, amit nem értettem, és akkor a bolt… a bolt… a bolt *megelevenedett*.

— És azóta egyfolytában így vándorol?

— Igen. Feltételezem, hogy egy nap talán megtalálom a bűbájost és esetleg az az izé, amit akart, lesz raktáron. Ám addig mennem kell egyik helyről a másikra…

— Micsoda szörnyű dolog ilyet tenni! — mondta Kétvirág.

A boltos a kötényébe törölte orrát.

— Köszönöm — hálálkodott.

— De azért ennek ellenére se kellett volna ilyen rettentően megátkozza magát! — tette hozzá Kétvirág.

— Ó! Nos, igen. — A boltos kisimította kötényét, és hősiesen megpróbálta összeszedni magát. — De mindez persze nem juttatja magukat Ankh-Morporkba, ugye?

— Érdekes — szólt Kétvirág —, hogy annó a Poggyászom is egy ilyen boltban vettem. Úgy értem, egy másik üzletben.

— Ó, igen, többen vagyunk — fordult vissza asztalához a boltos. — Úgy hallottam, hogy az a bűbájos ugyancsak türelmetlen férfiú.

— Vég nélkül bolyongani a világegyetemben… — merengett Kétvirág.

— Pontosan. Viszont meg lehet valamicskét takarítani a tarifákon.

— Tarifákon?

— Igen, az… — a boltos elhallgatott, homlokát ráncolva. — Nem igazán emlékszem már, olyan régen volt. Tarifa, tarifa…

— Speciális tüzelő?

— Valószínűleg az.

— Várj csak… valamin töri a fejét — mondta Cohen.

Álanincs fáradtan felnézett. Egész kellemes volt ücsörögni itt, az árnyékban. Mostanra ugyan már kikalkulálta, hogy menekülési kísérlete egy egész városnyi hibbant elmebajostól odajutatta, hogy cserébe mindössze egyetlen tébolyodott figyelmét élvezheti. Viszont azt teljeskörűen. Azon mélázott, vajon elél-e addig, hogy ezt megbánhassa.

Őszintén remélte, hogy igen.

— Ó, igen, határozottan gondolkozik valamin — jegyezte meg keserűen. — Akárki láthatja.

— Azt hiszem, megtalálta őket.

— Ó, akkor jó.

— Kapaszkodj bele!

— Megőrültél? — kérdezte Álanincs.

— Ismerem már ezt a dolgot, higgy nekem. Különben is, inkább itt maradnál a csillagosokkal? Nem kizárt, hogy szívesen elbeszélgetnének veled.

Cohen a Poggyászhoz oldalazott, aztán lovaglóülésben rápattant.

A Poggyász rá se rántott.

— Siess! — szólította a törpét. — Szerintem mindjárt nekiindul.

Álanincs vállat vont, és nagy óvatosan Cohen mögé mászott.

— Valóban? És mégis hogyan fog elin…

Ankh-Morpork!

A városok gyöngye!

Ez természetesen nem igazán hűséges leírás — egyáltalán nem gömbölyű és fényes — de még legrosszabb ellenségei is el kell ismerjék, hogy ha már valamihez muszáj hasonlítani Ankh-Morporkot, akkor az akár egy kis darab piszok is lehet, amit egy haldokló puhatestű kóros váladéka borít.

Bizonyára vannak nagyobb városok. Bizonyára vannak gazdagabb városok. Biztosan vannak szebb városok. Ám nincs város kerek e multiverzumban, amely versenyre kelhetne Ankh-Morpork szagával.

Az Ősöregek, akik egyetemes tudással bírtak a világegyetemekről, s szagolták Kalkutta és !Xrc-! és Marsfüred szagát, egyhangúan úgy vélték, hogy még ezen kirívó példái a szaglószervi költészetnek is csupáncsak fűzfarímek, ha Ankh-Morpork dicsőséges bűzével állítjuk őket szembe.

Beszélhetsz nekem aluljárókról. Beszélhetsz nekem fokhagymáról. Beszélhetsz nekem Franciaországról. Csak így tovább. De ha nem szagoltad Ankh-Morporkot egy tüzes nyári napon, fogalmad sincs az igazi bűzről.

A polgárok büszkék rá. Ha szép az idő, kihurcolják székük az utcára, hogy minél jobban kiélvezhessék. Felfújják az arcuk, megdöngetik mellkasuk, és vidáman kommentálják az árnyalatnyi, ám jellegzetes nüanszokat. Még szobrot is állítottak neki, megörökítendő az alkalmat, amikor egy ellenséges állam csapatai egy sötét éjszaka loppal megkísérelték elfoglalni a várost, és egész a városfalak tetejéig jutottak mielőtt, legnagyobb rémületükre, orrdugóik felmondták a szolgálatot. Jómódú kereskedők, akik hosszú éveket töltenek külföldön, otthonról hozatják a szagot, különlegesen lezárt és lepecsételt üvegcsékben, amik, midőn kinyitják őket, könnyeket csalnak nevezett kereskedők szemébe.

Hát így hatott, bizony.

Csak egyetlen módon tudjuk leírni azt a hatást, amit Ankh-Morpork szaga gyakorolt a látogatói orra, és ez az analógia.

Végy egy skótmintás gyapjútakarót. Alaposan szórd meg konfettivel. Világítsd meg villogófénnyel.

Most végy egy kaméleont.

Helyezd rá a skótkockákra.

Nézd meg jó alaposan.

Látod?

Ami megmagyarázza azt, hogy amikor a bolt végül Ankh-Morporkban materializálódott, miért ült Széltoló nyársat nyelve és jelentette be azonnal, hogy „Megjöttünk”, miért sápadt el Betán, és Kétvirág, akinek nem volt szaglóérzéke, miért kérdezte:

— Igen? Honnan tudod?

Hosszú volt a délután. Városok széles választékában sok-sok falon törtek be a valós térbe, mert, a boltos szerint, a Korong mágikus mezeje megtett minden tőle telhetőt, hogy mindent összezavarjon.

Az összes várost elhagyta lakosságának többsége és hibbant, balfül-bámuló népség vándorló bandái birtokolták őket.

— Honnan jönnek ezek ilyen sokan? — firtatta Kétvirág, amikor már a sokadik csőcselék elől menekültek el.

— Minden épelméjű emberben benne lakozik egy őrült foggal-körömmel küzdve, hogy kiszabaduljon — mondta a boltos. — Mindig is így gondoltam. Senki sem bolondul meg olyan gyorsan, mint egy teljesen épelméjű ember.

— Ennek nincs semmi értelme — közölte Betán. — De ha van, akkor nekem nem tetszik.

A csillag nagyobb volt, mint a nap. Ma éjjel nem lesz éjszaka. A szemközti láthatáron a Korong saját napocskája a tőle telhető legtöbbet követte el, hogy normálisan lenyugodjék, és mindezen vörös fény általános összhatása a várost, mely sosem volt különösebben gyönyörű, olyanná varázsolta, amilyet csak egy fanatikus festőművész alkothat, miután kizárólag cipőfényen élt hosszasan.

Mindazonáltal ez volt az *otthon*. Széltoló fel- s lebámult az üres utcán, és csaknem boldognak érezte magát.

Elméje hátsójában az Ige nagy felhajtást csapott, de nem törődött vele. Talán igaz lehetett, hogy a mágia veszített erejéből, ahogy a csillag közeledett, vagy esetleg olyan sokáig lakott az Ige a fejében, hogy Széltoló kifejlesztett egyfajta lelki immunitást, mindenesetre *képes* volt ellenállni neki.

— A kikötőnél vagyunk — nyilatkozta. — Érzitek a tengeri levegőt?

— Ó — rebegte Betán, nekidőlve a falnak — igen.

— Hát hiába, az ózonnak nincs párja! — mondta Széltoló. — Ennek a levegőnek karaktere van, úgy bizony! — Mélyet lélegzett.

Kétvirág a boltoshoz fordult.

— Nos, remélem, egy szép napon rábukkan a bűbájosára — búcsúzott. — Sajnálom, hogy nem vettünk semmit, de tudja, minden pénzem a Poggyászomban van.

A boltos valamit a kezébe szuszakolt.

— Egy semmi kis ajándék — mondta. — Szüksége lesz rá.

Visszainalt boltjába, az ajtócsengő csengett, a kitett tábla, amely azt javallta „Jöjjön Vissza Holnap Ha Málécseli-féle Piócákra, Kis

Vérszopókra Vágyik", reménytelenül csapkodta az ajtót, és a bolt visszaolvadt a téglafalba, mintha sose lett volna ott. Kétvirág óvakodva odanyúlt, megérintette a falat, mert nem igazán akart hinni a szemének.

— Mi van a zacskóban? — kérdezte Széltoló.

Egy barna, durva papírból készült szatyor volt, spárgafülekkel.

— Ha lábakat növeszt, akkor hallani se akarok róla! — jelentette ki Betán.

Kétvirág belekukkantott, és kihúzta belőle tartalmát.

— Ez mind? — lepődött meg Széltoló. — Egy kagylóborította házikó?

— Roppant hasznos jószág — védelmezte tulajdonát Kétvirág. — Cigarettát is lehet benne tartani.

— És pont ez az, amire piszkosul szükséged van, mi? — érdeklődött Széltoló.

— Én inkább egy sokfaktoros napolaj mellett kardoskodnék — jegyezte meg Betán.

— Na, gyerünk — javasolta Széltoló, s nekivágott az utcának. A másik kettő követte.

Felmerült Kétvirágban, hogy ideje lenne néhány keresetlenül vigasztaló szót, egy kis tapintatos beszédet intézni Betánhoz, ami, fogalmazta magában Kétvirág, kihúzná őt önmagából, és általában felvidítaná.

— Ne aggódj — vágott bele. — Van rá sansz, hogy Cohen esetleg még életben van.

— Ó, én arra számítok, hogy minden további nélkül életben van — mondta Betán, rátiporva minden egyes macskakőre, mintha személyes sérelmet dajkálna ellenük. — Nem élsz meg nyolcvanhét évet ebben a szakmában, ha csak úgy állandóan meghalsz. De nincs itt.

— A Poggyászom sincs — sajnálkozott Kétvirág. — Na persze, azért az nem ugyanaz a kategória.

— Szerinted a csillag bele fog ütközni a Korongba?

— Nem — felelte határozottan Kétvirág.

— Miért nem?

— Mert Széltoló nem úgy gondolja.

A lány döbbenten bámult rá.

— Jól figyelj — folytatta a turista. — Tudod, hogy mit csinálnak a hínárral?

Betán az Örvény Fennsíkon nőtt fel, csupán meséket hallott a tengerről, és már korábban eldöntötte, hogy ki nem állhatja. Értetlenül nézett.

— Megeszik?

— Nem, az a szokás, hogy felakasztják az ajtón kívül, és a hínár

elárulja, hogy lesz-e eső.

Egy másik dolog, amit Betán már megtanult, hogy teljesen fölösleges megkísérelni megérteni bármit is, amit Kétvirág mond, és az egyetlen célravezető módszer az, ha az ember lépést próbál tartani a beszélgetéssel, és reméli, hogy amikor egy sarokhoz érnek, rá tudja vetni magát.

— Értem — mondta.

— Tudod, Széltoló is pont ilyen.

— Mint a hínár.

— Igen. Ha akad bármi is, amitől megrémülhet, meg fog rémülni. De most nincs megijedve. A csillag körülbelül az egyetlen dolog, amitől még nem láttam őt megijedni. És ha ő nem fél, akkor hidd el nekem, nincs is mitől félni.

— Nem lesz eső?

— Nos, nem. Metaforikus értelemben.

— Ó — Betán úgy határozott, inkább nem kérdezi meg, mit jelent a „metaforikus”, hátha valamit a moszatokkal kapcsolatban.

Széltoló visszafordult.

— Gyertek már! Nincs messze.

— Mi nincs messze?

— A Láthatatlan Egyetem.

— Bölcs dolog ez?

— Valószínűleg nem, de akkor is odamegyek… — Széltoló elhallgatott, arca fájdalmas maszkba rándult. Kezét a füléhez emelte, s nagyot nyögött.

— Bánt az Ige?

— Jjaha.

— Próbálj dúdolni.

Széltoló grimaszolt.

— Szándékomban áll megszabadulni tőle — mondta nehezen érthetően. — Vissza fog kerülni a könyvbe, ahova tartozik. Vissza akarom kapni a fejem!

— De akkor… — kezdte Kétvirág, de abbahagyta. Mind hallották… a távoli kántálást és sok-sok láb dobbanását.

— Szerinted a csillagosok? — kérdezte Betán.

Azok voltak. Az élen masírozók befordultak a sarkon, úgy száz yardnyira, tépett, fehér lobogójukon nyolcágú csillag.

— Nem csak csillagosok — mutatott rá Kétvirág. — Mindenféle népség!

A tömeg, ahogy elhaladt, magával sodorta őket. Az egyik pillanatban egy kihalt utcán álltak, a következőben elkerülhetetlenül felragadta őket az emberiség dagálya, s magával hurcolta hőseink, előre, át a városon.

Fáklyafény táncolt könnyedén a nedves alagutakon, mélyen az Egyetem alatt, ahogy a nyolc varázslói Rend vezetői libasorban vonultak előre.

— Legalább itt lenn hűvös van — mondta az egyik.

— Nem kellene *itt lenn* lennünk.

Ármánd, aki a menet élén haladt, nem szólt semmit. Viszont keményen gondolkozott. Az övébe dugott kis üveg olajra gondolt, meg a nyolc kulcsra, amit a mágusok hoztak magukkal — nyolc kulcs, amely abba a nyolc zárba passzolt, amik az Oktávót állványához láncolták. Azt gondolta, hogy a vén varázslók, akik érzékelik a mágia elszivárgását, el lesznek foglalva saját bajaikkal, és talán nem lesznek annyira éberek, mint kellene. Arra gondolt, hogy pár percen belül az Oktávót, a legtöményebb mágiakoncentrácót a Korongon, a kezébe kaparintja.

Annak ellenére, hogy hűvös volt az alagútban, izzadni kezdett.

Odaértek egy ólommal megerősített ajtóhoz, amit a puszta sziklába vágtak. Ármánd előhúzott egy nehéz kulcsot — egy igazi, becsületes vaskulcsot, nem afféle kitekeredett és meghökkentő kulcsot, ami az Oktávót nyitja —, befecskendezett némi olajat a zárba, bedugta a kulcsot, elfordította. A zár tiltakozást nyikorogva nyílt.

— Egy a szándékunk? — kérdezte Ármánd. Egy sor bizonytalanul beleegyező mormogást kapott válaszul.

Meglökte az ajtót.

Tömény és valahogy olajos levegő meleg fuvallata sepert át rajtuk. A levegőt éles hangú és kellemetlen csipogás töltötte meg. Minden orr, köröm és szakáll oktarinszín tűzszikrákat hányt.

A varázslók, fejük lehajtva a szobából kitörő véletlenszerű mágia viharával szemben, előrecsörtettek. Féligmegformálódott alakok kuncogtak és vihánccoltak körülöttük, ahogy a Tömlöc Létsíkok lidércnyomásos lakói folyamatosan próbáltak egy őrizetlen bejáratot találni (azokkal a dolgokkal, amit ujjaiknak tekinthetünk, mert a karjaik végén helyezkednek el) a tűz fénykörébe, ami a józan ész és rend univerzumának számított a, khm, szemükben.

Még ebben a minden mágikus dolog számára válságos időben is, még ebben a minden varázslatos rezdülést eltompítani tervezett helyiségben is, az Oktávó mágiától sistergett.

Igazából nem is volt szükség a fáklyákra. Az Oktávó megtöltötte a szobát egy tompa, ám baljós fénnyel, ami szigorúan véve egyáltalán nem is volt fény, hanem a fény ellentéte; a fény ellentéte nem a sötétség, az csupán a hiánya, és ami a könyvből sugárzott, az az a fény, ami a sötétség túloldalán lakozik, a mágia fénye.

Eléggé kiábrándító bíbor színe volt.

Ahogy már korábban feljegyeztük, az Oktávót egy állványhoz láncolták, és a pulpitust olyan formára faragták, ami bizonytalanul

madáralakúnak, némiképp hüllőszerűnek, és borzalmasan elevennek látszott. Két villogó szem szemlélte a mágusokat rejtett gyűlölettel.

— Láttam, hogy megmozdult! — mondta egyikük.

— Egész addig teljes biztonságban vagyunk, amíg nem érünk hozzá a könyvhöz — nyugtatta Ármánd. Övéből előhúzott egy pergament, és kigöngyölte.

— Hozza már valaki azt a fáklyát közelebb — kérte —, *és nyomod el rögtön azt a cigarettát*!

A felbőszült büszkeség kirobbanására számított. De az nem jött. Helyette a megtévedt varázsló reszkető ujjakkal kivette szájából a csikket, és a földbe taposta.

Ármánd ujjongott. Szóval, gondolta, megteszik, amit csak mondok. Lehet, hogy csak most… de a csak most az épp elég lesz.

Egy régóta halott varázsló ákombákom írását silabizálgatta.

— Rendben — mondta — lássuk csak: „Lechendefitendő EWt, Az Ky Mindenek Őrizzewje…”

A tömeg átözönlött az egyik hídon, ami Morporkot összszekötötte Ankh-kal. Alatta a folyó, ami jobb időkben amúgy magasra áradt, pusztán csak csörgedezett, igaz, gőzölögve.

A híd jobban rázkódott a lépések alatt, mint kellett volna. Fura örvénylések szaladtak végig a folyó sáros maradványain. Egy közeli ház tetejéről lezuhant néhány cserép.

— Mi volt ez? — kérdezte Kétvirág.

Betán hátranézett, és felsikoltott.

A csillag felkelt. Ahogy a Korong saját napja eliszkolt a biztonságba a láthatár alá, a csillag óriási püffedt gömbje lassan felkúszott az égre, mígnem teljes egészében több fokkal a világ pereme fölé ért.

Behúzták Széltolót egy kapualj relatív biztonságába. A tömeg észre sem vette őket, csak rohant tovább riadtan, mint a lemmingek.

— A csillagon foltok vannak — jelentette ki Kétvirág.

— Nem — rázta fejét Széltoló. — Azok… izék. Izék, amik a csillag körül keringenek. Mint a nap a Korong körül. De ezek nagyon közel vannak, mert… mert… — elhallgatott. — Majdnem tudom!

— Mit?

— Meg kell szabaduljak ettől az Igétől!

— Merre van az Egyetem? — kérdezte Betán.

— Erre! — mutatta Széltoló.

— Népszerű hely lehet. Arra tart mindenki.

— Valahogy — jegyezte meg Széltoló — nem hinném, hogy az esti tagozatra akarnának beiratkozni.

Valójában a Láthatatlan Egyetem ostrom alatt állt, vagyis legalábbis azon részei, amiket kidugott a szokványos, mindennapi

dimenziókba, ostrom alatt álltak. Kapuin kívül a tömegek, általában véve, két követelés valamelyikét hangoztatták. Azt követelték, hogy vagy a) a varázslók azonnal hagyják abba a piszmogást, és tüntessék el a csillagot, vagy, és ez volt, amit a csillagosok preferáltak, b) hagyjanak fel a mágiával, és kövessenek el szabályszerűen testületi öngyilkosságot, méghozzá késedelem nélkül, imigyen megtisztítva a Korongot a varázslat átkától és egyben elűzve a borzalmas fenyegetést az égről.

A varázslóknak a fal másik oldalán, fogalmuk se volt róla, hogyan cselekedjék meg a)-t, és eszük ágában se volt elkövetni b)-t, és sokan közülük határozottan c) mellett voksoltak, ami nagyjából abból állt, hogy lépjenek meg titkos oldalajtókon, és pucoljanak el olyan messzire, amennyire csak lehet, ha nem még gyorsabban.

Ami megbízható varázserő még maradt az Egyetemen, azt arra használták, hogy a hatalmas kapukat biztonságosan zárva tartsa. A varázslók e percekben kellett rájöjjenek, hogy noha nagyon remek és imponáló dolog varázslattal táruló-záruló kapukkal felvágni, fel kellett volna merüljön az építőkben, hogy vészhelyzet esetére esetleg üdvös lett volna valami kiegészítő eszközzel is felszerelni őket, teszem azt, például egy pár közönséges, kevésbé lenyűgöző, ám benyomásokra érzéketlen, szilárd vasretesszel.

A kapuk előtti téren a népek több nagy máglyát gyújtottak, legalább annyira a hatás kedvéért, mint bármi másért, mivelhogy a csillagokozta hőség már amúgyis perzselt.

— De még mindig lehet látni a csillagokat — mondta Kétvirág. — Úgy értem, a többi csillagot. A kicsiket. Fekete égbolton.

Széltoló ügyet sem vetett rá. A kapukat bámulta. Amiket egy csoportnyi csillagos meg egyéb polgár próbált betörni.

— Reménytelen — jelentette ki Betán. — Sose jutunk be. Hová mész?

— Sétálni — vetette oda Széltoló. Határozottan elindult egy mellékutcán.

Erre csak egy-két szabadúszó felkelő akadt, főleg a boltok szétrombolásában elmerülve. Széltoló észre sem vette őket, csak haladt a fal mentén, mígnem az párhuzamossá vált egy sötét sikátorral, amely azzal a szokásos, sajnálatos szaggal bírt, amely minden sikátor sajátja, mindenütt.

Ott aztán kezdte alaposabban megnézegetni a kőmívesmunkát. Nagyon közelről. A fal itt húsz láb magas volt, s kegyetlen fémtüskék koronázták.

— Szükségem van egy késre — közölte.

— Keresztül fogod vágni magad? — kérdezte Betán.

— Csak kerítsetek nekem egy kést — mondta Széltoló a köveket kopogtatva.

Kétvirág és Betán összenéztek, és vállat vontak. Néhány perccel később egy egész komoly késválasztékkal tértek vissza, sőt Kétvirágnak sikerült még egy kardot is szereznie.

— Kiszolgáltuk magunkat — jelentette Betán.

— De hagytunk értük pénzt — protestált Kétvirág. — Úgy értem, hagytunk volna pénzt, ha lett volna nálunk…

— Így hát ragaszkodott ahhoz, hogy írjunk egy kötelezvényt — fejezte be Betán lemondóan.

Kétvirág teljes magasságában, amiért mellesleg nem volt érdemes erőlködni, kihúzta magát.

— Nem látom okát… — kezdte feszesen.

— Persze, persze — vágott közbe Betán, miközben rosszkedvűen lecsüccsent. — Tudom, hogy nem. Széltoló, az összes boltot feltörték, és egy csomó ember szolgálta ki magát némi zeneszerszámmal az utca másik oldalán, el tudod ezt képzelni?

— Aha — felelte Széltoló, felmarva egy kést és elgondolkozva vizsgálgatva pengéjét. — Biztos kobzosok.

Belevágta a pengét a falba, elcsavarta, és visszalépett, amikor egy nehéz kő kizuhant. Felnézett, hangtalanul számolt, majd újabb követ emelt ki helyéről.

— Hogy csináltad? — firtatta Kétvirág.

— Csak tarts bakot, jó? — mondta Széltoló. Egy pillanattal később lábát az általa teremtett üregbe ékelve további lépcsőfokokat állított elő immár a fal félmagasságában.

— Ilyen ez már évszázadok óta — lebbent le a hangja. — A kövek egynémelyike körül nincs habarcs. Titkos bejárat, érted? Vigyázzatok ott alul.

Még egy kő csattant a macskaköveken.

— Réges-régen készítették az akkori diákok — mesélte Széltoló. — Az ilyen kijárat kapóra jön lámpaoltás után.

— Á! — mondta értőn Kétvirág. — Értem. Át a falon, és uzsgyi, nyomás a fényesen kivilágított kocsmákba inni meg énekelni meg verseket szavalni, mi?

— Majdnem teljesen igaz, kivéve az éneklést meg a költészetet — válaszolta Széltoló. — Néhány tüskének ki kéne járnia… — Valami megcsendült.

— Ezen az oldalon nem lehet olyan nagyot esni — hallatszott a hangja pár másodperc múlva. — Na, gyertek. Már ha jöttök, persze.

Így tehát Széltoló, Kétvirág és Betán bejutottak a Láthatatlan Egyetemre.

Másutt az egyetem területén…

A nyolc varázsló bedugta a nyolc kulcsot, és számos egymásra vetett, aggodalmas pillantás után, elfordították őket. A zár kinyílt, egy

kis, alig hallható kattanással.

Az Oktávó magszabadult bilincseitől. Halavány oktarin fény játszott borítóján.

Ármánd érte nyúlt, megfogta, és a többiek közül egy sem protestált. A karja bizsergett.

Az ajtó felé fordult.

— S most, fivéreim, menjünk a Nagycsarnokba — javasolta. — Ha előre mehetnék…

És még mindig nem tiltakozott senki.

Elért az ajtóhoz, hóna alatt a könyvvel. Forrónak és csiklandónak érezte.

Minden lépésnél egy kiáltásra, egy ellenvetésre számított, de nem jött egy se. Teljes akaraterejét latba kellett vesse, hogy ne nevesse el magát. Simábban ment, mint képzelte.

A többiek még csak félúton jártak a klausztrofóbiát keltő sötétzárkában, amikor ő már túl volt az ajtón, és lehet, hogy észrevettek valamit abból, ahogy a vállát kifeszítette, de már túl késő volt, mert átlépett a küszöbön, megragadta a kilincset, becsapta az ajtót, elfordította a kulcsot, és elkacagta a kacajt.

Könnyed léptekkel sétált vissza a folyósón, mit sem törődve a varázslók felbőszült ordításával, akik mostanra felfedezték, mennyire lehetetlen bármit is kezdeni varázsigékkel egy olyan helyiségben, amit direkt mágia át nem eresztőre építettek.

Az Oktávó vergődött, de Ármánd szorosan tartotta. Már rohant, elméjét elzárva a hóna alatti rémületes érzetektől, ahogy a könyv alakot változtatott, szőrös, szúrós és csontvázszerű formákat öltött. A keze érzéketlenné vált. Az elmosódó ciripelés, amit már korábban is hallott, határozottan felhangosodott, s egyéb hangok is kihallatszottak mögülük — kacsintgató hangok, hívogató hangok, hangok, amiket elképzelhetetlen borzalmak adtak ki, és Ármánd úgy találta, túlontúl könnyen el tudja képzelni a hangadókat. Ahogy átnyargalt a Nagycsarnokon, fel a Főlépcsőn, az árnyékok mozgásba lendültek, csatasorba rendeződtek, és bekerítették. Arra is ráeszmélt, hogy valami követi, valami, aminek csattogó, obszcénul gyorsan szaladó lábai vannak. Jég képződött a falakon. Az ajtónyílások belerúgtak, ahogy elszáguldott mellettük. Lába alatt a lépcsőt kezdte egy nagy nyelvnek érezni…

Ám nemhiába töltött oly sok órát az Egyetem különleges agytornatermében mentális muszklikat fejlesztendő. Tudta, nem szabad hinni az érzékeknek, mert megtéveszthetőek. A lépcsők ott vannak valahol — *akard* őket oda, szólítsd őket a létbe, ahogy megmászod őket, és, öcskös, jó lesz, ha jól csinálod. Mert ez bizony nem csak képzelődés.

Nagy A'Tuin lelassított.

A mennyei teknőc, akkora úszólábakkal, mint egy kontinens, küzdött a csillag vonzóereje ellen, és várt.

Nem kell hosszasan várakoznia…

Széltoló besompolygott a Nagycsarnokba. Néhány fáklya világolt, és az egész úgy nézett ki, mintha valamiféle mágikus munkálathoz rendezték volna be. De a szertartásos gyertyatartókat felborították, a padlóra krétázott bonyolult nyolcszögek elkenődtek, mintha valami táncot ropott volna rajtuk, és a levegőt valamilyen, még ankh-morporki mértékkel is kellemetlen szag töltötte be. Kissé kénkőre emlékeztető, de főleg valami sokkal rosszabbra. Olyan szaga volt, mint egy dísztó fenekének.

A távolból csattanás és kiabálásorkán hallatszott.

— Úgy néz ki, a kapukat betörték — kommentálta Széltoló.

— Tűnjünk innen! — javasolta Betán.

— Erre vannak a pincék — közölte Széltoló, és átvágott egy boltív alatt.

— Ott *lent*?

— Igen. Inkább itt maradnál?

Kivett egy fáklyát a faligyűrűjéből, és elindult a lépcsőkön lefelé.

Néhány lépcsőfordulóval lejjebb a falat már nem burkolták fatáblák, látszott a csupasz szikla. Itt, ott, és amott nehéz ajtók voltak kitámasztva.

— Hallottam valamit — jegyezte meg Kétvirág.

Széltoló fülelt. Úgy tűnt, a lenti mélységekből jön valami zaj. Nem hangzott ijesztőnek. Úgy hangzott, mintha egy csomó ember dörömbölne egy ajtón, és kiabálná „Ajvé!".

— Ezek nem azok a Dolgok a Tömlöc Létsíkokból, amikről meséltél, ugye? — kérdezte Betán.

— Azok nem átkozódnak így — mondta Széltoló. — Na, gyerünk!

Végigsiettek a nyirkos folyosókon az elüvöltött káromkodásokat és mélyről fakadó, ugató köhögést követve, amik valahogy megnyugtatólag hatottak, mert bármi, ami ennyire zihál, döntötték el a hallgatózók, kizárt dolog, hogy veszélyt jelentsen.

Végül egy benyílóba vájt ajtóhoz értek. Olyan erősnek látszott, ami akár magát a tengert is vissza tudná tartani. Volt rajta egy csöpp kémlelőnyílás.

— Hé! — kiáltotta Széltoló. Ez nem túl praktikus indítás, de semmi jobb nem jutott eszébe.

Hirtelen csönd támadt. Aztán egy hang az ajtó másik oldalán, nagyon lassan így szólt:

— Ki van ott kinn?

Széltoló felismerte a hangot. Ez rángatta ki az álmodozásból s

taszajtotta rettegésbe oly sok napos délután az osztályteremben, évekkel korábban. Lumuél Panter volt, aki valaha személyes életcéljául tűzte ki, hogy a fiatal Széltoló fejébe verje a kristálygömbből jóslás és idézés alapfogalmait, persze, mindhiába. Széltoló emlékezetébe idéződött egy malacpofa szúrós szemekkel, és ez a hang, amint azt mondja „És most Széltoló uraság kijön ide a táblához és felrajzolja nekünk az idevágó szimbólumot", és az ezermérföldes út, keresztül a várakozásteljes osztályon, amint próbált visszaemlékezni arra, mi a francról motyogott a hang öt perccel korábban. Még most is kiszáradt a torka a félelemtől és oktalan bűntudattól. A Tömlöc Létsíkok tutira nem voltak az anyagban!

— Kérem, uram, én vagyok az, Széltoló, uram — cincogta. Aztán látva, hogy Kétvirág és Betán hogy megbámulják, köhintett. — Igen — tett hozzá, annyira elmélyítve a hangját, amennyire csak tudta. — Az van itt. Maga Széltoló. Úgy van.

Az ajtó másik oldaláról suttogások susogása hallatszott.

— *Széltoló*?

— *Céldobó*?

— *Emlékszem egy süvölvényre, aki nem volt…*

— *Az ige, emlékszel*?

— *Széltoló*?

Csönd támadt. Aztán a hang megszólalt:

— Feltételezem, a kulcs nincs a zárban, mi?

— Nincs — felelte Széltoló.

— *Mit mondott*?

— *Aszonta, nincs.*

— *Jellemző a fiúra.*

— Ümm, ki van benn? — kérdezte Széltoló.

— A Mágia Mesterei — válaszolta a hang rátartian.

— Miért?

Újabb csönd keletkezett, majd a zavarban lévő suttogások konferenciája hallott.

— Minket, öööö, bezártak — mondta a hang kelletlenül.

— Mi, az Oktávóval?

Suttogás, suttogás.

— Valójában az Oktávó, nos, valójában, nincs itt — nyögte ki a hang.

— Ó! De ti igen? — faggatózott Széltoló olyan udvariasan, amennyire csak lehet, amikor valaki úgy vigyorog, mint egy nekrofil a hullaházban.

— Ez az eset látszik fennforogni.

— Van valami, amit tehetünk önökért? — érdeklődött buzgón Kétvirág.

— Megpróbálhatnátok kiszabadítani minket!

— Fel tudjuk törni a zárat? — kérdezte Betán.

— Nem hinném — válaszolta Széltoló. — Teljesen betörőbiztos.

— Szerintem Cohen biztos képes lenne rá — jegyezte meg Betán lojálisan. — Akárhol is van most.

— A Poggyász is semmi perc alatt be tudna törni — értett egyet a maga módján Kétvirág.

— Nos, akkor ennyi — mondta Betán. — Gyerünk, menjünk ki a friss levegőre. Frissebb levegőre, mindenesetre. — Elfordult, hogy kisétáljon.

— Na, álljunk csak meg egy szóra! — ágált Széltoló. — Hát ez jellemző, nem igaz? Az öreg Széltolónak úgy se lesz semmi ötlete, honnan is lenne, mi? Ó, dehogy, ő csak ballaszt, az bizony. Rúgj bele, ha közelében jársz. Nehogymár számíts rá, ő csak…

— Rendben van — bólintott Betán. — Halljuk, halljuk.

— …egy nagy senki, egy nagy semmi, egy tömegcsőd, csak egy… mi?

— Hogyan fogod kinyitni az ajtót? — firtatta Betán.

Széltoló eltátott szájjal bámult rá. Aztán az ajtóra. Piszok masszívnak látszott, és a zár is öntelten kellette magát.

De egyszer, régen, már sikerült neki. Széltoló, a diák, meglökte az ajtót, s az kitárult, mint szezám, és egy másodperccel később az Ige a fejébe szökkent, és tönkretette az életét.

— Figyelj — mondta egy hang a kémlelőnyílás mögül olyan kedvesen, amennyire tőle telt. — Csak eridj és keríts egy varázslót, légy jó fiú!

Széltoló mélyet lélegzett.

— Álljatok hátrébb! — nyögte.

— Mi?

— Keressetek valamit, ami mögé elbújhattok! — vakkantotta, s hangja alig-alig remegett. — Ti is! — vetette oda Betánnak és Kétvirágnak.

— De te nem tudod…

— Komolyan mondtam!

— Komolyan gondolja — erősítette meg Kétvirág. — Az a kis ér a halántékán, tudod, amikor az így lüktet, nos…

— Kuss!

Széltoló bizonytalanul felemelte karját, és az ajtóra mutatott.

Tökéletes csönd volt.

Ó, istenek, gondolta, most mi lesz?

Hátsóagyának feketeségében az Ige kényelmetlenül fészkelődött.

Széltoló megpróbált összhangba vagy miafenébe kerülni a zár fémjével. Ha képes lenne viszályt szítani a fém atomjai közt annyira, hogy szétrepdessenek…

Mi sem történt.

Nagyot nyelt, és figyelmét a fára fordította. Ami öreg volt, s csaknem megkövesedett, és valószínűleg akkor se gyulladt volna meg, ha átitatták volna olajjal és egy kohóba vetik. Azért mégis megpróbálta, azt magyarázva a vénséges molekuláknak, hogy fel- s le kéne ugrándozniuk, hogy felmelegedjenek…

Saját elméjének feszültséggel terhes csöndjében rámeredt az Igére, ami meglehetősen zavarban lévőnek tűnt.

Számításba vette az ajtó körüli levegőt is, hogyan lehetne legjobban különös formákba csavarintani, hogy végül maga az ajtó egy teljesen más dimenzióban létezzék.

Az ajtó a helyén maradt, dacosan, szilárdan.

Izzadva és, miközben elméje már belekezdett a végtelen sétába ki a táblához a vigyorgó osztály színe előtt, kétségbeesetten visszatért újra a zárhoz. Biztos, hogy apró kis fémdarabokból készítették, egyáltalán nem nehezek…

A kémlelőnyílás felől elhaló nesz hallott. Annak nesze, amint a varázslók lerázzák magukról a feszültséget, és fejük csóválják.

Valaki azt suttogta, „*Nem megmondtam…*”

Kicsinyég nyikorgás hallatszott, majd egy kattanás.

Széltoló arca maszkká merevült. Izzadság gyöngyözött le az álláról.

Újabb kattanás kattant, kelletlen tengelyek súrlódtak. Ármánd megolajozta a zárat, de azt felszívta az évek során keletkezett rozsda és por, és az egyetlen módszer, amivel egy varázsló varázslatosan meg tud valamit mozdítani, hacsak nem fog igába valami külső erőforrást, az bizony saját agyának feszítővasként történő használata.

Széltoló nagyon keményen próbálta megakadályozni, hogy agya kifolyjék a fülén.

A zár csikorgott. Fémrudak hajoltak meg rozsdamarta járataikban, engedtek, emeltyűket löktek meg.

Az emeltyűk kattogtak, a rovátkák egymásba illeszkedtek. A hosszasan elnyújtott csikorgás alatt Széltoló térdre rogyott.

Az ajtó, sértődött sarokvasakon, kivágódott. A varázslók kióvakodtak.

Kétvirág és Betán lábra segítették Széltolót. Elszürkült arccal, szédelegve állt.

— Nem rossz — jegyezte meg az egyik mágus, miután hosszasan megszemlélte a zárat. — Talán egy kicsit lassan ment.

— Sose törődj te azzal! — csattant fel Csiglád Wért. — Ti hárman láttatok valakit idefelé jövet?

— Nem — felelte Kétvirág.

— Valaki ellopta az Oktávót.

Széltoló felkapta a fejét. Szemét is fókuszba hozta.

— Kicsoda?

— Ármánd…

Széltoló nyelt egyet.

— Magas fickó? — kérdezte. — Világos hajú, kicsit egy görényre hasonlít?

— Most, hogy mondod…

— Osztálytársam volt — mondta Széltoló. — Mindenki azt mondta, hogy sokra fogja vinni.

— Sokkal többet fog elérni, mint szeretné, ha kinyitja a könyvet — mondta az egyik mágus, reszkető ujjakkal egy cigarettát sodorva sebtiben.

— Miért? — kérdezte Kétvirág. — Mi fog történni?

A varázslók összenéztek.

— Ez egy ősi titok, ami mágusról mágusra száll, és nem adhatjuk tovább mitsemtudóknak — közölte végül Wért.

— Ugyan menj már! — legyintett Kétvirág.

— Na jó, most már valószínűleg úgysem számít. Egyetlen agy nem képes az összes varázsigét tartalmazni. Össze fog roppanni, és lyuk keletkezik.

— Mi?! A fejében?

— Üm. Nem. A Világegyetem szövedékében — mondta Wért. — Lehet, hogy Ármánd azt hiszi, képes egyedül is ellenőrzése alá vonni, ám…

Hamarabb érezték meg a hangot, mint hallották. A kövekből indult lassú rezgéssel, aztán hirtelen átcsapott egy késélességű vinnyogásba, ami kikerülte a dobhártyát, és egyenesen az agyba fúródott. Úgy hangzott, mint egy éneklő, vagy kántáló, vagy sikító emberi hang, csak mélyebb és sokkalta borzasztóbb harmonikus frekvencián.

A varázslók elsápadtak. Aztán egy emberként megfordultak, és felvágtattak a lépcsőkön.

Az épületen kívül nagy volt a csődület. Néhány fickó fáklyát tartott kezében, mások épp abbahagyták a gyújtós felhalmozását a falak mentén. Viszont mindenki felfelé bámult a Művészetek Tornyára.

A mágusok keresztülfurakodtak a rájuk se bagózó tömegen, és ők is felnéztek.

Az ég tele volt holddal. Mind legalább háromszor akkora volt, mint a Korong saját holdja, és mind árnyékba bújt, kivéve egy-egy rózsaszín holdsarlót, amit a csillag fénye megvilágított.

Ám mindezek előtt a Művészetek Tornyának tetején fehéren izzó tombolás volt látható. Halványan ki lehetett venni alakokat benne, ám azok nem hatottak megnyugtatólag. A hang közben átalakult milliószorosra kihangosított darázszümmögéssé.

Néhány varázsló térdre roskadt.

— Megcselekedte — rázta fejét Wért. — Utat nyitott nekik.

— Azok az izék démonok? — kérdezte Kétvirág.

— Ó, *démonok*! — felelte Wért. — Összehasonlítva azzal, ami odafenn próbál betörni ide, egy démon maga a kéjmámor.

— Rosszabbak, mint bármi, amit esetleg el tudunk képzelni — tette hozzá Panter.

— Kösz szépen, én elég szörnyű dolgokat is el tudok képzelni — mondta Széltoló.

— Ezek annál is rosszabbak.

— Ó.

— És most mit szándékoztok tenni? — firtatta egy csengő hang.

Megfordultak. Betán, összefont karokkal, haragos tekintetet vetett rájuk.

— Tessék? — ámult Wért.

— Varázslók lennétek vagy mi a fene, nem? — pattogott a lány. — Nos, akkor csináljatok valamit!

— Mi, küzdjünk meg ezzel? — sápadt el Széltoló.

— Ki más?

Wért előretolakodott.

— Asszonyom, nem hiszem, hogy Ön teljesen tisztában van azzal…

— A Tömlöc Létsíkok át fognak ömleni a mi univerzumunkba, nem? — kérdezte Betán.

— Nos, igen…

— Mindnyájunkat fel fognak falni olyan izék, amik kocsányt hordanak arc helyett, ugye?

— Nem lesz ennyire kellemes, de…

— És maguk csak úgy hagyják, hogy ez megessék?

— Ide figyelj — mondta Széltoló. — Már nincs mit tenni, érted? Nem lehet a varázsigéket visszagyömöszölni a könyvbe, nem lehet visszaszívni, amit már kimondtak, nem lehet…

— De meg lehet *próbálni*!

Széltoló sóhajtott, és Kétvirághoz fordult.

Aki nem volt ott. Széltoló szeme elkerülhetetlenül és szükségszerűen a Művészetek Tornyának talapzata felé fordult, még épp idejében, hogy lássa a turista kövérkés alakját, kezében az ügyetlenül lóbált karddal, eltűnni egy ajtóban.

Széltoló lába meghozta saját döntését, méghozzá, legalábbis józan esze szempontjából, az abszolút helytelen döntést.

A többi varázsló nézte, ahogy elment.

— Nos? — firtatta Betán. — Ő legalább nekivágott.

Végül Wért megszólalt.

— Felteszem, akár meg is próbálhatnánk. Úgy tűnik, nem terjed.

— De gyakorlatilag szóra sem érdemes ami mágiánk még maradt! — protestált az egyik varázsló.

— Akkor talán van valami jobb ötleted?

Szertartásos köntösük meg-megcsillant az elképesztő fényben, ahogy a mágusok egyesével megfordultak, és a torony felé vánszorogtak.

A torony belül üreges volt, lépcsőjének kőből faragott fokait csigavonal mintában vakolták a falba. Kétvirág már több fordulót megtett, mire Széltoló utolérte.

— Ne siess úgy! — mondta olyan vidáman, ahogy csak telt tőle. — Ne vedd zokon, de az ilyenfajta meló a Cohen-féléknek való, nem neked.

— Neki nagyobb hasznát vennéd?

Széltoló fellesett a sugárzó fényre, ami a lépcsőház tetején lévő lyukból döfött lefelé.

— Nem — ismerte be.

— Akkor én pont olyan jól nem felelek meg, mint ő, nemdebár? — mutatta ki Kétvirág, zsákmányolt kardját suhogtatva.

Széltoló utána szökellt — olyan szorosan, amennyire csak lehetséges, a falhoz simulva.

— Te ezt nem érted! — kiabálta. — Odafönn elképzelhetetlen borzalmak várnak rád!

— Mindig azt mondtad, hogy nincs semmi képzelőerőm!

— Oké, ebben van valami — látta be Széltoló. — Viszont…

Kétvirág leült.

— Figyelj csak — kezdte. — Amióta csak idejöttem, valami ilyesmire vágyódtam. Úgy értem, ez egy igazi kaland, nem? Olyasmi, mint a hős egymaga az istenek ellen, igaz?

Széltoló néhányszor szólásra nyitotta, majd becsukta a száját, mielőtt a megfelelő szavaknak sikerült előkeveredni.

— Értesz a kardforgatáshoz? — kérdezte elerőtlenedve.

— Nem tudom. Még sose próbáltam.

— Te tisztára megőrültél!

Kétvirág félrehajtott fejjel nézett rá.

— Veled aztán érdemes beszélgetni, mondhatom! — mondta. — Itt vagyok, mert nem tudom, mi jobbat tehetnék, de te mit keresel itt? — lemutatott oda, ahol a többi varázsló cammogott fel a lépcsőkön. — És ők?

A torony belsejében kék fénylándzsa villant lefelé. Az ég is zengett.

A varázslók beérték őket, borzalmasan köhögve, és lélegzetért kapkodva.

— Mi a terv? — érdeklődött Széltoló.

— Terv az nincs — válaszolta Wért.

— Rendben. Nagyszerű — mondta Széltoló. — Akkor hagylak is benneteket boldogulni vele.

— Velünk jössz — jelentette ki Panter.

— De hát én még csak nem is vagyok képesített varázsló! Kirúgtatok, emlékszel?

— Ha megfeszülök se tudok alkalmatlanabb diákot elképzelni! — vallotta be az öreg mágus. — De itt vagy, és jelenleg ennyi képesítés megteszi. Na, gyere.

A fény villant egyet, és kialudt. A szörnyűséges hangok elhallgattak, mintha megfojtották volna őket.

Csönd töltötte be a tornyot, egyike azoknak a bizonyos nehéz, vészterhes csöndeknek.

— Abbamaradt — hozta Kétvirág a világ tudomására.

Valami moccant, magasan a vörös ég lyukkeretezte körében. Lassan hullott le, pörögve-forogva, ide-odacsapódva. A fölöttük levő lépcsőfordulóra esett.

Széltoló ért oda elsőnek.

Az Oktávó volt az. De olyan erőtlenül és élettelenül hevert a kövön, mint egy közönséges könyv. Lapjait meglengette a toronyban lengedező szellő.

Kétvirág fellihegett Széltoló mögé, és lenézett:

— Üresek a lapok — suttogta. — Minden egyes lap patyolat!

— Akkor hát megtette — mondta Wért. — Felolvasta a varázsigéket. Méghozzá sikerrel. Nahát, nem hittem volna.

— De hallottad azokat a zajokat — kételkedett Széltoló. — Meg volt az a fény is. Az alakok. Ez nekem nem tűnik olyan sikeresnek.

— Ó, de hát ha bármilyen komoly mágiába vágod a fejszéd, az mindig jelentős érdeklődést kelt bizonyos extradimenzionális körökben — vetette ellen Panter. — Az ilyesmi csak arra jó, hogy a népet elkápráztassa, semmi másra.

— Eléggé szörnyetegeknek látszottak azok ott fönn — ráncolta homlokát Kétvirág, és közelebb húzódott Széltolóhoz.

— Szörnyek! És ha szabad kérdeznem, hol vannak azok a szörnyek? — hessegette el Kétvirág ellenvetését Wért.

De azért mind ösztönösen felpislogtak. Nem hallatszott semmi. A fénykörben nem moccant semmi.

— Szerintem menjünk fel és, ööö, gratuláljunk neki — javasolta Wért.

— Gratuláljunk! — robbant ki Széltoló. — Ellopta az Oktávót! Titeket meg bezárt!

A varázslók beavatott pillantással néztek össze.

— Nos, igen — köszörülte torkát egyikük. — Ha majd haladó szintig jutsz a mesterségben, fiú, akkor majd rájössz, hogy vannak olyan esetek, amikor csak a siker számít.

— Az számít, hová jutottál — mondta Wért kereken. — Nem az, hogyan utaztál odáig.

Nekivágtak a csigalépcsőnek.

Széltoló lerogyott, s mogorván meredt a sötétségre.

Valaki a vállára tette a kezét. Kétvirág volt, hóna alatt az Oktávóval.

— Hogy lehet így bánni egy könyvvel! — zsörtölődött. — Nézd, egészen meggyűrte a gerincét! Az emberek állandóan ilyeneket csinálnak, fogalmuk sincs róla, hogyan kell egy könyvvel bánni.

— Aha — rebegte Széltoló határozatlanul.

— Ne aggódj! — biztatta Kétvirág.

— Nem aggódom, csak mérges vagyok — csattant fel Széltoló. — Add ide azt a nyavalyást!

Végigkotorta elméje hátsó felét, ahol az Ige felütötte volt sátorfáját.

— Rendben — acsarogta. — Kimulattad magad, tönkretetted az életem, most mars vissza, ahova tartozol!

— De én… — tiltakozott Kétvirág.

— Az Ige, úgy értettem, az Ige! — morogta Széltoló. — Na gyerünk, nyomás vissza a lapra!

Addig bámult az ősi pergamenre, amíg kancsítani nem kezdett.

— Akkor kimondalak! — kiabálta. Hangja visszaverődött a torony falairól. — Csatlakozhatsz a többiekhez és úgy kell neked!

Belecsapta a könyvet Kétvirág kezébe, és felimbolygott a lépcsőkön.

A varázslók már felértek, és eltűntek a szeme elől. Széltoló utánuk csörtetett.

— Fiúnak neveztetek, mi? — motyogta. — Amikor majd haladó szintre jutok a mesterségben, he? Ahhoz képest, hogy évekig sikerrel hurcolásztam a fejemben a Nagy Varázsigék egyikét anélkül, hogy teljesen becsavarodtam volna! Hát nem? — Ezt az utolsó kérdést minden szemszögből megforgatta. — De igen, nem hibbantál meg — bizonygatta önmagának. — Még akkor se álltál szóba a fákkal, amikor a fák beszéltek *hozzád*!

A torony tetején kiemelkedett a fülledt levegőre.

Arra számított, tűz feketítette köveket fog látni, amiket összevisszakaristoltak karomnyomok, vagy esetleg valami még rosszabbat.

Ehelyett hét varázslót pillantott meg Ármánd mellett ácsorogni, aki tökéletesen sértetlennek látszott. Megfordult, és kedvesen Széltolóra mosolygott.

— Á, Széltoló! Gyere, csatlakozz hozzánk, légy szíves!

Hát ennyi az egész, gondolta Széltoló. Hatalmas felhajtás a nagy semmiért. Talán tényleg nem vagyok alkalmas varázslónak, talán…

Felnézett, egyenesen Ármánd szemébe.

Lehet, hogy a Varázsige okozta, ami annyi évi bennlakozás után hatott a szemére is. Lehet, hogy a Kétvirággal együtt töltött idő tette,

mert az, hogy a turista csakis olyannak látta a dolgokat, amilyennek lenniük kéne, megtanította őt, hogy olyannak lásson mindent, amilyen valójában.

De annyi bizonyos, hogy még soha életében nem esett semmi olyan nehezére, mint belenézni Ármánd szemébe, anélkül, hogy rettegve elrohanjon, vagy a beleit is kiokádja.

A többiek, úgy tűnt, nem vették észre.

Mozdulatlanul ácsorogtak.

Ármánd megkísérelte a hét Varázsigét elméjében tartani, ami ettől összeomlott, s a Tömlöc Létsíkok megtalálták az oly rég keresett lyukat, remek. Butaság volt azt hinni, hogy a Dolgok majd rágószerveik és kocsányaik lóbálva fognak kimasírozni az ég valamiféle hasítékán. Ez már elavult módszer, arról nem is beszélve, hogy túl kockázatos. Még a névtelen borzalmak is megtanulták, hogy haladni kell a korral. Valójában csupán egy fejre volt szükségük ahhoz, hogy szabad bejárásuk legyen.

Ármánd szemei üres lyukak voltak.

A felismerés úgy döfött Széltoló agyába, mint egy jéghideg kés. A Tömlöc Létsíkok olyanok, mint egy magánovi a felső tízezer sarjadékainak, ha ahhoz hasonlítjuk, hogy a Dolgok mire képesek egy rendezett világegyetemben. Az emberek rendre vágynak, és azt is fognak kapni — az egyet forduló csavar rendjét, az egyenes vonalak és számok megváltoztathatatlan törvényét. Esdekelni fognak a pokolért…

Ármánd őt nézte. *Valami* őt nézte. És a többiek még mindig nem kaptak észbe. Képes lesz egyáltalán elmagyarázni? Ármánd ugyanúgy nézett ki, mint mindig, kivéve a szemét, és egy könnyű kis ragyogást a bőrén.

Széltoló csak bámult, s tudta, vannak sokkalta rosszabb dolgok a Gonosznál. A Pokol minden démona örömmel kínozná meg a lelked minden ízét, de pontosan azért, mert sokra becsülik a lelkeket; a gonosz mindig meg fogja próbálni ellopni az univerzumot, de legalább ellopásra érdemesnek ítéli. De a szürke világ azok mögött az üres szemek mögött csak megtiporna és elpusztítana, anélkül, hogy legalább méltó módon gyűlölné áldozatait. Még csak észre sem venné őket.

Ármánd kinyújtotta kezét.

— A nyolcadik igét — mondta. — Add nekem!

Széltoló elhátrált.

— Ez engedetlenség, Széltoló. Végül is a felettesed vagyok. Ami azt illeti, megválasztottak az összes Rend legfőbb vezetőjévé.

— Tényleg? — krákogta Széltoló. A többi varázslóra pislantott. Mozdulatlanok voltak, mint valami szobor.

— Ó, igen — erősítette meg Ármánd kedélyesen. — Méghozzá különösebb buzdítás nélkül. Nagyon demokratikusan.

— Nekem jobban tetszett a hagyomány — mondta Széltoló. — Úgy még a holtaknak is volt szavazata.

— Át fogod adni nekem az igét, mégpedig önként — jelentette ki Ármánd. — Vagy be kell mutassam, mi fog történni veled, ha ellenállsz? A végén persze úgyis át fogod engedni. Könyörögni fogsz a lehetőségért, hogy nekem adhasd.

Ha valahol, hát itt kell meghúzni a határt, gondolta Széltoló.

— El kell venned — mondta. — Nem adom neked.

— Emlékszem rád — merengett Ármánd. — Ha jól rémlik, csapnivaló diák voltál. Sose bíztál igazán a mágiában, azt hajtogattad, kell legyen valami jobb módszer egy világegyetem működtetésére. Nos, most majd elválik. Vannak terveim. Mi együtt képesek…

— Semmi mi — szögezte le Széltoló határozottan.

— Add ide az Igét!

— Próbáld meg elvenni! — hátrált Széltoló. — Szerintem nem tudod.

— Ó?

Széltoló félreugrott, amikor oktarin tűz csapott ki Ármánd ujjaiból. A találattól bugyborékoló sziklatócsa keletkezett a köveken.

Érzékelte, hogy az Ige elméje hátsó felében meglapul. Érzékelte az Ige félelmét.

Agya csöndes barlangjaiban utánanyúlt. Az Ige döbbenten visszavonulót fújt, mint a puli, ha kerge birkával kerül szembe. Széltoló követte, dühösen keresztültoporzékolva tudatalattijának használaton kívüli parcelláin és belvárosi katasztrófasújtotta területein, mígnem megtalálta egy halom megsemmisítendőnek nyilvánított emlék mögött kushadva. Csendes dacot harsogott felé, ám Széltolónak dacolhatott.

Hát ez az! ordított vele. Amikor a nyakunkon a krízis, akkor mész és elrejtőzöl? Be vagy tojva?

Az Ige erre azt mondta, hogy badar beszéd, ilyen botorságot nem hihetsz, én egyike vagyok a Nyolcaknak! De Széltoló dühösen közelebb ment hozzá, azt kiabálva, Lehet, de tény, hogy igenis, ezt hiszem, és jobb lesz, ha eszedbe jut, kinek a fejében is vagy, oké? Itt benn én abban hiszek, amiben csak akarok!

Széltoló megint félrevetődött, ahogy a következő tűznyaláb átsüvített a forró éjszakán. Ármánd vigyorgott, és még egy bonyolult kézmozdulatot tett.

Nyomás préselte össze Széltolót. Bőrének minden hüvelykje úgy érezte, üllőként használatos. Térdre esett.

— Vannak ám sokkal rosszabb dolgok is — nyájaskodott Ármánd. — Leégethetem a húst a csontjaidról, vagy megtölthetem a tested hangyákkal. Ahhoz is van hatalmam…

— Nekem meg egy kardom van, tudod?

A hang elvékonyodott a benne rejlő kihívástól.

Széltoló felemelte fejét. A fájdalom bíbor ködén át Kétvirágot látta Ármánd mögött állni. A kardot richtig pont fordítva tartotta.

Ármánd kacagott, és megfeszítette ujjait. Egy pillanatra elterelődött figyelme.

Széltoló mérges volt. Mérges volt az Igére, a világra, minden dolgok méltánytalanságára, arra a tényre, hogy az utóbbi időben nem sok alváshoz jutott, arra a tényre, hogy nem tudott kristálytisztán gondolkozni. De legfőképp Ármándra volt dühös, aki ott állt, csordultig mágiával, azzal mágiával, amire Széltoló mindig vágyott, de mindhiába, és nem tett vele semmi értelmeset.

Felugrott, fejével Ármánd gyomrába öklelt, és kétségbeesetten rácsimpaszkodott. Kétvirágot félretaszították, ahogy a köveken csúszkáltak.

Ármánd vicsorított, és kimondta egy varázsige első szótagját, mielőtt Széltoló vadul kaszáló könyöke belemélyedt nyakába. Véletlenszerű mágiakisülés pörkölte meg Széltoló haját.

Széltoló úgy harcolt, ahogy mindig, ügyesség vagy sportszerűség vagy taktika nélkül, ám jelentős, forgószéljellegű erőbedobással. A stratégia úgy szólt, meg kell akadályozni az ellenfelet abban, hogy ideje legyen rájönni, valójában Széltoló egyáltalán nem egy ügyes vagy erős verekedő, és gyakorta bevált.

Most is bejött, mert Ármánd túl sok időt töltött ősi kéziratok olvasásával, s nem jutott elég egészséges testmozgáshoz meg vitaminhoz. Ugyan sikerült több ütést is bevinnie, de Széltoló túlontúl elmerült az őrjöngésben ahhoz, hogy ezeket észrevegye, ám míg ő csak kezét használta, addig Széltoló munkára fogta könyökét, lábát és fogait is.

Ami azt illeti, győzésre állt.

Ez meg is döbbentette.

Még inkább megdöbbentette, amikor Ármánd mellkasán térdepelve és fejét buzgón csépelve, a férfi arca elváltozott. A bőre úgy vonaglott és hullámzott, mintha hőfüggönyön át nézné, és Ármánd így szólt:

— Segíts rajtam!

Egy pillanatig szeme félelemmel, fájdalommal és esdeklással meredt Széltolóra. Aztán már nem voltak azok szemek, hanem sokfazettás valamik egy fejen, amit csak akkor nevezhetünk fejnek, ha a szó jelentését a végsőkig kitágítjuk. Kocsányok és fűrészfogú lábak és karmok bomlottak ki, hogy leszaggassák Széltoló testéről kevéske húsát.

Kétvirág, a torony, és a vörös ég mind-mind eltűntek. Az idő futása lelassult, majd megállt.

Széltoló keményen beleharapott egy csápba, ami az arcát akarta

letépni. Ahogy az kínjában összevissza csápolt, kilökte karját, eltalált s így el is tört valami forrót és vizenyőset.

Ők figyelték. Elfordította fejét s látta, hogy egy hihetetlenül nagy amfiteátrum pástján küzd most. Minden oldalon, lépcsőzetes padsorokból lények bámulták, lények olyan testtel és arccal, amiket kizárólag lidércnyomások gondos keresztezésével lehet csak előállítani. Elkapott egy pillantást még sokkal gusztustalanabb izékről a háta mögött, óriási árnyakról, amik a beborult égre vetődtek, mielőtt az Ármánd-szörny egy lándzsanagyságú fullánkkal újra rávetette magát.

Széltoló oldalvást lebukott, majd körbelendült, két kezét egy ökölbe szorítva, amivel pont gyomorszájon kapta a Dolgot, vagy az is lehet, hogy a torán, és a kitinreccsenés roppant kielégítő zaja méltón zárta a felütést.

Előrerontott, immár attól félelemtől is űzve, mi minden történhetne, ha leállna. A kísérteties arénát megtöltötte a Tömlöclakók vartyogása, a zörejek valóságos fala, ami, ahogy harcolt, a fülét kalapálta. Elképzelte, ahogy ez a hang betölti a Korongot, és csapást osztott csapás után, hogy megmentse az ember világát, hogy megőrizze a tűz kis fénykörét a káosz sötét éjszakájában, és hogy bezárja a hasadékot, amin át a lidércnyomás közeledik. De legfőképp azért ütött, hogy a lény abbahagyja a visszaütést.

Mancsok vagy karmok fehéren izzó vonalakat vésték a hátára, valami a vállába harapott, de ő meg talált egy sor puha csövet a hosszú szőrcsimbókok és pikkelyek között, és alaposan megszorongatta őket. Egy tüskékkel horgazott kar elsöpörte, és meghempergett a smirglijellegű fekete porban.

Ösztönösen labdává gömbölyödött, de nem történt semmi. A vad, őrjöngő támadás helyett, amire számított, arra nyitotta ki a szemét, hogy a lény elsántikál a másik irányba, miközben különféle folyadékok szivárognak belőle.

Ez volt az első alkalom, hogy valami elfutott Széltoló elől.

Utána vetette magát, elkapott egy pikkelyes lábat, és kitépte. A lény rácsipogott, és kétségbeesve csapkodott azokkal a nyúlványaival, amik még használhatóak voltak, de Széltoló markolása lerázhatatlannak bizonyult. Fékentartotta magát, és egy utolsó, elégtételt adó mozdulattal csak kirúgta a lény még meglevő egyetlen szemét. És ezek után a teremtmény csak egy helyre menekülhetett.

A torony és a vörös ég visszatért a helyreállt idő kettyenésével.

Amint újra érezte a kőkockák szilárdságát talpa alatt, Széltoló teljes súlyával az egyik oldalra vetődött, átgördült hátán, miközben a lényt kartávolságra tartotta.

— Most! — üvöltötte.

— Mit most? — értetlenkedett Kétvirág. — Ja! Ó! Oké!

Minden szakértelem nélkül, ám erőteljesen megsuhintotta a kardot, alig pár hüvelykkel hibázva el Széltolót, s sikeresen mélyre temette a Dologban. Fülhasogató zümmögés hallatszott, mintha egy darázsfészket zúzott volna össze, és a karok meg lábak zűrzavara cséphadaróként hadonászott kínjában. A lény még egyet gördült, sikítva és a kockaköveket csapkodva, aztán már a nagy semmit ütötte, mert átfordult a lépeső szélén, magával rántva Széltolót.

Néhány kőlépcsőnyit szortyogva lebukfencezett, majd egy távoli és gyorsan elhaló sikoltás hasított a feketeségbe, amikor végül lezuhant a torony mélyébe.

Utoljára egy fojtott robbanást lehetett hallani, és egy oktarin fényvillanást látni.

Akkor Kétvirág egyedül állt a torony tetején — egyedül, kivéve hét varázslót, akik még mindig helyhezfagyottnak rémlettek.

Összezavarodva letottyant, amikor hét tűzlabda emelkedett fel a sötétségből, s ugrott fejest a félrehajított Oktávóba, ami ettől rögtön régi önmagának és sokkal-sokkal izgalmasabbnak látszott.

— Ó, egek! — sóhajtotta. — Feltételezem, ezek a Varázsigék.

— Kétvirág — a hang mélyről jött és visszhangzott, s éppencsak fel lehetett ismerni, hogy Széltolóé.

Kétvirág a könyv felé nyúló keze félúton megmerevedett.

— Igen? — mondta. — Te vagy… te vagy az, Széltoló?

— Igen — felelte a hang, síri mélységgel zengve. — És valami roppant fontosat szeretnék, ha megtennél nekem, Kétvirág.

Kétvirág körbenézett. Kihúzta magát. Szóval végül a Korong sorsa rajta múlik, az ám.

— Készen állok bármire — jelentette ki, büszkeségtől dagadozó kebellel. — Mit akarsz, mit tegyek?

— Először is, azt akarom, hogy nagyon figyelmesen meghallgass! — válaszolta Széltoló testetlen hangja türelmesen.

— Figyelek!

— Rendkívül lényeges, hogy amikor elmondom neked, mit kell tenned, ne kérdezz vissza, „Hát azt meg hogy érted?”, vagy vitatkozz, vagy ilyesmi, érted?

Kétvirág vigyázzban állt. Legalábbis az elméje vigyázzban állt, ha már a teste erre képtelen volt. Több tokáját is kidüllesztette.

— Tettrekész vagyok! — nyilatkozta.

— Remek. Akkor, amit tőled akarok az az,…

— Igen?

Széltoló hangja a lépcsőház mélyéről szárnyalt fel.

— Azt akarom, hogy ide gyere, és felhúzz, mielőtt lecsúszik a kezem erről a kőről!

Kétvirág szája szólásra nyílt, de sürgősen becsukta. Odarohant a szögletes lyukhoz, és lebámult. A vereslő csillagfényben

éppenhogycsak ki tudta venni Széltoló felfelé, egyenesen rá meredő tekintetét.

Kétvirág hasra feküdt, és kinyúlt. Széltoló keze úgy markolta meg Kétvirág csuklóját, hogy azonnal nyilvánvalóvá vált, ha ő, mármint Széltoló, nem lesz itten felhúzva, kizárt dolog, hogy a markolás bármiféle módon, kivéve a közös sírt, megszűnjék.

— Örülök, hogy élsz — lelkendezett Kétvirág.

— Pompás. Én is — közölte Széltoló.

Egy kicsit csak lógott úgy a sötétségben. Az elmúlt pár perchez képest ez csaknem élvezetesnek számított, de csak majdnem.

— Hát akkor talán felhúzhatnál! — javasolta.

— Azt hiszem, az esetleg kissé nehezen fog menni — nyögte Kétvirág. — Igazából nem hinném, hogy meg tudnám tenni, de tényleg.

— Na jó. Mibe kapaszkodsz?

— Beléd.

— Úgy értem, rajtam kívül.

— Hogy érted, hogy rajtad kívül?

Széltoló kiejtett egy bizonyos szót.

— Na, figyelj — mondta Kétvirág. — A lépcsők csigavonalban kanyarognak, nem? Ha esetleg valahogy meglengetnélek, és te elengednél…

— Ha szándékodban áll azt indítványozni, hogy próbáljak húsz lábnyit zuhanni egy koromsötét toronyban, abban a reményben, hogy talán kis, csúszós lépcsőfokokon fogok landolni, amik esetleg nincsenek is ott, akár el is felejtheted! — szögezte le Széltoló vehemensen.

— Van még egy választási lehetőséged.

— Ki vele, ember!

— Ötszáz lábnyit is eshetsz egy koromsötét toronyban, és akkor az egész biztos ott lévő kövekre fogsz érkezni — magyarázta Kétvirág.

Ezt halotti csönd fogadta alant. Aztán, vádlóan, Széltoló kijelentette:

— Ez színtiszta szarkazmus.

— Azt hittem, csak a magától értetődőt öntöttem szavakba.

Széltoló nyögött.

— Feltételezem, nem tudnál varázsolni valami… — kezdte Kétvirág.

— Nem.

— Csak egy ötlet volt.

Messze lenn fény villant, zavart ordibálás hallatszott, aztán még fény, még több üvöltözés, és egy libasorban vonuló fáklyásmenet indult felfelé a hosszú csigalépcsőn.

— Emberek jönnek fel a lépcsőkön — jelentette be Kétvirág, aki

mindig boldogan osztotta meg tudását.

— Remélem, futva — mondta Kétvirág. — Már nem érzem a karom.

— Jó neked! — felelte Kétvirág. — Én bezzeg érzem a sajátom.

A vezető fáklya megállt, s egy hang csendült, megfejthetetlen visszhangokkal töltve be az üreges tornyot.

— Azt hiszem, — mondta Kétvirág, teljességgel tisztában a ténnyel, hogy fokozatosan csúszik a lyuk felé — hogy valaki azt mondta nekünk, kitartás.

Széltoló újabb olyan szót ejtett ki.

Aztán egy mélyebb és sürgetőbb hangszínnel hozzátette:

— Ami azt illeti, nem hinném, hogy bírom még.

— Próbáld meg!

— Mindhiába. Érzem, hol csúszik a kezem!

Kétvirág felsóhajtott. Ideje valami drasztikushoz folyamodni.

— Rendben — mondta. — Csak ess le. Engem aztán nem érdekel.

— Mi?! — Széltoló annyira megdöbbent, hogy elfelejtette elengedni Kétvirág csuklóját.

— Csak rajta, dögölj meg! Válaszd a könnyebbik megoldást!

— *Könnyebbik*?

— Semmi mást nem kell tenned, csak egyenesen lezuhanni, átsikítva a légen, és összetörni minden porcikád — mondta Kétvirág. — Ennyit bárki tud. Nosza! Nem akarnám, hogy azt hidd, esetleg szükség van rád, hogy kimondd a Varázsigéket, és megmentsd a Korongot. Á, dehogy. Kit érdekel, ha esetleg mi mindnyájan elégünk? Rajta, csak magadra gondolj. Ess le!

Ezt hosszú, szégyenkező csönd követte.

— Nem tudom, mért van ez, — jegyezte meg végül Széltoló a szükségesnél hangosabban — de amióta csak találkoztam veled, úgy tűnik nekem, hogy rengeteg időt töltök lógva, foggal-körömmel kapaszkodva bizonyos mélységek torkában. Te is észrevetted?

— A halál — javította ki Kétvirág.

— Mi halál? — értetlenkedett Széltoló.

— A biztos halál — mondta segítőkészen Kétvirág, miközben megkísérelte nem tudomásul venni, hogy lassan, de biztosan csúszik a teste a kockaköveken. — A biztos halál torkában. Utálod a magasságot.

— A magasságot egyáltalán nem bánom — nyilatkozta Széltoló hangja a sötétségből. — A magasság gondolatával együtt tudok élni. A mélység az, ami jelen pillanatban figyelmem előterében áll. Tudod mit fogok csinálni, amikor ebből kivergődtünk?

— Nem? — nyekeregte Kétvirág, a macskakövek közti lyukba plántálva lábujjait, és puszta akaraterő által igyekezve megmozdíthatatlanná válni.

— Házat építek a leglaposabb országban, ami csak fellelhető, és annak is csak földszintje lesz, és még csak vastag talpú szandálokat se fogok viselni…

A vezérfáklya megtette az utolsó kanyarulatot a csigavonalból, és Kétvirág egyenesen Cohen alant vigyorgó arcába nézett. Mögötte, meg mindig kínosan a köveken szökdécselve, ki tudta venni a Poggyász megnyugtató tömegét.

— Minden rendben? — kérdezte Cohen. — Tehetek valamit értetek?

Széltoló mély levegőt vett.

Kétvirág felismerte a jeleket. Széltoló arra készült, hogy valami ilyesmit mondjon „Igen, a nyakam hátsó fele viszket, nem vakarnád meg, amikor lefelé mész?" vagy „Nem, én kifejezetten szeretek feneketlen mélységek fölött lógni" és elhatározta, hogy valószínűleg ezt most nem tudná elviselni. Így hát gyorsan válaszolt.

— Húzd Széltolót vissza a lépcsőkre — vakkantotta. Széltoló kénytelen-kelletlen leeresztett, még mielőtt kiacsaroghatta volna magát.

Cohen megragadta a derekát, s minden különösebb teketória nélkül a kövekre nyekkentette.

— Ocsmány egy mocsok van odale' a köveken, ott lenn — mondta csevegő modorban. — Ki volt az?

— Voltak neki… — Széltoló nagyot nyelt. — Voltak neki… tudod… olyan kocsányai meg csápjai?

— Nem — felelte Cohen. — Csak a szokásos darabok. Egy kissé elkenődve, persze.

Széltoló Kétvirágra pillantott, aki a fejét rázta.

— Csak egy varázsló, aki hagyta, hogy a dolgok fölébe kerekedjenek — zárta le a témát.

Dülöngélve, míg karjai sorra üvöltöztek vele, Széltoló engedte, hogy visszasegítsék a torony tetejére.

— Hogy kerültél ide? — kérdezte.

Cohen a Poggyászra mutatott, aki odatalpalt Kétvirághoz, és kitárta fedelét, mint a kutya, amelyik tudja, hogy rosszul viselkedett, és azt reméli, hogy egy gyors érzelemnyilvánítás esetleg kivédi a tekintély összecsavart újságpapírját.

— Rázós, de gyors — dicsérte Cohen elismerőleg. — Szavamra, nincs aki megállítsa!

Széltoló felnézett az égre. Továbbra is teli volt holddal, hatalmas, krátercsipkés korongokkal, amik mostanra vagy tízszer nagyobbra nőttek a Korong csipetnyi mellékbolygójánál. Különösebb érdeklődés nélkül szemlélte őket. Úgy érezte magát mint a mosott rongy, amit aztán szakadási pontján túl ki is feszítettek, olyan törékenynek találta általános fizikai állapotát, amilyen csak az ősöreg gumiszalag lehet,

sok-sok mosás után.

Mindazonáltal észlelte, hogy Kétvirág a képdoboz felállításával kísérletezik.

Cohen a hét rangidős varázslót bámulta.

— Kész röhej ilyen helyre szobrokat állítani! — mondta. — Senki se látja őket. Na, nem mintha érdemes lenne ezeket megnézni. Elég silány munka.

Széltoló odaimbolygott, és óvakodva megkopogtatta Wért mellkasát, ami szilárd kőnek bizonyult.

Hát ennyi, gondolta. Én csak haza akarok menni.

Hoppá, de hát otthon vagyok. Többé-kevésbé. Akkor csak egy jó nagyot szeretnék aludni, és talán-talán minden jobb lesz majd reggel.

Pillantása az Oktávóra vándorolt, aminek körvonalain apró, oktarin tűzszikrák csillámlottak. Ó, igen, gondolta.

Felkapta, és léhán pörgette a lapokat hüvelykjével. A lapokon tülekedtek a bonyolult és cikázó írásjelek, amik átalakultak és újraformálódtak ahogy figyelte őket. Úgy tűnt, határozatlan a kérdésben, milyennek is kéne lennie: egyik percben rendezett, prózai nyomtatás volt, a következőben meg ékírás. Aztán kacskaringós kythiai varázsjelekké alakult. Aztán piktogramok jöttek valami ősi, gonosz és elfeledett írásmódban, ami kizárólag kellemetlen hüllőszerű lényeket ábrázolt, amint visszataszító dolgokat csinálnak egymással…

Az utolsó oldal üres volt. Széltoló sóhajtott, és elméje hátsójára vetett egy pillantást. A Varázsige farkasszemet nézett vele.

Annyiszor álmodott erről a pillanatról, hogyan fogja kilakoltatni az Igét, és újra birtokába venni az üres lakrészt a fejében és megtanulni a csekélyebb varázsigéket, amik, egész addig, túl félősek voltak ahhoz, hogy megmaradjanak az agyában. Valahogy arra számított, hogy az esemény sokkal izgalmasabb lesz.

Ám valójában, végletekig kifáradva, és olyan hangulatban, amely nem tűrt ellenvetést, hidegen rámeredt az Igére, és képletes hüvelykjével átbökött a válla fölött.

Te. Ki veled!

Egy pillanatig úgy látszott, hogy az Ige nekiáll vitatkozni, de aztán bölcsen meggondolta magát.

Csak egy csiklandós érzés volt, egy kék villanás a recehártyáján, és az üresség váratlan érzése.

Amikor lenézett a lapra, az tele volt szavakkal. Éppen a rúna-fázisban. Ennek örült, már csak azért is, mert a hüllőképek nem csak kimondhatatlanul csúfak voltak, de valószínűleg kiejthetetlenek is, és olyan dolgokra emlékeztették, amiket amúgy is csak nagy nehézségek árán tudna elfelejteni.

Üveges tekintettel meredt a lapra, míg Kétvirág mellőzötten sürgött-forgott, és Cohen a kővarázslók gyűrűit próbálta lefeszegetni,

de hiába.

Aztán emlékeztette magát, hogy valamit tennie kéne. Namármost, mit is?

Kinyitotta a könyvet az első lapon, és elkezdett olvasni, ajkai mozogtak, mutatóujja minden egyes betű vonalát végigkövette. Ahogy elmormolta az egyes szavakat, azok hang nélkül megjelentek mellette a levegőben, ragyogó színekben, s lengtek-libegtek az éji szélben.

Lapozott.

Más népek is feljöttek a lépcsőkön — csillagosok, katonák, polgárok, még néhányan a Patrícius személyes testőrségéből is. Két csillagos egy eléggé bágyadt kísérletet tett, hogy megközelítsék Széltolót, akit mostanra betűk örvénylő szivárványa vett körül, s aki tudomást se vett róluk, ám Cohen kardot húzott, és nemtörődömül nézett rájuk, és ettől valahogy megjött az eszük.

Széltoló görnyedt alakjából úgy terjedt szét a csönd, mint hullámfodrok a pocsolyán. Lezubogott a tornyon, szétterült az alanti nyüzsgő tömegeken, áthullámzott a falakon, átcsapott sötéten a városon, és elöntötte a környező földeket.

A csillag tömege vészjósló csöndben derengett a Korong fölött. Körülötte az égen az új holdak lustán és nesztelen forogtak.

Az egyetlen hang, ami hallatszott, Széltoló rekedt suttogása volt, ahogy lapról lapra felolvasta az Igéket.

— Hát nem izgi? — kérdezte Kétvirág. Cohen, aki épp cigarettát sodort a dohány őseinek kátránymaradványaiból, értetlen pillantást vetett rá, a sodormánnyal félúton szája felé.

— *Mi* izgi? — firtatta.

— Ez az egész mágia!

— Csak fények — legyintett Cohen kritikusan. — Még galambokat se varázsolt elő az ingujjából.

— Jó, de nem érzékeled az okkult lehetőségeket? — rökönyödött meg Kétvirág.

Cohen előhalászott egy nagy, sárga gyufát valahonnan a dohányzacskójából, egy másodpercig Wértre nézett, majd nyilvánvaló szándékossággal végighúzta Wért megkövült orrán.

— Ide süss — mondta Kétvirágnak, olyan kedvesen, ahogy csak telt tőle. — Mire számítasz? Én már elég régóta élek, láttam ennek a mágia dolognak színét és fonákját, és megmondhatom neked, hogy ha állandóan leesett állal mászkálsz, valaki előbb-utóbb odasóz rá egyet. Különben is, a varázslók éppúgy meghalnak, mint bárki más, ha beléjük döfsz…

Széltoló hangos csattanással becsukta a könyvet. Felállt, s körbenézett.

Ami ezután történt az ez volt:

Semmi.

Beletelt egy kis időbe, amíg a népek ezt észrevették. Mindenki ösztönösen lebukott, arra várva, hogy lesz egy fehér fényrobbanás, vagy sziporkázó tűzgolyó vagy, Cohen esetében, aki nem sokra számított, egynéhány fehér galamb, esetleg egy kissé kajla nyúl.

És még csak nem is egy érdekes semmi volt. Néha a dolgok egy eléggé lenyűgöző módon tudnak nem megtörténni, de ami ezt a jelenlegi nem-eseményt illeti, ennek még volt mit tanulnia.

— Ez minden? — kérdezte Cohen. A tömegből az általános elégedetlenkedés moraja kélt, s több csillagos nézett dühösen Széltolóra.

A varázsló gyulladt szemekkel Cohent bámulta.

— Feltételezem, igen — felelte.

— De hát semmise történt.

Széltoló értetlenkedve pislantott az Oktávóra.

— Esetleg a hatás annyira titokzatos, hogy észrevehetetlen? — említette reménykedőn. — Végül is nem tudjuk pontosan, minek kéne történnie.

— Mi tudtuk! — süvítette a csillagosok egyike. — A mágia nem működik! Az egész csak ámítás!

Egy kő bukfencezett le a tetőről, s vállon találta Széltolót.

— Aha! — kiabálta egy másik csillagos. — Kapjuk el!

— Vessük le a torony tetejéről!

— Aha, csípjük el, és hajítsuk le a toronyról!

A tömeg előrenyomult. Kétvirág felemelte kezét.

— Biztos vagyok benne, hogy ez valami apró félreértés… — kezdte, mielőtt kirúgták alóla a lábát.

— A francba! — szólalt meg Cohen, míg lepottyantotta a csikket s szandálos sarkával eltaposta. Kardot rántott és körülnézett, hol van a Poggyász.

Ami nem sietett Kétvirág segedelmére. Széltoló előtt állt, aki úgy szorította az Oktávót a mellkasához, mintha forróvizes palack lenne, és tébolyultnak látszott.

Egy csillagos rárohant. A Poggyász fenyegetőleg felcsapta fedelét.

— Én tudom, miért nem sikerült — közölte egy hang a tömeg hátuljából, mégpedig Betáné.

— Ó, csak nem? — rikkantotta a hozzá legközelebb álló polgár. — És miért kéne rád hallgassunk?

Egy másodperc töredékével később Cohen kardja feszült a nyakának.

— Másrészt — folytatta a férfi rebbenéstelen — esetleg figyelmet szentelhetnénk annak, amit ez az ifjú hölgy tudomásunkra óhajt hozni.

Ahogy Cohen lassan körbesuhogtatta kardjával a tüzelésre készen állókat, Betán előlépett, s rámutatott a varázsigék még mindig örvénylő alakjaira, amik Széltoló körül lebegtek a levegőben.

— Az ottan nem lehet jó — mondta egy piszkosbarna foltra bökve a lüktető, élénkszín villanások közepette. — Biztos, hogy rosszul ejtettél ki egy szót. Nézzük csak meg.

Széltoló szó nélkül átnyújtotta neki az Oktávót.

— Milyen fura írás — jegyezte meg a lány. — Állandóan változik. Mit csinál az a krokodilusszerű a polippal?

Széltoló átpislantott válla fölött, és gondolkozás nélkül elárulta neki. A lány egy percre elhallgatott.

— Ó! — mondta aztán színtelen hangon. — Nem tudtam, hogy a krokodilok csinálnak ilyesmit.

— Ez csupán egy ősi képírás — sietett Széltoló hozzátenni. — Meg fog változni, ha várasz egy kicsit. A Varázsigék bármilyen ismert nyelven meg tudnak jelenni.

— Vissza tudsz emlékezni, mit mondtál, amikor a hibás szín felbukkant?

Széltoló végigfuttatta ujját a lapon.

— Ez az, azt hiszem. Ahol az a kétfejű gyík… akármit is tesz.

Kétvirág dugta át fejét a lány másik válla fölött. A Varázsige átváltott egy másik írásmódra.

— Fogalmam sincs, hogy lehetne ezt kiejteni — nyilatkozta Betán. — Kacskaringó, kacskaringó, pont, pont, veszszőcske.

— Ilyenek a cupumuguk hórúnák — bólogatott Széltoló. — Szerintem „zph”- nak kell ejteni.

— Viszont az nem volt jó. Mit szólnál egy „szph”-hez?

A szót lesték. Ami eltökélten nem váltott színt.

— Vagy „szff”? — sugalmazta Betán.

— Esetleg lehet „tsff” — fanyalgott Széltoló kételyek közepette. Ha lehet, hát a szín még piszkosabb barna lett.

— És nem lehet esetleg „zsff”? — kérdezte Kétvirág.

— Ne marhulj — intette le Széltoló. — A hórúnáknál…

Betán belekönyökölt a gyomrába, és odamutatott.

A korábban barna levegőfolt most élénkpiros lett.

A könyv remegett a lány kezében. Széltoló megragadta Betán derekát, elmarkolta Kétvirág gallérját, és hátraugrott.

Betán elvesztette a fogást az Oktávón, ami a föld felé esett. De nem ért le.

Az Oktávó körül ragyogott a levegő. A könyv lassacskán felemelkedett, szárnyakként csattogtatva lapjait.

Aztán jött egy pengő, bongó, andalító zaj, ami, úgy tűnt, egy cirkalmas és csöndes fényvirággá robbant szét, ami kinyílt, elhervadt s már nyoma se volt.

Ám valami más is történt sokkal, de sokkal magasabban, fönn az égen…

Odalenn Nagy A'Tuin óriási agyának földtani mélységeiben új gondolatok áramlottak nyolcsávos autósztrádaszélességű idegpályákon. Abszolút lehetetlen, hogy egy mennyei teknőc arckifejezése megváltozzék, ám valami meghatározhatatlan módon pikkelyes, meteorhelyes arca mégis meglehetősen várakozásteljesnek látszott.

Mereven fixírozta a nyolc gömböt, amelyek szünet nélkül keringtek a csillag körül magán az űrstrandon.

A gömbök töredeztek.

Hatalmas szikladarabok repedtek le, és kezdtek bele a hosszú spirálba, le a csillaghoz. Az eget megtöltötték a csillogó szilánkok.

Az egyik üreges héjroncsból egy aprócska csillagteknőc totyogott elő a vörös fénybe. Alig volt nagyobb, mint egy aszteroida, teknője fényes a ráolvadt tojássárgájától.

És volt rajta négy kis világ-elefántborjú is. Azok hátán meg egy korongvilág, még pöttöm, csupa füst és vulkán.

Nagy A'Tuin megvárta, míg mind a nyolc bébiteknőc kiszabadította magát héjából, űrbe csöppent, és összezavarodottnak látszott. Akkor, óvatosan, nehogy valami is lepottyanjon a helyéről, a vén teknőc megfordult, s jelentékeny megkönnyebbüléssel belekezdett a maratoni úszásba az űr áldottan hűs, feneketlen mélységei felé.

Az újszülött teknőcök követték, szülőjük körül keringve.

Kétvirág lenyűgözve bámulta a fenti előadást. Valószínűleg neki jutott az egész Korongon a legjobb kilátás.

És akkor egy borzasztó gondolat ötlött fel benne.

— Hol van a képdobozom? — kérdezte sürgetőleg.

— Mi? — vetette oda Széltoló, akinek szeme az égre szegeződött.

— A képdobozom! — harsogta Kétvirág. — Ezt muszáj lefényképezni!

— Nem tudnál csak úgy emlékezni rá? — kérdezte Betán, rá se nézve.

— Esetleg el fogom felejteni.

— Én sosem fogom elfelejteni — mondta a lány. — Ez a leggyönyörűségesebb látvány, amit valaha is láttam.

— Sokkal jobb, mint a galambok meg biliárdgolyók — értett egyet Cohen. — Ezt elismerem, Széltoló. Mi a trükkje?

— Halvány dunsztom sincs — vallotta be Széltoló.

— A csillag egyre kisebb — jelentette Betán.

Széltoló bizonytalanul hallotta Kétvirág hangját, amint az a dobozban élő festődémonnal vitatkozott. Egy eléggé technikai vita volt a képmélységről meg hogy a démonnak volt-e vagy sem még elegendő vörös festéke.

Ki kell mutassuk, hogy e pillanatban Nagy A'Tuin nagyon elégedett és boldog volt, és ilyes érzések egy akkora agyból, mint több metropolisz együttesen, nyilvánvalóan messzesugároznak. Valójában a Korong legtöbb lakosa már olyan lelkiállapotba került, amit amúgy csak egy teljes, a meditációnak szentelt élettel, vagy az illegális füvészkedés kábé harminc másodpercével lehet elérni.

Hát ilyen a jó öreg Kétvirág, gondolta Széltoló. Nem mintha nem értékelné a szépséget, csak a maga módján teszi. Úgy értem, ha egy költő megpillant egy nárciszt, jól megnézi, s ír róla egy hosszú verset, de Kétvirág biztosan eloson, hogy keressen egy alkalmatos botanikai szakkönyvet. És közben rátipor. Cohen igazat mondott: Kétvirág csak megbámulja a dolgokat, de amit megnézett, az többé már nem lesz ugyanolyan. Beleértve magamat is, azt gyanítom.

A Korong saját napja felkelt. A csillag már amúgy is homályosodott, és már nem jelentett komoly vetélytársat. Igazi, megbízható Korongfény öntötte el a látképet, mint egy aranytenger.

Vagy, ahogy szavahihetőbb megfigyelők szokták jelenteni, mint aranyló szirup.

Ez egy kellemesen drámai befejezés, ám az élet nem ilyen, és még más dolgoknak is meg kell történnie.

Például ott volt az Oktávó.

Amikor a napfény rásütött, a könyv egy csattanással bezárult, és elkezdett leesni a torony irányába. És számos megfigyelő döbbent rá, hogy a feléjük eső könyv bizony egyedülállóan a legvarázslatosabb dolog a Korongon.

A gyönyör és testvériség érzése elpárolgott a reggeli harmattal. Széltolót és Kétvirágot arrébb taszajtották némely könyökök, ahogy a tömeg előrenyomult, küzdve és egymás hegyén-hátán, kinyújtott kezekkel.

Az Oktávó a kiáltozó sokadalom kellős közepébe pottyant. Csattanás hallatszott. Egy nagyon határozott csattanás, az a fajta csattanás, amiből egyértelmű, hogy ez a fedél bizony nem egyhamar fog újra felnyílni.

Széltoló valakinek a lábai közt Kétvirágra meredt.

— Tudod, hogy szerintem mi fog történni? — kérdezte vigyorogva.

— Mi?

— Azt hiszem, hogy mikor kinyitod a Poggyászt, csak a fehérneműd lesz benne. Ezt gondolom.

— Egek!

— Szerintem az Oktávó tud magára vigyázni. Hidd el, a lehető legjobb helyre került.

— Én is úgy vélem. Tudod, néha az az érzésem, hogy a Poggyász

pontosan tudja, mit is csinál.

— Értelek.

Kikúsztak a nyüzsgő tömeg szélére, felálltak, leporolták maguk, és nekivágtak a lépcsők irányába. A kutya se figyelt rájuk.

— Most mit csinálnak? — kérdezte Kétvirág, megkísérelve átlesni a csődület feje fölött.

— Úgy néz ki, hogy megpróbálják felfeszíteni — felelte Széltoló.

Csattanás, és egyidejűleg vérfagyasztó sikoly hallatszott.

— Szerintem a Poggyász határozottan élvezi, hogy a figyelem középpontjába került — jegyezte meg Kétvirág, amikor megkezdték az óvatos leereszkedést.

— Igen, és valószínűleg jót tesz neki, ha emberek közé jár, új ismeretségeket köt — tódította Széltoló. — És most azt hiszem, nekem az tenne jót, ha benyomnék egy-két pohárral.

— Zseniális ötlet — értett egyet Kétvirág. — Nekem is jól jönne egy kis itóka.

Már majdnem dél volt, mire Kétvirág felébredt. Nem volt képes visszaemlékezni, hogy került egy csűrbe, és miért viseli valaki más kabátját, de egy kristálytiszta ötlettel ébredt elméjének pont az előterében.

Úgy döntött, életbevágóan fontos, hogy Széltolónak elmondja.

Kizuhant a szénából, és a Poggyászon landolt.

— Á, szóval itt vagy, mi? Remélem, nagyon szégyelled magad!

A Poggyász zavarodottnak látszott.

— Ellenben meg akarom fésülni a hajam. Tárulj! — mondta Kétvirág.

A Poggyász lekötelezően felcsapta fedelét. Kétvirág körbematatott a zacskók és dobozok között, mígnem lelt egy fésűt meg egy tükröt, és az éjszaka pusztításaiból valamicskét helyrehozott. Aztán szemét szúrósan a Poggyászra szögezte.

— Feltételezem, nem akarod elmondani nekem, mit tettél az Oktávóval?

A Poggyász arckifejezését kizárólag a „fából faragott” szerkezettel tudjuk leírni.

— Na jó, rendben. Gyere.

Kétvirág kilépett a napsütésbe, ami jelenlegi állapotához mérten kissé túl fényes volt, és céltalanul végigbandukolt az utcán. Minden frissnek és újnak tűnt, még a szagok is, viszont nem valami sok ember volt talpon. Hosszú volt az előző éjszaka.

Széltolót a Művészetek Tornyának talapzatánál találta, ahol egy csapat munkást felügyelt, akik valami csigát vonszoltak fel a tetőre, és a kővarázslókat eregették le a földre. Úgy tűnt, asszisztense egy majom, de Kétvirág nem volt abban a hangulatban, hogy bármin is

meglepődjék.

— Lehetséges lesz őket visszaalakítani?

Széltoló odafordult.

— Mi? Ó, te vagy az. Nem, valószínűleg nem. Attól tartok, az öreg Wértet amúgyis leejtették. Ötszáz lábról a macskakövekre.

— Tudsz ezzel valamit tenni?

— Pompás sziklakert lesz belőle — fordult vissza Széltoló a munkásoknak vezényelni.

— Nagyon vidám vagy — jegyezte meg Kétvirág némi szemrehányással. — Mi az, nem aludtál?

— Kész nevetség, de nem tudtam aludni — felelte Széltoló. — Kijöttem egy kis friss levegőt szippantani, és úgy tűnt, senkinek sincs ötlete, mit is kéne tenni, így hát, valahogy összeszedtem az embereket — rámutatott a könyvtárosra, aki a kezét szerette volna fogni — és elkezdtem megszervezni a dolgokat. Szép időnk van, nemdebár? Olyan a levegő, mint az óbor.

— Széltoló, elhatároztam, hogy…

— Tudod, asszem, újra beiratkozom — vágott közbe Széltoló vígan. — Asszem, ezúttal tényleg jutnék egyről kettőre. Tök jól el tudom képzelni magam, ahogy elboldogulok a mágiával és jeles diplomát szerzek. Aszongyák, ha a diplomád summa cum laude, akkor az élet szép, nagyon szép…

— Az jó, mert…

— És rengeteg hely van a csúcson most, hogy a nagymenők mind ajtótámasztékká avanzsáltak, és…

— Hazamegyek.

— …és egy magamfajta éleseszű srác, aki járatos a világban, még… mi?

— Ú-úk?

— Azt mondtam, hazamegyek — ismételte meg Kétvirág, udvariasan, ám eltökélten próbálva lerázni a könyvtárost, aki úgy megbolházta volna.

— Hova haza? — ámult el Széltoló.

— Haza haza. Az otthonomba. Ahol élek — magyarázta Kétvirág szégyenlősen. — A tenger másik oldalán. Tudod. Ahonnan jöttem. Lesz olyan szíves ezt abbahagyni?

— Ó.

— Ú-úk?

Csönd támadt. Aztán Kétvirág így szólt:

— Tudod, múlt éjjel felmerült bennem, azt gondoltam, nos, az az igazság, ez az egész utazás meg nézelődés remek dolog, de az is pompás lesz, amikor már csak múlt időben gondolok minderre. Tudod, beragasztani a képeket egy albumba, és emlékezni.

— Ha te mondod…

— Ú-úk?

— Ó, igen. Az a fontos dolog, ha már sok emléket gyűjtött az ember, hogy utána elmenjen valahova, ahol visszaemlékezhet, érted? Abba kell hagyni. Nem is voltál igazán sehol addig, míg haza nem érsz. Asszem, erre gondoltam.

Széltoló agyában újra végigfutott a mondaton. Másodszorra se volt se füle, se farka.

— Ó! — mondta megint. — Nos, jó, ha te így látod jónak. Hát akkor mikor mész?

— Asszem, még ma. Biztos, hogy akad egy hajó, ami egy darabon elvisz.

— Ebben biztos vagyok én is — válaszolta Széltoló kínosan. A lábára nézett. Aztán az égre. Megköszörülte a torkát.

— Volt némi mókában részünk együtt, mi? — bökött a bordái közé Kétvirág.

— Aha — felelte Széltoló, arcát egy vigyorszerűségbe facsarva.

— Nem vagy elkenődve, ugye?

— Kicsoda, én? — válaszolta Széltoló. — Ugyan dehogy! Száz és egy dolgom van.

— Akkor hát minden rendben. Figyelj csak, mi lenne, ha megreggeliznénk, és aztán leballagnánk a kikötőbe?

Széltoló gyászosan bólintott, asszisztenséhez fordult, és kivett zsebéből egy banánt.

— Már van róla némi fogalmad, innentől vedd át — motyogta.

— Ú-úk.

Valójában egyetlen hajó sem indult volna még az Agátai Birodalom tájékára se, ám ez csupán akadémikus kérdés volt, mert Kétvirág addig számolt le aranyakat az első, félig-meddig tiszta hajó kapitányának markába, amíg a férfi hirtelen felfedezte a tervei megváltoztatásában rejlő előnyöket.

Széltoló a rakparton várt, míg Kétvirág ki nem fizette a fickónak a hajó értékének körülbelül negyvenszeresét.

— Akkor ez el van intézve — mondta Kétvirág. — Kitesz majd a Barna-szigeteken, onnan meg már könnyen találok hajót.

— Remek — felelte Széltoló.

Kétvirág egy pillanatig elgondolkozónak tűnt. Aztán kinyitotta a Poggyászt, és kihúzott egy zacskó aranyat.

— Nem láttad Betánt meg Cohent? — kérdezte.

— Azt hiszem, elmentek összeházasodni — felelte Széltoló. — Hallottam, amikor Betán azt mondta, most vagy soha.

— Nos, amikor találkozol velük, add oda nekik ezt — nyújtotta át Kétvirág a zacskót. — Tudom, drága mulatság első otthont teremteni.

Kétvirág sosem értette meg az átváltási arányok örvénylő

mélységeit. A zacskó tartalma könnyedén fedezhette volna nem egy új háztartás, de egy kisebb királyság megalapításának költségeit is.

— Át fogom adni az első adandó alkalommal — mondta Széltoló, és, legnagyobb meglepetésére, így is gondolta.

— Jó. Azt gondoltam, hogy neked is adok valamit.

— Ó, arra semmi…

Kétvirág kotorászott a Poggyászban, és előhúzott egy nagy zsákot. Elkezdte megtölteni ruhákkal, pénzzel, meg a képdobozzal, míg végül a Poggyász teljesen kiürült. Az utolsó dolog, amit a zsákba dugott, a szuvenírba kapott, muzsikáló cigarettásdoboz volt a kagylóberakásos fedelével, gondosan puha papírba csomagolva.

— Ez mind a tied — mondta becsukva a Poggyász tetejét. — Többet már nem lesz rá szükségem, és különben se férne rá a gardróbomra.

— Mi?

— Nem akarod?

— Nos, én… természetesen, de… a tiéd. Téged követ mindenhová, nem engem.

— Poggyász — mondta Kétvirág. — Ez itt Széltoló. Az övé vagy, megértetted?

A Poggyász lassan kinyújtotta lábacskáit, roppant eltökélten megfordult, és Széltolóra bámult.

— Azt hiszem, senkihez sem tartozik igazán önnönmagán kívül — jelentette ki Kétvirág.

— Tényleg — mondta Széltoló bizonytalanul.

— Nos, akkor ez volt minden — zárta le a dolgokat Kétvirág. Kezét nyújtotta.

— Isten veled, Széltoló! Majd küldök képeslapot, amikor hazaértem. Vagy valamit.

— Igen. Bármikor erre jársz, valaki biztosan tudni fogja, hol lehet megtalálni.

— Igen. Nos. Hát, akkor annyi.

— Valóban, annyi.

— Úgy van.

— Aha.

Kétvirág felsétált a hajóhídon, amit a türelmetlen legénység azonnal felhúzott mögötte.

Az evezés ritmusát adó dob megkezdte pufogását, és a hajó lassacskán kifutott az Ankh zavaros vizeire, amik már szokott formájuk hozták, és ott, meglovagolva a dagályt, a nyílt tenger irányába fordult.

Széltoló addig nézte, míg kis ponttá nem zsugorodott. Akkor lepislantott a Poggyászra. Ami visszabámult rá.

— Idefigyelj — mondta. — Menj isten hírivel. Magadnak

ajándékozlak, érted?

Hátat fordított neki, és elsétált. Néhány másodperc múlva lépések kis neszét észlelte maga mögött. Megperdült.

— Azt mondtam, nem akarlak! — csattant fel, és belerúgott.

A Poggyász megroggyant. Széltoló továbbment.

Miután néhány yardnyit gyalogolt, megállt, és hallgatózott. Nem hallatszott semmi. Amikor visszafordult, a Poggyász ugyanott állt, ahol hagyta. Valahogy összetöpörödöttnek látszott. Széltoló egy darabig gondolkozott.

— Na jó, rendben van — mondta. — Gyere velem.

Újra hátat fordított, és visszaballagott az Egyetemre. Pár perccel később a Poggyász nyilvánvalóan elhatározta magát, újra kieresztette lábikóit, és utána poroszkált. Tisztában volt azzal, hogy nincs sok választása.

Végigmentek a rakparton, aztán be a városba, két pötty a kisebbedő látképben, ami, ahogy a látószög kiszélesedik, magában foglal egy csöpp hajót elindulóban a széles, zöld tengeren keresztül, ami csak része a fényes, mindent körülölelő óceánnak egy felhők koronázta Korongon, négy óriási elefánt hátán, amik maguk egy roppant teknőc páncélján ácsorognak.

Ami hamarosan csak egy csillanássá válik a csillagok tömegében, végül elenyészik.

notes

Jegyzetek

1

Nem írjuk le őket, mert még a csinosabbja is úgy nézett ki, mint egy polip és egy bicikli kereszteződése. Közismert tény, hogy a *dolgok* a kevésbé kívánatos világegyetemekből örökké bejárást keresnek ebbe az univerzumba, ami a közeli buszmegálló és megfelelően kiépített bolthálózat pszichikus megfelelője.

2

A Thaum a varázserő alapvető mértékegysége. Egyetemlegesen úgy definiálják, mint azt a mágiamennyiséget, amely egy kis fehér galamb vagy három átlagos méretű biliárdgolyó előállításához szükséges.

3

Érdekes metafora. Az éjszakai életet élő trolloknak, mi sem természetesebb, az idők hajnala a jövő zenéje.

4

Nem pontosan, persze. A fák nem lobbantak lángra, az emberek nem váltak hirtelen roppant gazdaggá és módfelett holtakká, és a tengerek sem gőzölögtek el. Valójában sokkal megfelelőbb hasonlat lenne az, hogy „nem olvadt aranyként”.

5

Senki sem tudja, miért, de az igazán rejtélyes és varázslatos holmik olyan üzletekből származnak, amelyek megjelennek, majd pedig — még egy alkalmi pénzmosó cégnél is kérészéletűbb kereskedelmi lét után — eltűnnek, mint a füst. Különböző kísérletek történtek ennek magyarázatára, amelyeknek nem mindegyike teszi érthetővé a megfigyelt tényeket. Ezek az üzletek bárhol feltűnhetnek az univerzumban és jelenlegi nemlétükre bármely szokványos városban következtethetünk működésképtelen varázstárgyakkal bóklászó tömegekről, akik cirkalmas garancialeveleket szorongatnak, és meglehetősen gyanakodva bámulnak csupasz téglafalakra.